

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

AD, 13 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Το βιβλίο—Δωρο μας

Έπειτα από την ειλικρινή δήλωσι που
έκαμε στο περασμένο τεύχος σχετικώς
μέ το δηθύνειν πρώτο βιβλίο της την
«Τραγωδία μιās μητέρας», ή «Άτλαν-
τίς», όπως πιστεύομε, θά εξιλεώθηκε ά-
πέναντι των πολυπληθών και φανατικών
αναγνωστών της, οι όποιοι άσφαλώς δέν
κατελόγισαν εις βάρος μας μιάν άθέλη-
τη άστοχία.
Τό πραγματικόν πρώτο βι-
βλίο—δωρο της «Άτλαντίδος» θά είνε
αυτό που οι άναγνώσται της θ' άπο-
κήσουν μέ τη δεύτερη σειρά των δελ-
τίων, που δημοσιεύονται από το 9ο τεύ-
χος και έδω κάτω από τη στήλη του
«Γραμματισμού» και το όποιον έκτός
του ότι είνε ένα άριστο ύργημα
της παγκόσμιας λογοτεχνίας, πρόκειται
και εις εμφάνισιν να είνε άριστο ύρ-
γισμα.
Ένας τόμος πολύ
κομψός, καλοτυπωμένος, πλουσιώτατα
εικονογραφημένος μέ πολυχρωμί-
ες έντός του κειμένου και έξωφύλλο
χρυσόδετο καλλιτεχνικό.
Σας το υποσχόμεθα ότι θά είνε Ε-
ΤΣΙ, γιατί αυτή τη φορά θά το βγάλω-
με έμεις κι' όχι ένας άνεύθυνος έρ-
γολάβος, όπως το πρώτο, την «Τραγω-
δία μιās μητέρας».
Και τώρα,, σχετικώς μέ το περιεχο-
μενο:
Έξερете ποιό θά είνε το πραγματικό
πρώτο βιβλίο της σειράς «Ρωμαντική Βι-
βλιοθήκη» της «Άτλαντίδος»; Τό τελευ-
ταίο άριστουργηματικό ρομάντσο της
πολυαγαπημένης συγγραφέως του Έλ-
ληνικού κοινού, της διασήμου ΝΤΕΛΛΥ:
οι «Θλιμμένες καρδιές».
Έπ'ι της ευκαιρία δέν παραλείπομε να
υπειθυμίσωμε στο άγαπητό άναγνωστι-
κό κοινό μας ότι μέ τη συμπλήρωσι 6
τόμων της σειράς «Ρωμαντική Βιβλιοθή-
κη», θά δοθ'ι στούς κατόχους και από
μία βιβλιοθήκη—έπιπλο από μόνι σε
πολύ πρωτότυπο και κομψό σχέδιο, φω-
τογραφίαν της όποιας θά δημοσιεύωμε
λίαν προσεχώς.

Λωποδύτης τουριστής

Έως τώρα ξέραμε ότι όσοι έκλεβαν,
παρέβαιναν τη σχετική θεία έντολή και
τόν ποινικό νόμο, για να ζήσουν αυτοί
κι' οι δικοί τους. Η κλεψιά ήταν ή τα-
κτική τους εργασία, μιá εργασία κι'
αυτή σαν όλες. Νά, όμως, που οι λόγοι
της κλεψιάς πολλαπλασιάζονται. Την
περασμένη εβδομάδα συνελήφθη ένας
λωποδύτης, ό όποιος, άνακρινόμενος, κα-
τέθεσεν ότι έκλεβε για να κάνει... τα-
ξείδια!
Ο άνθρωπος είχε μανία μέ τα ταξεί-
δια. Δέν τον χωρούσε ό τόπος μας. Τόν
τραβούσαν τα καράβια, τα βαγκόν—λί,
τά ξένα λιμάνια, οι ξένες λουτροπόλεις,
ή Εύρώπη. Κι' έπειδή δέν είχε τα ναύλα,
από δικά του έξοδα, βουτούσε στις τσέ-
πες των άλλων.
Ο πόθος του για τα ταξείδια όμως
δέν ικανοποιήθηκε εφέτος. Η άστυνομία
τόν συνέλαβε και τόν υπεχρέωσε να κά-
ν'ι ένα σύντομο ταξείδιaki ως τις φυλα-
κές...Συγγροδι!

Η «Άτλαντίς»
στην Πελοπόννησο

Οι άναγνώσται μας της Πελοποννήσου
πρόκειται να δεχθουν την έπίσκεψι του
συνεργάτου μας λογίου κ.

ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ
ό όποιος αποστέλλεται επίτηδες από την
«Άτλαντίδα»

ΝΑ ΕΛΘΗ ΣΕ ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΦΗ
ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ

και να συζητήση όλα τα άφορώντα αυ-
τούς και το περιοδικό μας ζητήματα.

ΘΑ ΔΙΟΡΙΣΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ Σ'
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΠΟΛΕΙΣ.

Θά πάρη φωτογραφίες των άναγνώ-
στών μας για το «Άλμπουμ».

Έπίσης φωτογραφίες για το μεγάλο
διαγωνισμό καλλονής Έξωφύλλου.

Πρός διευκόλυνσιν των άναγνωστών
μας παραθέτομεν ολόκληρον το δρομολό-
γιον άφίξεως και άναχωρήσεως του ά-
πό κάθε πόλι της Πελοποννήσου.

Παρακαλούνται δέ ιδιαιτέρως οι έν τη
Πελοποννήσω γνωστοί και φίλοι του κ.
Μ. Πριονιστή, ως και οι φίλοι και άνα-
γνώσται της «Άτλαντίδος» όπως τόν
βοηθήσουν εις το έργον του.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ:

ΑΘΗΝΑΙ:	Άναχ. 27)6	Πέμπτη	6.25
ΜΕΓΑΡΑ:	Άφ. 27)6	»	8.02
»	Άν. 27)6	»	8.51
ΚΟΡΙΝΘΟΣ:	Άφ. 27)6	»	10.11
»	Άν. 27)6	»	15.55
ΚΙΑΤΟ:	Άφ. 27)6	»	16.31
»	Άν. 28)6	Παρασκευή	10.22
ΕΥΛΟΚΑΣΤΡΟ:	Άφ. 28)6	»	10.53
»	Άν. 28)6	»	16.52
ΑΙΓΙΟΝ:	Άφ. 28)6	»	18.32
»	Άν. 29)6	Σάββατον	16.15
ΠΑΤΡΑΙ:	Άφ. 29)6	»	17.57
»	30)6	Κυριακή	»
»	Άν. 1)7	Δευτέρα	6.30
ΑΜΑΛΙΑΣ:	Άφ. 1)7	»	9.50
»	Άν. 1)7	»	18.14
ΠΥΡΓΟΣ:	Άφ. 1)7	»	19.04
»	Άν. 2)7	Τρίτη	10.58
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ:	Άφ. 2)7	»	13.34
»	Άν. 3)7	Τετάρτη	5.—
ΚΑΛΑΜΑΙ:	Άφ. 3)7	»	8.30
»	Άν. 4)7	Πέμπτη	8.05
ΜΕΣΣΗΝΗ:	Άφ. 4)7	»	8.30
»	Άν. 4)7	»	17.15
ΚΑΛΑΜΑΙ:	Άφ. 4)7	»	17.42
»	Άν. 5)7	Παρασκευή	12.40
ΤΡΙΠΟΛΙΣ:	Άφ. 5)7	»	19.30
»	Άν. 6)7	Σάββατον	πρωί
ΣΠΑΡΤΗ:	Άφ. 6)7	»	»
»	Άν. 6)7	»	απόγευμα
ΤΡΙΠΟΛΙΣ:	Άφ. 6)7	»	»
»	Άν. 6)7	Κυριακή	11.24
ΑΡΓΟΣ:	Άφ. 7)7	»	13.31
»	Άν. 7)7	»	18.10
ΝΑΥΠΛΙΟΝ:	Άφ. 7)7	»	18.35
»	Άν. 8)7	Δευτέρα	13.—
ΑΡΓΟΣ:	Άφ. 8)7	»	13.25
»	Άν. 8)7	»	13.31
ΛΟΥΤΡΑΚΙ:	Άφ. 8)7	»	16.02
»	Άν. 9)7	Τρίτη	7.47
ΕΛΕΥΣΙΝΑ:	Άφ. 9)7	»	9.29
»	Άν. 9)7	»	14.34
ΑΘΗΝΑΙ:	Άφ. 9)7	»	15.38

Οι Βιεννέζες

Είχαν δέν είχαν οι ήθοποιοί μας τό κα-
τάφεραν: Η άφίξις του Βιεννέζικου θιά-
σου, που επρόκειτο να παίξη στο άνα-
καινιζόμενο θέατρο του Νέου Φαλήρου,
ματαιώθηκε. Οι ήθοποιοί μας εφώνασαν,
έκαναν διαδήλωσι, ψήφισμα, διαμαρτυρί-
ες και οι βιεννέζοι υποχρεώθηκαν να
παραμείνουν στην Βιέννη και να μην άφι-
χθουν στο Νέο Φάληρο, για ν' άναπνεύ-
σουν τόν καθαρόν άέρα της...Σούδας.

Και δ'αυτά έγιναν, γιατί το έλλη-
νικό θέατρο διέρχεται κρίσι.

Μαζί μέ το θιάσο που θά έρχόταν δ.
μως, θά είχαμε την ευτυχία να ιδούμε
και ν' ακούσωμε τόν Ζάν Κιεπούρα, τη
Μάρθα Έγκερθ, τη Λιάνε Χάιντ και
άλλους άστέρας, που μόνο στην δθόνη
τούς έβλέπαμε ως τώρα. Έτσι έχασαν
και οι μεγάλοι κατακτηταί των Άθη-
νών την ευκαιρία να κατακτήσουν τις
καρδιές τους:

—Άχ, τι μούκαναν οι ήθοποιοί!, διε-
μαρτύρετο χθές ένας από τούς τρομερούς
και φοβερούς αυτούς κατά... φαντασίαν
κατακτητάς. Θά ξετρελλάινα τη Μάρθα
Έγκερθ και θά την έκανα να χωρήση ά-
πό τόν Ζάν Κιεπούρα! Άς έχη χάρι ό
τελευταίος! Την έγλύτωσε!...

Ίδού, λοιπόν, ότι έδημιουργήσαν
και άλλα θύματα της διαμαρτυρίας των
ήθοποιών μας. Είνε οι έξ επαγγέλματος
κατακτηταί, οι όποιοι έρωτεύονται κάθε
άστέρα που έρχεται στην Άθήνα, άλ-
λά... έν άγνοία του!

Παραδειρισμός

Η πρωτεύουσα άδειάζει κάθε μέρα,
γιατί όσοι μπορούν να ξεφύγουν από τό
καμίνι της, μαζεύουν τα άπαραίτητα
σκεύη και τραβούν για τις έξοχες. Έδω
μένουν όσοι είνε καταδικασμένοι να μη
μπορούν να φύγουν, λόγω της εργασίας
των, ή λόγω έλλείψεως των σχετικών έ-
ξόδων του παραδειρισμού.

Υπάρχουν όμως και πολλοί που μπο-
ρούν να φύγουν, αλλά δέν τό κάνουν.
Στέλνουν μόνο τη γυναίκα τους και την
οικογένεια κι' αυτοί μένουν στην Άθήνα.

—Μά αφού μπορείς να π'ας κι' εσύ μα-
ζί γιατί δέν πηγαίνεις; έρώτησαν ένα
συμπολίτην που άκολουθεί αυτό τό σύ-
στημα του παραδειρισμού.

—Άστείβεσαι; άπάντησε! Τι παρα-
δειρισμός θά είνε αυτός κοντά στη γυ-
ναίκα μου και, πρό παντός, κοντά στην
πεθερά μου; Έν'ω τώρα περνάω μιá χα-
ρά! Έχω άνακαλύψει ότι ό καλλίτερος
και...δροσερώτερος τρόπος να παραθερί-
ζη κανείς είνε να στέλνη τη γυναίκα του
έξω και να μένη αυτός στην πρωτεύου-
σα. Έχει όλη την έλευθερία να παρα-
θερίζη όπως θέλει και μέ όποια παρέα
θέλει.

—Καλά, κι' εσύ δέν θά π'ας καθόλου
στην έξοχή;

—Πώς! Θά πάω

—Πότε;

—Άμα γυρση ή γυναίκα μου!

Οι δυο αγάπες της 'Ανθούλας

"Α, ήταν χαρούμενη ή μικρούλα 'Ανθή ('Ανθή; 'Αρετή; 'Αθηνούλα;... Ποιός ξέρει: «Α. Β.»—Ετσι υπογράφει στο ανήσυχο γράμμα που έφθασε προδ' όλγων στιγμών σ' ' ' γραφείο μου. 'Ας πούμε «'Ανθή», λοιπόν)—ήταν χαρούμενη ή μικρούλα 'Ανθή εκείνο το απόγευμα που δέχθηκε—μέ τι λαχτάρα, Θεέ μου...—'Ακόλουθη στο πρώτο έρωτικό ραντε-βού, τον αγαπημένο της; Τής φαινόταν κι' αυτής άπίστευτο!...

Μέσα στο ταξί γύριζε κάθε τόσο και των κύτταζε—μέ την κομψή του φορεσιά με τις γκριζές τρίχες που αναφαινόταν άραια στους κροτάφους του, με το ευτυχισμένο του χαμόγελο στά γελιή, με την προστατευτική τρυφερότητα που σκόρπιζε ως τα άδυστα της ψυχής της το θαυό του θλέμμα—και της φαινόταν δλ' αὐτά σαν ένα όνειρο.

Ποιός να τώλεγε, αλήθεια... Πριν από έξη μήνες, οὐτε τον γνώριζε καν. Και πριν από ένα χρόνο...ά, τι πονεμένη πού ήταν ή ψυχή της πριν από ένα χρόνο...

Γιατί είχε γνωρίσει μεγάλη βάνασα στη ζωή της ή 'Ανθούλα, κι' άς ήταν μόνο δεκαεννιά χρονών. 'Από μικρούλα, δέν είχε γνωρίσει ανάπαυσι: εργαζόταν σέ γραφεία, είχε αντιμετώπισει όλη τη σκληρότητα, όλη την πίκρα της ζωής. Καί εαφνικά, στά δεκαεφτά της χρόνια, είχε νομίσει πώς είχε απαντήσει, στο γύρισμα του δρόμου της ζωής της, την ευτυχία: δυο μάτια άθωα, ένα νέο πού της είχε χάρισει κάθε σκέψη του, κάθε λαχτάρα της ψυχής του... 'Ακολούθησε ένάμιση χρόνος όνειρευτης αγάπης — ένάμιση χρόνος γεμάτος όνειρα, έλπίδες... Κι' άχ, νά: Σέ λίγο θά την έκανε γυναίκα του—την αγαπούσε τόσο... Καί θά ζούσαν χαρούμενοι, ξέγνοιαστοι, μέσα στο μικρό σπιτάκι τους; γιατί θά είχαν ένα σκοπό τώρα στη ζωή, ένα σκοπό πού θάσυνε κάθε πίκρα, κάθε στενοχώρια... 'Αλλοίμονο όμως άντί για την ευτυχία ήρθε ό θάνατος. Σέ ηλικία πού άλλα κορίτσια χαίρονται όλες τις όμορφιές της ζωής, ή 'Ανθούλα γνώρισε την πιό στυγνή απελπισία... 'Ο αγαπημένος της πέθανε... Κι' ένα πέπλο άπλώθηκε μπροστά της, πίσω άπ' το όποιο χάθηκαν όλα τά όνειρά της... Κι' έμεινε πάλι μόνη στη ζωή,—μόνη μέ τον πόνο της, μέ τις άναμνήσεις της, μέ τό φοβερό βάρος πού έννοιωθε στην καρδιά, ώσάν νάκρυθε εκεί τό πτώμα της πονεμένης της αγάπης... Κι' ό, οι γκριμάτσες τού ψεύτικου χαμόγελου στά χείλη, για νά μη νοιώσει πότε κανένας τόν άβάσταχτο πόνο της...

Επέρασε ένας χρόνος... "Ενας χρόνος ποθούιαζε σαν ένα άτέλειωτο ριγηλό φθι νόπρωο... Καί τότε...τότε γνώρισε τόν "Αλλον...

Τόν γνώρισε έντελώς τυχαία, συμβατικά. Κάποιος θεός της την έπεισε νά φύγει από τό γραφείο όπου εργαζόταν, και νά προσληφθί ώς ταμίας σ' ένα κατάστη

μα γνωστό του. 'Αδιάφορα—της ήταν όλα τόσο αδιάφορα, Θεέ μου, τώρα...— ή 'Ανθούλα ανέλαβε τη νέα της εργασία... 'Ο προϊστάμενός της της φερόταν μ' ευγένεια, μέ καλωσύνη, μέ λεπτότητα. 'Αλλά κι' ή 'Ανθούλα τού έδειχνε μεγάλο σεβασμό. "Ηταν άλλως τε δεκαοκτώ δόκκληρα χρόνια μεγαλύτερός της... Την στενοχωρούσαν θέβαια καμιά φορά κά-τι παράξενα θλέμματα πού της έριχνε, άλλα δέν πήγαινε ό νους της σέ κακό... "Ενα θράδυ, ό προϊστάμενός της την πα-ρακάλεσε νά μείνι λίγο άργότερα στο κατάστημά. Κι' όταν όλοι έφυγαν, την πλησίασε:

—'Ακούστε... Πρέπει νά σάς τό πώ πιά. 'Η 'Ανθούλα τόν κύτταζε τρομαγμένη. Γιατί έλαμπαν έτσι τά μάτια του; Καί γιατί ή φωνή του έτρεμε έτσι;

—"Ε, λοιπόν, ναι... Δέν μπορώ νά τό κρατώ μυστικό περισσότερο... 'Ανθούλα, σ' αγαπώ. 'Από την πρώτη μέρα πού ήρθες έδω, άπ' την πρώτη στιγμή πού σέ άντικρυσα, έννοιωσα ένα χτυποκάρδι... "Ε-δισταζα νά στο πώ, νά σοῦ άνοιξω την καρδιά μου, νά σοῦ μιλήσω... Φοβόμουν μήπως μέ παρεξηγήσεις... Μήπως νομίσεις ότι...άλλά όχι, 'Ανθούλα μου... αγάπη μου... δέν μπορεί νά μην τό νοιώθεις πώς σοῦ λέω όλη την αλήθεια... 'Αγάπη μου.

Θέλησε νά την αγκαλιάσει. "Οχι, όχι!... Δέν θέλησε νά τού πη πόσο τόν έννοιωθε ξένο άπ' την καρδιά της. —"Οχι... "Όταν γνω-ρισθώμε καλλίτερα... 'Ισως τότε...

—Την αγάπη σου ζητώ, 'Ανθούλα μου. Γι' αυτό ναι, 'Ισως νάχης δίκην... Πρέπει νά πεισθής πρώτα... Καί τότε, τότε αγάπη μου γλυκειά, θαρρώ νά σέ ζητήσω από τούς δικούς σου... νά ζήσης ευτυχισμένη, όπως σοῦ ταιριάζει..."

Κι' ή 'Ανθούλα έφυγε συλλογισμένη κείνο τό θράδυ άπ' τό κατάστημά, μ' ένα παράξενο συναίσθημα μέσα στην ψυχή της, κάτι σαν άνησυχία και σαν στε-νοχώρια...

... ..

"Α! Τώρα τά είχε ξεχάσει όμως δλ' αὐτά ή 'Ανθούλα... Γιατί κατώρθωσε αὐ-τός τό θαύμα τό μεγάλο... τόν αγάπησε κι' αὐτή τόσο πολύ... "Α, ναι, ή κενή ύ-παρξί της είχε τόσο ανάγκη από μιά αγάπη... Τού έσφιγγε τό χέρι μέσα στο ταξί, πού τούς μετέφερε στόν τόπο τού πρώτου τους ραντεβού. Κι' αὐτός έσκυβε κοντά σ' αὐτή της και της ψιθύριζε λό-για γλυκά...

... "Ηταν σκοτάδι όταν έφθασαν στο έξοχικό υπάρ: Αὐτός τότε την έσφιξε πα-ράφορα μέσα στην αγκαλιά του. Τά χεί-λη του άποζητούσαν τά δικά της, και τά σφράγισαν σ' ένα θερμό, άτέλειωτο φί-λημα...

"Η 'Ανθούλα έννοιωσε μιάν άνατριχίλα σ' όλο της τό κορμί. Περιέργο πράγμα ό-μως: καθώς την έσφιγγαν νευρικά, άνυ-πόμονα, τά γερά του μπράτσα, έννοιωσε συγχρόνως τό ίδιο εκείνο συναίσθημα της άνησυχίας και της στενοχώριας, πού εί-

χε νοιώσει εκείνο τό θράδυ, όταν είχε φύγει άργά από τό μαγαζί...

"Εξακολούθησαν νά θλέπωνται... Καί τότε άρχισε τό μεγάλο μαρτύριο της 'Ανθούλας: Αὐτός δέν της μιλούσε πιά για την ευτυχισμένη μελλοντική ζωή, για την έπισκεψι στους γονείς της... Την έσφιγγε βέβαια, πάντα τό ίδιο, παράφο-ρα στήν αγκαλιά του, της έλεγε τά ίδια λόγια αγάπης μέ μάτια φλογερά και μέ φωνή κομμένη, γεμάτη πόθο, άλλα—δέν ήταν αὐτή ή όνειρεμένη αγάπη πού εί-χεν άποζητήσει ή πονεμένη μικρούλα.

Και τότε, ή 'Ανθούλα πήρε μιάν από-φασιν... ('Ακούστε τώρα, άγνωστή μου φίλη, αγαπητή μου Α. Β., πού μου έμπι-στευθήκατε τό μεγάλο δίλημμα στο ό-ποϊον θρίσκεσθε: άκούστε την άπόφασιν της 'Ανθούλας γιατί...αὐτή εινε και ή ά-πάντησί μου στο γράμμα σας:) 'Η 'Αν-γματικότητα: ό άνθρωπος αὐτός δέν θούλα άντίκρυσε μιά μέρα όλη την πρα-τήν αγαποῦσε. "Εως τότε τό κατα-λάβαινε, τό έννοιωθε αὐτό, άλλα δέν τολ-μούσε νά τό όμολογήσει στόν εαυτό της, 'Ισως γιατί δέν ήθελε νά ξαναδῇ νά συν-τρίβονται τά όνειρά της; 'Ισως γιατί φο-βώταν νά ξαναμείνι μόνη στη ζωή... 'Ι-σως άκόμα...—άλλά όχι, όχι! ή 'Ανθού-λα ήταν τόσο περήφανη και τόσο έξυπνη, ώστε δέν θά έπηρεαζόταν ποτέ από την ιδέα ότι έπρόκειτο περί τού προϊσταμέ-νου της ό όποϊος πιθανόν... "Α, βέβαια, δέν θά κατέστρεφε δόκκληρη τη ζωή της για μιά έφήμερη θέσι...

Τό ότι δέν την αγαπούσε αὐτός ήταν δυστυχώς τόσο φανερό... Πρώτα πού της τό έλεγε ή καρδιά της—και ή καρδιά δέν κάνει ποτέ λάθος... "Εκτός όμως αὐτοῦ, άν την αγαπούσε θά συνέχιζε αὐτήν την έκκρεμότητα, πού, ένῳ έφθειρε ψυχικά τη νέα, την εξέθετε κιόλας τόσο πολύ στόν γνωστό της κύκλο, (έ, όλοι πιά τό είχαν μαντέψει πώς ήταν 'φιλενάδα του προϊσταμένου της', ή κι' άν δέν τώ-χαν άκόμα μαντεύσει δέν θαρνούσαν νά τό καταλάβουν) ώστε θά δυσκόλευε την μελλοντική άποκατάστασί της... Αὐτή μπορει νά μη τό σκεπτόταν αὐτό, αὐτός όμως έπρεπε νά τό συλλογισθί—και νά τη ζητήση άμέσως άπ' τούς γονείς της! Γιατί δέν την ζητούσε; 'Επειδή είχε κά-νει τό κέφι του και περίμενε τώρα νά σημάνη μόνο του τό τέλος; "Αχ, ναι... "Όταν αγαπάς ένας άντρας αληθινά, αγα-πά σαν πατέρα, σαν συζυγος, σαν έρα-στής, σαν άδελφός συγχρόνως... "Όλα τά προβλέπει, για όλα φροντίζει... "Ενῳ αὐτός...

Και ή 'Ανθούλα κατάλαβε πώς είχε καθήκον στόν άλλον, σ' αὐτόν πού θάρ-χόταν κάποτε και πού θά την αγαπούσε άλληνά, νά μην τόν πικράνη για τό παρελθόν της. Καί μέ γλυκύτητα, μέ φι-λία, διέκοψε τις σχέσεις της μέ τόν προ-ϊστάμενό της. Χωρίς νά τόν θίξει φυσι-κά, Τού είπε πώς για την ευτυχία και τών δυο τους—ήταν τόσο άταίριαστοι...— έ-πρεπε νά μείνουν φίλοι...

"Εσφιξε θέβαια την καρδιά της, έπόνε-σε, ή 'Ανθούλα. Τώρα όμως περιμένει ήσυχη, τό πριγκηπόπουλο πού θαρρή μιά μέρα νά της χάριση την καρδιά του. Γιατί ξέρει πώς τά πριγκηπόπουλα, στην έποχή μας, για τά φτωχά και πονεμένα κορίτσια, δέν έχουν κορῶνα κι' ούτε εί-νε πριγκηπόπουλα: Εινε τίμια κι' αγαθά παλληκάρια, πού έχουν κι' αὐτά ως ό-νειρο νά στήσουν ένα θρόνο στην καρδιά τους για την αγαπημένη τους και νά της προσφέρουν την πιό πολύτιμη κορῶνα! Ένα στεφάνι μ' άνθους λεμονιάς...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΒΙΑΗΣ

Οι δυο αγάπες της 'Ανθούλας

των ζώων και άχριμιών

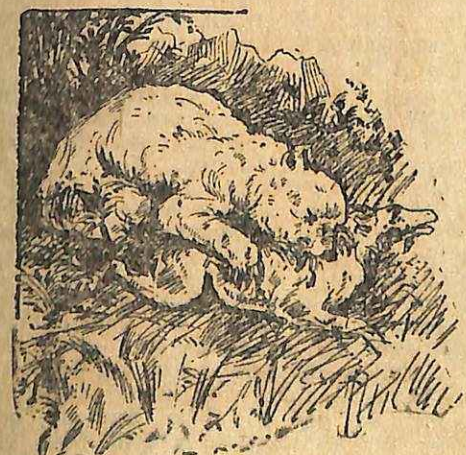
Η φύσις έχει δώσει στά ζώα όλη την κρονοητικότητα και την πονηρία, όπως και στόν άνθρωπο.

Η άρκουδα φυλάγεται πάρα πολύ από τόν άνθρωπο και κρύβεται μέσα σέ σπή-λαια, όπου φροντίζει νά μαζεύη και την τροφή της για νά περνά τις ώρες της κακοκαιρίας και τού κινδύνου. Οι άρ-κούδες τών πάγων τρέφονται μέ φώκιες, άλλα τις τσακώνουν μέ τέτοια πονηρία, πού σχεδόν πάντοτε κατορθώνουν νά τούς κόψουν τό δρόμο και νά τις πιά-σουν από τό λαϊμό για νά τις κατασπα-ράξουν.

Η πονηρία πιά της άλεπούς δέν λέγε-ται. Μέ όσην πονηρία μπαίνει μέσα στο κοτέτσι και πνίγει τις κόττες, μέ άλλη τόση ξεγελά τούς βοσκούς και πνίγει τά νεογέννητα άρνάκια και κατσικάκια. Για νά τά φέρη κοντά της κάνει πώς πη δά, πώς παίζει, τά τραβά σιγά—σιγά πά-ρα πέρα και εκεί τά πνίγει και τά τρώει.

Η πονηρία συναντάται και στά πτηνά. 'Απόδειξις αὐτό πού κάνει ή θηλυκειά φασιανός πού τά μικρά της άκόμη δέν μπορουν νά πετάξουν, όταν την έχουν πάρει έσοπίω τό τουφέκι τού κυνηγού και οι σκύλοι του.

'Απομακρύνεται από τη φωλιά άρκε-τά και προσποιείται πώς πέφτει χάμω μέ σπασμένο τό φτερό. Μ' αὐτόν τόν τρό-πο φτερουγίζοντας, μπουσουλώντας και πηδώντας άπομακρύνει τά σκυλιά από τη φωλιά πού έχει τά μικρά της και εα-φνικά όταν τά δῇ και πλησιάσουν κον-τά της, δίνει ένα νερό φτερούγισμα και

Πνεῦμα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΣ

—Φίλε μου, είμαι κατεστραμμένος. "Ηρθα νά σέ βρώ γιατί βλέπω ότι μο-νάχα ή αυτοκτονία μπορεί... —Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, θέλει νά σοῦ δανείσω τό περιστροφό μου. Εύ-χαρίστως, φίλε μου.

ΣΤΟΝ...ΥΠΝΟ ΤΟΥ ΜΟΝΟ

—Πιστεύετε στά όνειρα, δεσποινις; —Ναι. —'Ακούστε, λοιπόν. 'Απόψε έβλεπα στόν ύπνο μου πώς σας ζητούσα από τόν πατέρα σας. Τι σημαίνει αὐτό; —'Απλυστάτα, πώς έβλεπεσ όνειρο.

ΑΒΙΖΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΕΥΤΕΡΟΥΣ

—Νά τι θά πῇ νάνε κανένας παντρεμέ-νος. 'Από τότε πού παντρεύτηκες όλα σου τά κουμπιά εινε σωστά.

—"Α, σ' αὐτό χρωστάω ευγνωμοσύνη στη γυναίκα μου. 'Από τη δεύτερη μέρα 'ου γάμου κιόλας μ' έμαθε νά ράβω τά κουμπιά μου όταν ξηλώνονται.

ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΕΡΓΟΣ

Στό θηριοτροφείο: —Και πότε θέλετε ν' αναλάβετε ύπι-ρεσίαν θηριοδασκαστού; —Και τώρα άμέσως. —Πολύ καλά. 'Εμπάτε λοιπόν πρώτα στο κλουβί της τίγρης και καθαρίστε τά ύπόλοιπα... τού προκατόχου σας.

ΑΝ ΗΤΑΝ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ...

—Ξέρεις; 'Ο Μίμης μου προσέφερε τό χέρι του και την περιουσία του. —Και δέχθηκες; —"Οχι. —Γιατί; —Γιατί τό χέρι του ήτανε πολύ χον-τρό, ένῳ ή περιουσία του πολύ...ισχνή.

ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Συζητούνε δυο μικρά. —Λοιπόν θά παντρευτώμε, Μπέμπη; —"Οχι, Μπεμπέκα. —Γιατί; —Γιατί δέν είμαστε συγγενείς. Στο σπίτι μας, ό μπαπάς μου πήρε τη μαμά κι' ό παππούς τη γιαγιά...

ΝΕΟΣ ΜΕ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

"Ο τραπέζίτης στόν υποψήφιον για τη θέσι τού νυκτοφύλακος. —Θά πρέπει όμως νά μένης όλη τη νύ-χτα κλεισμένος μέσα στην Τράπεζα. Θά μπορέις; —Μείνετε ήσυχος, κύριε. 'Ημουνά πέν-τε χρόνια στη φυλακή και συνήθισα...

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ

"Ο δάσκαλος στο μάθημα της Φυσικής 'Ιστορίας:

—"Ως τώρα δέν μου απάντησες σωστά σέ καμιάν έρώτησι. Θά σοῦ κάνω άλλη μιά και δέν θά λάβω ύπ' όψιν τις άλλες. Λοιπόν, πές μου πόσες τρίχες έχει ή ουρά τού αλόγου;

"Ο μαθητής: —Τρείς χιλιάδες. —Και πού τό ξέρεις; —Αὐτό εινε άλλη έρώτησις, κύριε κα-θηγητά...

Γνωριμία με τη Ζωή...

ΤΣΙ ΜΙΧ. ΧΑΝΟΥΣΗ

Στην παρακάτω ιστορία μη ζητήσετε υπόθεσι. Όταν αντιγράφη κανείς την ζωή, πρέπει νάνε πιστός χρονογράφος, χωρίς να διανθίζει την αντιγραφή του με όρισμένες απαιτήσεις της τέχνης. Ωστόσο, στο ίδιο αυτό το κομμάτι, που αντιγράφω, θά δητε, αν προσέξετε, μιάν αλλόκοτη τεχντροπία. Φαίνεται πως και η ζωή όταν έχη κάποτε διάθεσι, κάνει τέχνη...

Τους είχα γνωρίσει χωριστά! Την Τούλα και τον Άργυρη. Ο Άργυρης δεν παραισάλεε τίποτε άλλο από έναν κοινό Ισορροπημένο άνθρωπο. Έτσι, θά σάς παρουνισάσω μόνο την Τούλα.

Ήταν ένα εὐθραυστο πλάσματάκι, μιά αϊθέρια ύπαρξις, απ' εκείνες που ζούν με το τίποτα και γιά το τίποτα... Κυρίως γιά το τίποτα: Μιά μη μου άππου κουκλίτσα με διάφανο χλωμό προσωπάκι, λευκοτάτα αδύνατα χέρια και μεγάλα εκφραστικά μάτια, που μέσα στο βλέμμα τους εξέφραζαν την άπορία γιά το κάθε τί.

Η Τούλα ήταν ένα από τα μη μου άππου εκείνα πλάσματα, που αναδίνουν ένα άρωμα πιο μεθυστικό κι απ' της γαρδένιας και πιο έλαφρο κι απ' της μιμόζας, γιάτι όλη του ή ύπαρξις είνε ένα άρωμα κι' όλη του ή ζωή μιά ανάσα μύρου...

Ήταν απ' τα πλάσματα εκείνα, που ζούν συνήθως σε κάποια μικρά λευκά σπιτάκια, μοναχικά, περιτριγυρισμένα από περιβόλια, σε κάποια σπία με αύστηρη αρχιτεκτονική, πληκτικά, που έχουν πάντα κλειστά τα παντζούρια των παραθυρών τους γιά να εμποδίζουν την έξω ζωή να συγχέεται με την μέσα...

Η Τούλα είχε, όπως όλα τα μη μου άππου αυτά πλάσματα, έναν βιοπαλαιστή πατέρα, βλοσυρό, δυο-τρείς αδελφούς ακόμη βλοσυρότερους που κολακεύονταν όλοι να παίξουν τον ρόλο του προστάτη και μιά μητέρα νευρασθενικά, που υπεραμυνόταν της ήθικης της κόρης της από το...πέμπτο έτος της ηλικίας της. Ζούσε γιά το τίποτα και με το τίποτε. Γιατί, συνήθως, από μιάν ανεξήγητη μελαγχολία δεν είχε όρεξι γιά φαί. Γιατί συνήθως μ' ένα μυθιστόρημα περνούσε μιάν ολόκληρη εβδομάδα κλεισμένη στην κρεβατοκάμαρά της ή άκουμπισμένη στο πρεβάζι του παραθυριού, όπου άναθόσε ένας βασιλικός. Γιατί δεν είχε μεγάλη άνακιά. Γιατί τα ιδανικά της περιωρίζονταν σ' ένα μεκάλον έρωτα, που δεν έρχόταν παρά μεταμφιεσμένος σε μιάν άνεπιθύμητη «προευνεία» ή σε μιά κομψή τουαλέττα, που δεν μπορούσε όμως να άποκτήση γιάτι της την άπαγόρευαν.

Ωστόσο τα προνομιούχα αυτά σάν την

Τούλα πλάσματα είνε φτιαγμένα από σάρκα και όσθα. Κι' έπειδή πρέπει να ύπακούουν στον γενικό νόμο που κανονίζει τα ζητήματα της ύλης, μπαίνουν κάποτε δικαιοματικά στη ζωή. Συνήθως, μπαίνουν πάντα στη ζωή ενός άλλου.

Τότε, οι τέσσερις τοίχοι της μικρής λευκής καμαρούλας που έκλειναν ζηλότυπα μέσα τους το μη μου άππου αυτό λουλουδι, έρχονται να δώσουν λόγο των πράξεών τους στα τέσσερα σημεία του νέου ορίζοντα που άνοίγει άπότομα τις άγκάλες του σ' αυτό.

Η άπολογία τους όμως είνε γελοία. Τότε, η άναίσθητη ύπαρξις που άρκόταν ως χτέσ στο μύρισμα της γαρδένιας και στο ξεφύλλισμα ενός ρομαντίου, κερδισμένη απ' την πραγματική ζωή, αφήνεται να παρσσυρθή, θαμπωμένη απ' τα θαύματά της. Το δυνατό φως την τυφλώνει.

Και ή χθεσινή μη μου άππου μανόλια με το άφθαστο άρωμα, μεταμορφώνεται σε ένα τρομερά άγκαστικό τριαντάφυλλο με την πιο άμαρτωλή μυρωδιά...

...

Η ιστορία της Τούλας και του Άργυρη έχει την πιο κοινή αρχή και το πιο πρωτότυπο τέλος.

Σας έτυχε ποτέ ένα θερμό καλοκαιριάτικο βράδυ, άηδιασμένος από την καταθλιπτική ρουτίνα της δουλειάς, κουρασμένος απ' την βιοπάλη, να βγείτε στους δρόμους και να γυρίζετε άσκοποι, ενώ ένας πυρετός φλογίζει όλη την άνικανοποίητη ύπαρξι σας; Σας έτυχε ποτέ ένα τέτοιο βράδυ να σέρνεται το άδειο της ψυχής σας κάτω από έναν ξάστερο ουρανό, ενώ ο άέρας της νύχτας κεντρίζει το κορμί σας από άγνωστες ήδονές και φρικιά το όλον σας από παράφορες επιθυμίες; Σας έτυχε ποτέ να δραστεύσετε, έκει όπου άργά, όταν άπομακρυνθήτε, πάντα κάποιος άλλος θαρρή να πάρη τη θέσι σας;

Ένα τέτοιο βράδυ ή Τούλα και ο Άργυρης δραπέτευσαν εκεί.

Με μόνη τη διαφορά ότι καθώς άπομακρύνονταν γιά να πάρη ο ένας την θέσι του άλλου, άναγνώρισε ο ένας στον άλλο εκείνο που ζητούσαν. Η σκηνογραφία ήταν κατάλληλη γιά να παιχθώ ή συνέχεια του ψυχικού δράματος: "Αστρά έλαμπαν στον καθαρό ουρανό, τα χείλη, ξερά από την νυχτερινή κάψα, διψούσαν κάθε σταγόνα δροσιάς, το πάγκο ήταν σκοτεινό κι' έρημο. Η Τούλα κι' ο Άργυρης ήταν κι' οι δυο ύποταγμένοι στην μοίρα των ανθρώπων εκείνων που «δ,τι τους μένει στη γή είνε—κατά τον Ρίλκε

— ή δίψα τους».

Τα υπόλοιπα τα κανόνισε ο μικρός πρωτός Θεός.

Τα κορίτσια όταν πρωτοαγαπούν έχουν μιά μανία: να προσπαθούν να μαντέψουν το τέλος του ειδυλλίου των. Οι άντρες, αντίθετα, έχουν την συνήθεια να μη σκέπτονται παρά τις εύτυχισμένες στιγμές που ζούν. Έτσι, μιά μικρή γοητευτική «άσυμφωνία» δημιουργείται από τις πρώτες μέρες άνάμεσα σε δυο έρωτευμένους.

Αυτό συνέβη και με την Τούλα και τον Άργυρη. Εκείνη ζητούσε να δηγήγρηγορα να πραγματοποιούνται τα όνειρα που δημιούργησε μέσα στους τέσσερις λευκούς τοίχους του σπιτιού της.

Εκείνος δεν ζητούσε παρά ν' άπολαμβάνη την τρυφερή εύτυχία που του προσφερόταν.

Η Τούλα κι' ο Άργυρης άγαπιώνταν. Ποιό εμπόδιο μπορούσε να ακιάση την εύτυχία τους; Ποιός βέβηλος θάχε την τόλμη να τους την άφαιρέση;

Έτσι, ο Άργυρης ώρκίστηκε στην Τούλα να της πραγματοποιήσει όλα τα όνειρα: Μιά μικρή περιουσία, μιά καλή θέσι, ένας γερός μισθός, μιά ζωή εύτυχισμένη... Κι' ή Τούλα ώρκίστηκε με τη σειρά της να του προσφέρει τα πιο πολύτιμα ανταλλάγματα: Νά του χαρίση όλη την αγάπη της, να του μείνη πιστή γιά πάντα και το περισσότερο της στοργής της να το προσφέρει όλο με τον καιρό, στον μικρο άγγελό που σκόπευαν να φέρουν στον κόσμο πολύ σύντομα... Η εκκλησία έσπευσε πρόθυμη να σφραγίση τους όρκους των.

Ας μην σάς ξαφνιάση ή συνέχεια της ιστορίας των. Ένα χρόνο άργότερα, μάθαινα το διαζυγίο τους!

Σάν καλός φίλος φρόντισα κι' έμαθα κάθε σχετική λεπτομέρεια. Σας τις μεταδίδω: Κανείς από τους δυο δεν είχε κρατήσει τον λόγο του. Όχι γιάτι δεν ήθελε. Μά γιάτι δεν ήταν δυνατό. Εκείνη, μέσα σ' ένα χρόνο, άρχισε να νοιώθη μοναξιά. Άνοιξε όλα τα πέταλα της ψυχής της. Και στη μέση άποκαλύφθηκε ένα μεγάλο άγκάθι. Μέσα στο εκτυφλωτικό φως της ζωής, που της προσέφεραν, ένας άλλος πιο ώριμος τώρα καρπός της σκλάβωνε τα μάτια. Μιά νέα δίψα την έκαίγε και την ώθοόσε σε νέα πηγή. Όταν δεν έβρη κανείς την ζωή και την άντικρύση άπότομα, θέλει να την χορτάση ολόκληρη. Αυτό δεν μπορούσε να της το προσφέρει ο Άργυ-

ρης. Αυτός, τρελλός από την εύτυχία του, είχε ριχτεί στις άρχές με τα μούτρα στη βιοπάλη ζητώντας να πραγματοποιήση το κοινό όνειρό τους. Ένοιωσε όμως την μάταιη άπώλεια του έγώ του. Στην αρχή το άπέδωσε στην άδυναμία του. Ύστερα ή σκέψις αυτή του έφερε τρόπο, γιάτι ήξερε καλά τον δυνατό έαυτό του. Και άντέδρασε...

Τότε ξεπήδησε στη σκέψι και των δυο ένας καινούργιος πόθος, μεγάλος, τεράστιος, πιο γιγάντιος κι' από τον πόθο που ένοιωσαν εκείνο το θερμό καλοκαιριάτικο βράδυ που πρωτογνωρίστηκαν: να χωρίσουν! Έτσι κι' έγινε.

Αλλά ή ιστορία αυτή δεν σταματά εδώ. Έχει ένα πολύ πρωτότυπο τέλος, όπως σάς άνεφερα παραπάνω. Άκούστε το:

Ένα βράδυ άποκρηάς, δινόταν ένας μεγάλος χορός μεταμφιεσμένων σ' ένα απ' τα άριστοκρατικότερα κέντρα. Ήταν καλοκαιρία και ο χορός θά έπεκτεινόταν ως την βεράντα του κέντρου, όπου έπικρατούσε εύχάριστη δροσιά και απ' όπου το θέαμα της σεληνόφωτης νύχτας ήταν μαγευτικό.

Ένα καλοκαιριάτικο βράδυ δινόταν ένας μεγάλος φιλανθρωπικός χορός. «Ένα βράδυ» είνε ένας λόγος. Γιατί όλα τα βράδια δεν μοιάζουν μεταξύ τους. Το βράδυ εκείνο ήταν τέτοιο, που μπορούσε να κρατήσει άγρυπνο ως το πρωί και τον πιο κουρασμένο άνθρωπο του κόσμου.

«Ένας χορός» είνε κι' αυτό ένας λόγος, μιά φράσις. Γιατί όλοι οι χοροί δεν μοιάζουν μεταξύ τους. Ο χορός εκείνος μπορούσε να πλημμυρίση με ένθουσιασμό, ευγένεια, νοσταλγία, εύτυχία και την πιο πορρωμένη ψυχή του κόσμου: Ήταν τόσο φαντασμαγορικά διακοσμημένη ή,

Ένα τέτοιο βράδυ, ή Τούλα κι' ο Άργυρης δραπέτευσαν...

σάλλα, τόσο γλυκειά και λικνιστική ή μουσική, τόσο εύθυμο και ξεγνοιαστο το περιβάλλον, τόσο εύχάριστη ή προέλασις μέσα στο φως, το στροβίλισμα μέσα στη γυμνή σάρκα, ή όνειροπόλησι έξω στη σκοτεινή βεράντα, που μπορούσε να συμβή αυτό.

Στον χορό αυτόν πήγαν κυμπωματικά όπως διόλου ή Τούλα με τον νέο άνδρα της και ο Άργυρης με την νέα γυναίκα του. Είχαν φροντίσει, βλέπετε, να άναγεώσουν κι' οι δυο τις «εύτυχίες» των...

Μέσα στο πλήθος των εύτυχισμένων χορευτών που συνωθούνταν σ' ένα τρελλό στροβίλισμα, τα χείλη έτρεμαν από πόν πόθο, τα κορμιά φρικούσαν σε κάθε κίνησί τους, όπως μιά θάλασσα στο χάιδεμα του άνέμου κι' ή χαρά των αίσθήσεων βρισκόταν στο ζενίθ της. Η έλευθερία έδινε φτερά στις πιο τρελλές άποπειρες. Καρδιές άνοίγονταν, μάτια έκλειναν χείλη κινούνταν. Και όλοι ήσαν εύχαριστημένοι. Και όλοι γελούσαν. Και όλοι προσπαθούσαν να δώσουν μιά λύσι σ' αυτό που τους βασάνιζε, αφήνοντάς το να έκδηλωθώ, όπως ή σαμπάνια στον άφρο που της πιέξι το πάμα.

Μιά τέτοια λύσις δόθηκε εκείνο το βράδυ από δυο ανθρώπους. Δεν θά δινόταν ίσως αν την άποφάσιζαν άμοιβαία. Έπειδή όμως την πόθησαν χωριστά ο καθένας πραγματοποιήθηκε.

Την επομένη του χορού οι άπογευματινές εφημερίδες άναφέροντας τα όνόματα του Άργυρη και της Τούλας, μιλούσαν γιά «κοινωνικόν σκάνδαλον», γιά «μυστηριώδη εξαφάνισιν δυο ύπανδρευμένων», γιά «πιθανήν άλληλοσπαγωγήν, ως έμφαίνεται εκ των γεγονότων», κ. ά.

Η γλώσσα των εφημερίδων όμως είνε κάποτε πολύ άμη. Γι' αυτό θά προτιμήσω την γλώσσα της πραγματικότητας. Το βράδυ εκείνο ο άνδρας της Τούλας και ή γυναίκα του Άργυρη έβλεπαν κατάπληκτοι και χωρίς να μπορούν να το πιστέψουν, την εύτυχία τους να σωριάζεται σ' έρείπια...

Κι' ήταν αυτό γι' αυτούς μιά άποκάλυψις...

Είνε περιττό να θελήσωμε να μαντέψωμε τι είχε προηγηθώ μεταξύ του Άργυρη και της Τούλας, γιά να φτάσουν το βράδυ εκείνο εκεί που έφτασαν: «Οτι συμβαίνει συνήθως με δυο ανθρώπους που άναγνωρίζουνται, ύστερα από έναν μεγάλο χωρισμό, μέσα σ' ένα έξο πλῆθος: Και καθώς άναζητούν από καιρό, άπλώνουν τα χέρια να φτάση ο ένας τον άλλο.

Κι' είνε αυτό γι' αυτούς μιά άποκάλυψις!

Τέσσερις άνθρωποι, ένα θερμό άποκρηάτικο βράδυ, έκαναν την πιο συγκλονιστική γνωριμία τους με την ζωή.

ΜΙΧ. ΧΑΝΟΥΣΗΣ

(Εικονογράφησις
*Αλ. Κοντοπούλου)

Οι ωραιότερες έρωτικές έπιστολές

H NINETTA ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

3 Ιουλίου

Υποφέρεις, είσαι λυπημένος, το γράμμα σου με συγκίνησε.

Νοιώθω την καρδιά σου που βρίσκεται σε μιά ήθικη εξασθένησι απ' αυτές που μαράζωνουν την ψυχή.

Εύλογω τον πονόδοντο που έχω, και ο όποιος γίνηκε αίτια να μείνω δυο ή μέρες ακόμα στο Παρίσι γιά να σου άπαντήσω στο γράμμα σου. Πάσχω εξ αίτιας του φρονιμότη μου. Πονώ από τη φρονιμάδα μου!

Βλέπεις, άστειεύομαι, αλλά δεν γελῶ παρά με τα χείλια μόνο.

Γιατί, πές μου γιάτι, να μās χωρίξη ή αίτια του χρήματος, ή αίτια της καθημερινής βιοπάλης;

Έχω υποφέρει τόσο πολύ στη ζωή μου, γι' αυτό μπορώ να καταλάβω εύκολάτα και τον πόνο του άλλου. Ο πατέρας μου συνήθιζε να λέη: «Τό χρήμα κάνει και βασιλιά».

Γνωρίσαμε κι' εμείς πολλές ημέρες δυστυχίας και φτώχειας γιάτι ο πατέρας μου ήταν σπάταλος. Φαίνεται πως ή κορούλα μου έχει πάρει κι' αυτή τον χαρακτήρα του.

Συνήθιζε να μαζεύη τα καινούργια και γυαλιστερά πενηνταράκια που της δίνανε. Προχθές τη ρώτησα τι γίνεται εθισαυρός της.

—Ω, μαμά, μου είπε, μαυρίσανε και τα πέταξα όλα από το παράθυρο!

Δεν είχα το κουράγιο ούτε να τη μάλωσω ούτε και να της εξηγήσω. Έξ άλλου είνε ακόμα όχτώ χρονών ή Έλενη μου. Έν τούτοις δεν υπάρχει χειρότερη στενοχώρια και μεγαλύτερος πόνος από τον πόνο της καρδιάς. Έχω υποφέρει τόσο πολύ. Και όσο κι' αν έκανα έκκαθάρισι στην καρδιά μου, μέσα της ακόμη κάτι μένει.

Νομίζω ότι κατέληξα κάπου. Κατέληξα να βρω το αίσθημα που μās συνδέει και τ' όνόμασά «άισθημα δίχως όνομα». Έτσι άνάγνωμο μ' άρέσει, μ' άρέσει γιάτι μās συνδέει.

Χαίρε, αγαπητέ μου. Σοδ εύχομαι περισσότερο δύναμι. Και πρό πάντων δημιούργησε μιά πίστι στον έαυτό σου.

NINETTA

Εξυπνα και κουτά

ΠΙΑΣΤΗΚΕ!

Ο κύριος προς τον ύπηρέτη:

—Τώρα που θά λείψω από το σπίτι, θά παίρνης διαταγές από την κυρία σου.

—Μάλιστα κύριε. Όπως γίνεται και όταν ήσαστε εδώ.

ΑΧ, ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Η μαμά στο παιδί της:

—Θά πω στον μπαμπά σου, το βράδυ που θάρη, όλες τις άταξίες που έκανες.

—Έτσι είσαοτε σεις οι γυναίκες. Καλά λείει ο μπαμπάς πως δεν μπορείτε να βαστάξετε ποτέ ένα μυστικό!

ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ

—Ο άντρας μου είνε τόσο πλουσιώτης, ώστε δεν μπορεί να ξεδέψη τα λεφτά του.

—Ο δικός μου είνε πλουσιώτερος, άπόδειξις ότι δεν μπορώ να ξεδέψω τα λεφτά του.

ΣΤΗΗ ΚΟΛΑΣΗ

Χιούμορ

ΜΑΥΡΗ ΣΚΕΨΙΣ

Ο γιατρός:
—Μά πώς! Ούτε μ' αυτά τα σκονάκια που σούδωσα δεν μπόρεσες να κοιμηθής;
Ο άρρωστος:
—Και πώς να κοιμηθώ, αφού συλλογίζομαι πως τά πλήρωσα ένα εκατοστά-ρικο;

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΥΧΩΝ

Ο κατασχηματάρχης, στόν καινούργιον υπάλληλο, πού άργεί νά έλθη τό πρωί:
—Δέν μου λές, παιδί μου, γιατί έρχεσαι πάντοτε τελευταίος στή δουλειά;
Ο υπάλληλος:
—Γιά νά σάς αποδείξω, κύριε, πώς δέν είμαι ο πρώτος τυχών!

ΑΓΑΠΕΣ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Η μεγάλη «γόησσα» τής θόνης ρωτάει τόν δέκατον πέμπτον σύζυγόν της τήν ήμέραν τών γάμων τους:
—Ομορφή ή βίλλα σου. Μά σάν γνωστή μου φαίνεται. Δέν μου λές: Είσαι βέβαιος πώς δέν ξαναπαντρευθήκαμε άλλη φορά;

νολόγους, άσχοληθήκαν με τήν Κόλασι και άλλοι άνθρωποι, πιό λογικοί, οι όποιοί άμφισβητούν τά όσα έλεγαν οι έπίσημοι θεολόγοι. Αυτοί άρχισαν άγώνα προσπάθωντας νά αποδείξουν με λογικά επιχειρήματα τους έξωφρενισμούς τής λαϊκής δεισιδαιμονίας, πού συνεδύαζε τήν Κόλασι με τά Σάββατα τών Μαγισσών και τις Βαλπουργείες Νύχτες κατά τις όποιες οι Δαίμονες, οι Μάγισσες, τά Ξωτικά, τά φαντάσματα κι' όλη γενικά ή Ίεραρχία του ύποχθονίου κόσμου έπιδόταν στά πιό άκατονόμαστα όργια. Καί χρειάστηκε νά πνεύση ο ζωογόνος άνεμος τής αναγεννήσεως, γιά νά σκορπιστούν τά έφιαλτικά δημιουργήματα τής ξεφρενιασμένης φαντασίας τών δαιμονολόγων.

ΜΟΥΣ ΑΠΤΑΣ

Οι μάγισσες είχαν σχέση με τό Σατανά...

Ένα άδάνατο άριστουργημα του Μαξίμ Γκόρκυ

Από πολλές εβδομάδες ή πόλις ήταν περικυκλωμένη από πυκνό δίχτυ άρματωμένων έχθρών. Ψηλά άπ' τά τείχη, οι σκοποί μπορούσαν νά διακρίνουν τήν αλυσίδα τών έχθρών, πού κάθε μέρα έπιπνίσαν και πιό πολύ, και τις γιγάντιες σκίες τους πού πηγαίνονέρχονταν γύρω άπ' τις φωτιές.

Όλες οι πηγές πού έτροφοδοτούσαν τήν πόλι είχαν πλημμυρίσει από πτώματα, ριγμένα από τά χέρια τών έχθρών. Μέσα στους στενούς δρόμους περιπολούσαν θλιμμένοι στρατιώτες, μισοπεθαμένοι τής πείνας. Άπ' τά παράθυρα τών σπιτιών έξέφευαν τά βογγητά τών πληγωμένων, οι κραυγές από τά παραμυητά, οι προσευχές τών γυναικών κι' οι λυγμοί τών παιδιών. Δέν έμιλούσαν παρά χαμηλόφωνα, με φωνή συντριμμένη.

Τό θράδυ, πρό πάντων, ή ζωή γινόταν άνυπόφορη. Ιότε, μέσα στη σιωπή, τά βογγητά περισσεύαν και ακούγονταν πιό καθαρά. Μη έλπίζοντας πιά σέ καμιά βοήθεια, τσακισμένοι άπ' τήν κούρασι και τήν πείνα, οι πολιορκημένοι κύτταζαν με τρόπο τά σουθλαρά δόντια τών βουνοκορφών, τις δλόμαυρες χαράδρες και τό πολυτάραχο στρατόπεδο τών έχθρών. Όλα τους μιλούσαν γιά τό θάνατο και κανένα άστέρι παρηγοριάς δέν έλαμπε γι' αυτούς.

Μέσα στά σπίτια έφοβώνταν ν' άναψουν φός. Πυκνά σκοτάδια έπλημμύριζαν τους δρόμους κι' άνάμεσα σ' εκείνα τά σκοτάδια μία γυναίκα τυλιγμένη άπ' τήν κορφή ως τά νύχια σ' ένα μαύρο μανδύα, γλυστούσε αθόρυβα, καθώς ένα ψάρι στί θυθό του ποταμιού.

Βλέποντάς την, οι άνθρωποι ρωτούσαν:

— Έκείνη είνε ;

— Έκείνη!

Κι' έκρύβονταν στίς γωνιές ή, σκύβοντας τό κεφάλι, περνούσαν γρήγορα, χωρίς μιλή. Όλομόναχη. Έκείνη, ή μόνα

Μαριάννα, τραβούσε τό δρόμο της πρός τό άγναστο, θουθή και σκυθρωπή, παρόμοια με τήν έυσάρκωσι τής δυστυχίας τής πολιτείας. Όλόγυρά της, πένθιμοι ήχοι ανέβαιναν θρηνώδικα και τήν ακολουθούσαν: βογγητά, κλάματα, προσευχές, άποκαωμένες φωνές άπ' τους στρατιώτες, πού είχαν χάσει τήν έλπίδα νά νικήσουν.

Πατριώτισσα και μάνα, συλλογιόταν τό γυιό της και τήν πατρίδα. Άρχηγός τών έχθρών πού έσυντρίβαν τήν πόλι, ήταν ο ίδιος της ο γυιός, ένα ωραίο παλληκάρι, ζωηρό και χαρτωτό. Λίγον καιρό άκόμη πριν, τον έλογάριαζε με υπερηφάνεια, σάν ένα πολύτιμο δώρο πού είχε κάμει πρός τήν πατρίδα, σάν μία ευεργετική δύναμι, πού τά σπλάγχνα της είχαν προσφέρει στήν πόλι, στή φωλιά όπου είχε κι' ή ίδια γεννηθή, όπου τον είχε γεννήσει και θρέψει. Αναρίθμητοι δεσμοί, ακατάλυτοι, έδεναν τήν καρδιά της με τις άρχαίες πέτρες, με τή γή όπου έκοιμώνταν οι πρόγονοί της, με τους θρύλους, με τά τραγούδια, με τις έλπίδες τών δικών της. Εκείνη ή καρδιά μάτανε, γιατί είχε χάσει τό πιό αγαπητό της πλάσμα. Όστόσο ή Μαριάννα δέν θά μπορούσε νά πti ή ήταν πιό δυνατό μέσα της: ή μητρική αγάπη ή ή αγάπη τής πατρίδας.

Λοιπόν, μία νύχτα, κοντά στί τείχος τής πολιτείας, ξεχώρισε μία γυναίκα, πού, γονατισμένη, πλάι σ' ένα πτώμα, άκίνητη σάν από πέτρα, προσευχόταν, σηκώνοντας πρός τ' άστέρια τό θλιβερό της πρόσωπο. Η μάνα του προδότη ρώτησε:

— Είνε ο άντρας σου;

— Όχι, είνε ο γυιός μου. Ο άνδρας μου σκοτώθηκε έδώ και δεκατρείς μέρες, κι' αυτό έδώ, σήμερα.

Και καθώς έσηκώνονταν, ή μητέρα του πεθαμένου έπρόσθεσε:

— Η Παρθένα τά βλέπει όλα, τά γνωρίζει όλα. Άς είνε δοξασμένη!

— Γιατί; ρώτησε ή πρώτη.

Η άλλη τής άποκρίθηκε:

— Τώρα πού πέθανε τίμια, πολεμώντας γιά τήν πατρίδα του, μπορώ νά πώ πως έκανε τήν καρδιά μου νά φοβάται. Ήταν λιγάκι επιπόλαιος, άγαπούσε πολύ τήν χαρούμενη ζωή, κι' έτσι έτρεμα μίν ήθελε παρασυρθή και γίνει προδότης τής πατρίδας, καθώς έκαμε ο γυιός της Μαριάννας, ο έχθρός του Θεού και τών ανθρώπων, ο άρχηγός τών έχθρών μας. Άχ! εκείνος νάνε καταραμένος! Και τά σπλάγχνα πού τον γέννησαν νάνε καταραμένα!

Κρύβοντας τό πρόσωπό της, ή Μαριάννα έφυγε. Τό άλλο πρωί, πήγε στούς ύπερασπιστάς της πολιτείας και τους είπε:

— Σκοτώστε με, αφού ο γυιός μου έγινε έχθρός σας, ή αφήστε με νά φύγω γιά νά πάω κοντά του.

Τής άποκρίθηκαν:

— Είσαι ανθρώπινο πλάσμα κι' ή πατρίδα δέν μπορεί παρά νά σου είνε άγαπητή: ο γυιός σου είνε και δικός σου έχθρός, όπως έγινε γιά καθέναν από μάς...

— Είμαι μάνα του και τον αγαπώ και λογαριάζω τόν έαυτό μου ένοχο γιά τήν προδοσία του.

Τότε, σκέφθηκαν και νά τί της εἶπαν:

— Γυναίκα! Η τιμή μας έμποδίζει νά σέ σκοτώσωμε. Μά είσαι άχρηστη στήν πόλι, άκόμη και γιά διμηρος. Ο γυιός σου δέν σκοτίζεται γιά σένα. Σ' έλησμόνησε, κι' αυτή είνε ή τιμωρία σου, αν νομίζης πως αξίζει τιμωρία! Μας φαίνεται πως είνε χειρότερη άπ' τό θάνατο!

—Ναι, είπε εκείνη, είνε χειρότερη άπ' τό θάνατο!

Ανοιξαν τήν πύλη μπροστά της, κι' έβγήκε άπ' τήν πόλι. Όρα πολλή, ψηλά από τά τείχη, οι συμπολίτες της τήν έβλεπαν νά περπατά έπάνω στή γεντειρά γή, τήν ποτισμένη άπ' τό αίμα πού είχε χύσει ο γυιός της. Έβράδιζε σιγανά, ξεκολλώντας με κόπο τά πόδια της άπ' τό έδαφος εκείνο. Έμοιαζε σάν νά έκρυβε κάτω άπ' τό μανδύα της μία κούπα γεμάτη από πολύτιμο ύγρο, πού έφοβόταν μίν τό χύσει.

Άπ' τό έχθρικό στρατόπεδο, σκοτεινές σιλουέττες τήν έπλησίασαν προφυλακτικά.

— Ο άρχηγός σας είνε γυιός μου, είνε, και κανείς δέν άμφέβαλε γιά τά λόγια της. Μαζεύθηκαν γύρω της κι' έβένδισαν πλάι της, ύμνώντας τήν άνδρεία και τήν ιδιοφυία του στρατηγού τους. Εκείνη τους άκούσε ύψώνοντας υπερήφανα τό κεφάλι, μά δέν έδοκίμασε έκπληξη: Έτσι θάπρεπε νάταν ο γυιός της.

Και νά τήν μπροστά σ' εκείνον, πού ποτέ δέν τον είχε άίσθανθή έξω άπ' τήν καρδιά της. Ήταν ντυμένος στά μετάξια και στά βελούδα και τά όπλα του ήσαν στολισμένα με πολύτιμα πετράδια. Τέτοιος τής παρουσιάσθηκε, τέτοιοι τον είχε ιδή τόσες φορές σ' όνειρό της.

— Μητέρα! της φώναξε, φιλώντας της τά χέρια. Ήρθες πρός έμένα. Μ' ένοιώσες. Αύριο θά τήν πάρω αυτήν τήν καταραμένη πόλι!

— Αυτήν τήν πόλι, όπου γεννήθηκες!

Μεθυσμένος άπ' τά κατορθώματά του, φιλοδοξώντας μεγαλειότερη άκόμη δόξα, μίλησε με τήν αυθάδη θέρμη τής νεότης:

— Γεννήθηκα μέσα στόν κόσμο και γιά τόν κόσμο, γιά νά τόν ζαλίσω από θαυμασμό! Άν έχαρίσθηκα σ' αυτήν τήν πόλι, τώκαμα γιά σένα. Μά αφού τήν άφησες, θά τήν καταστρέψω αύριο.

— Τὴν πόλι, ὅπου τὸ κάθε πετραδάκι σε γνωρίζει ἀπ' τὴν πὺ τρυφερῇ σου ἡλικία, ἀναστένανε ἐκεῖνη.
— Οἱ πέτρες εἶνε ἄφωνες, ἀν' ὃ ἄνθρωπος δὲν τὶς κάμῃ νὰ μιλήσουν. Ἄν ἀρχίσουν τὰ βουνα νὰ μιλοῦν γιὰ μένα, αὐτὸς εἶνε ὁ πόθος μου!
— Μὰ — οἱ ἄνθρωποι ; ρώτησε.
— Μητέρα, δὲν τοὺς λησμονῶ. Τοὺς χρειάζομαι κι' αὐτοὺς, γιατί μόνο στὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων οἱ ἥρωες εἶνε ἀθάνατοι.

Ἐκεῖνη εἶπε:
— Ἦρως εἶνε ἐκεῖνος πὺ δημιουργεῖ τὴ ζωὴ ἔξω ἀπ' τὸ θάνατο, ἐκεῖνος πὺ νικᾷ τὸ θάνατο.

— Ὅχι! εἶπε ἐκεῖνος. Ὅποιος καταστρέφει μιὰ πόλι, εἶνε τόσο δοξασμένος, ὅσο ἐκεῖνος πὺ τὴν ἔχτισε.

Οἱ πορφύρες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου χρωμάτιζαν σὰν μὲ αἷμα τὰ τεῖχη καὶ τοὺς πύργους τῆς πολιτείας. Ἡ ὥρα πέρασε. Ἡ πόλις ἔγινε μαύρη σὰν πτώμα. Παρόμοια μὲ νεκρικὰ κεριά, τ' ἀστέρια ἀναψαν ἀπὸ πᾶν ὅπου.

Ἡ μητέρα ἔβλεπε ἐκεῖ κάτω τὰ σκοτεινὰ σπίτια, ὅπου ἐφοβῶνταν ν' ἀνάψουν φῶς, γιὰ νὰ μὴ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐβλεπε τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους πὺ τοὺς ἐπλημύριζε ἡ μυρωδιά ἀπ' τὰ πτώματα καὶ τὸ πνιγμένο μούρουρητὸ τῶν ἀνθρώπων πὺ πρόσμεναν τὸ θάνατο. Ἐβλεπε ὅλα τὰ πράγματα κι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ γνώριμες κι' ἀγαπημένες εἰκόνες ἦσαν ἐκεῖ, κοντὰ τῆς, μέσα στὴ σιωπηλὴ προσμονὴ τῆς ἀποφάσεως πὺ θὰ ἔπαιρνε. Ἐνοίωσε πὺς ἦταν μάννα ὅλων ὅσων ἐζοῦσαν μέσα στὴν πόλι.

Ἐπάνω ἀπ' τὶς μαῦρες θουνοκορφές, τὰ σύννεφα ἐκατέβαιναν στὴν κοιλάδα, σὰν φτερωτὰ ὄλογα πὺ ὠρμούσαν στὴν πόλι τὴν καταδικασμένην στὸ θάνατο.

Ἡ μητέρα ζήτησε:
— Ἐλα, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι σου στὸ στήθος μου, ξεκουράσου, θυμήσου πὺς ἦσουν καλὸς καὶ πρόσχαρος ὅταν ἦσουν μικρός. Τότε ὅλοι σ' ἀγαποῦσαν.

Ἐπὶ ἀκούσε, ἐπαπλώθηκε στὰ γόνατα τῆς μητέρας τοῦ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια λέγοντας:
— Δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὴ δόξα κι' ἐσένα, γιατί μ' ἔκαμες ὅ,τι εἶμαι.

Τὸν ρώτησε:
— Δὲν ποθεῖς νὰ κάμῃς παιδιὰ ;
— Γιατί; Γιὰ νὰ τὰ σκοτώσουν; Θὰ ὑπέφερα καὶ θὰ ἦμουν τότε πολὺ γέρος καὶ πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ.

— Εἶσαι ὠραίος, μὰ στεῖρος σὰν τὸν κεραυνὸ, ἀναστένανε μὲ πόνος.
Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας:
— Ναί, Σὰν τὸν κεραυνό...

Ἀποκοιμήθηκε στὰ στήθη τῆς μάννας τοῦ σὰν παιδί.
Τότε, τὸν ἐσκέπασε μὲ τὸ μαῦρο τῆς μανθῦα, καὶ τοῦ θύθισε ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά. Ἐσκίρτησε κι' ἐπέθανε ἀμέσως. Τὸ χτύπημα εἶχε πᾶσι κατ' εὐθείαν στὸ σκοπὸ τοῦ, γιατί μιὰ μάννα ἔχει πὺ χτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ τῆς. Σπρώχνοντας τὸ πτώμα, πὺ κοιτόταν στὰ γόνατα τῆς, ὡς τὰ πόδια τῶν συντριμμένων φρουρῶν, φώναξε κυττώντας τὴν πόλι:

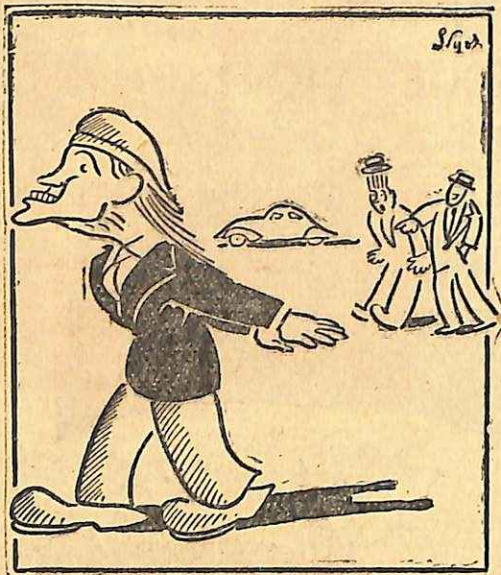
— Σὰν πατριώτισσα ἔκαμα γιὰ τὴν πατρίδα, ὅ,τι μπορούσα. Σὰν μάννα, ἀκούλουθῶ τὸ γυιό μου! Εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ γενήσω ἄλλον, ἡ ζωὴ μου δὲν εἶνε χρήσιμη σὲ κανέναν.

Κι' ἐκεῖνο τὸ ἴδιο μαχαίρι, ἀκόμη γλιὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ γυιοῦ τῆς — τὸ δικό τῆς — τὸ αἷμα — τὸ θύθισε μὲ χέρι σταθερὸ στὴν καρδιά τῆς. Ὅταν ἡ καρδιά πονῇ, εἶνε εὐκολο νὰ τὴν πετύχῃ κανεὶς χωρὶς νὰ λησμονεῖ.

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

778

ΠΡΟΟΔΟΣ

Εἶνε μέλος τῆς Λέσχης τῶν... ἀεροδυναμικῶν (Σκίτσος καὶ λεξάντα τοῦ κ. Σ. Πολενάκη)

Μοντέρνοι μῦθοι

Ὁ Ποιητὴς καὶ ἡ Ἀθανασία

Ξαπλωμένος στὴν ἀκρογιαλιά, ἕνας νέος ποιητὴς γράφει ἀδιάκοπα, ἐνῶ ὁ ἀνεμος τοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά πὺ μοιάζουν σὰν ἕνα χρυσὸ στεφάνι γύρω στὸ θλιμμένο του μέτωπο. Σὲ μιὰ στιγμή κουρασμένος, πετάει τὴν πέννα, καὶ κυττάζει μὲ μάτια θοὰ τὴ θάλασσα πὺ φτάνει ὡς τὰ πόδια τοῦ.

— Τὶ ὠραία πὺ εἶνε! μουρμουρίζει καὶ τὰ μάτια τοῦ μισοκλῶν σ' ἕνα ὄραμα πὺ βλέπει νὰ ὀρχεῖται ἀπὸ μακριὰ.

Μιὰ κομψὴ βαρκαούλα πλησιάζει καὶ μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα στὰ κάτασπρα ντυμένη πηδᾷ στὴ στεριά.

Μοιάζει, καθὼς ἀνεμίζει ὁ ἀέρας τὰ μαλλιά τῆς, σὰν ἕνα λευκὸς κατάλευκος λωτός, ἀπ' αὐτοὺς πὺ βλασταίνουν στὶς ὄχθες τοῦ Νεῖλου.

Ὁ νέος κλείνει τὰ μάτια ἀπ' τὴν συγκίνησι.

— Τὶ ὁμορφὴ, σκέπτεται, καὶ τί λεπτὴ! Σὰν ὄνειρο...

Ἐκεῖνη προχωρεῖ κοντὰ τοῦ καὶ τοῦ χαϊδεύει τὸ μέτωπο.

— Ποιητὴ; τὸν ρωτᾷ μὲ μιὰ φωνὴ πὺ μοιάζει μὲ τὸ φλοῖσβο τοῦ κύματος.

Ἐκεῖνος τινάζεται.

— Ἦρθα, τοῦ λέει, ἀπλᾶ, νὰ σὲ πάρω μὲ τὴν βάρκα μου. Θὰ σοῦ δείξω χωρὶς παραμυθιένες, ξωτικές, πὺ δὲν τὶς εἶδες ποτέ.

— Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ, τῆς ἀπαντᾷ μελαγχολικὰ, κι' ἐγὼ εἶμαι ἕνας κουρασμένος ποιητὴς. Ἡ ψυχὴ μου, κύτταξε, εἶνε μιὰ μεγάλῃ πληγὴ, πὺ δὲν ἔχει τὴ δύναμι οὔτε νὰ ζήσῃ, οὔτε νὰ αἰσθανθῇ.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ λέει ἐκεῖνη χαμογελῶντας, ἡ συντροφία μου θὰ σοῦ γιὰτρέψῃ ὅλες σου τίς πληγές... Θὰ σὲ κάναω δοξασμένο. Τὰ τραγούδια σου θὰ διαβάζονται ἀπὸ ὅλα τὰ μάτια καὶ θὰ γίνῃς μιὰ μεγάλῃ μορφὴ πὺ ὅλοι στὸ διάβα σου θὰ σκύβουν τὰ κεφάλια.

— Πᾶμε γρήγορα! φωνάζει ὁ ποιητὴς χαρούμενος.

Μπαίνουν ἀγκαλιασμένοι στὴ βάρκα καὶ τραβοῦν μακριὰ, σ' ἄλλους τόπους, ἐκεῖ πὺ ὁ ἥλιος εἶνε πὺ καυτερός, καὶ

τὰ δειλινὰ πὺ ματωμένα...
Γιγάντιοι πύργοι ἀπὸ κρύσταλλα κι' ἄλλα πολύχρωμα πετράδια φαντάζουν παράξενα κάτω ἀπ' τὶς χρυσοὺς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, καὶ λουλουδία ἀλλόκοτα μὲ βαρεῖα παράξενα ἀρώματα βλασταίνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Κύτταξε, τοῦ λέει ἡ ἀγνωστὴ, ὅλα αὐτὰ εἶνε δικά σου. Ὅλος ὁ κόσμος πὺ φαντάζει ἐκεῖ κάτω θὰ σὲ δοῦσῃ γιὰ βασιλιά. Δὲν θᾶσαι πιά ὁ κουρασμένος ἀπὸς πὺ ἀντάμωσα στ' ἀκρογιαλιά. Τὰ φτερά σου δὲν εἶνε πιά σπασμένα. Μπορεῖς νὰ τ' ἀνοίξῃς καὶ νὰ φύγῃς μακριὰ, ὅπου θές. Εἶσαι εὐχарιστημένος τώρα;

— Εἶμαι Θεός! τῆς ἀπαντᾷ ὁ ποιητὴς.

Ἐπὶ ὅμως τὴν ματιὰ τοῦ κάτω στὸ πλῆθος πὺ περιμένε ἕνα νεῦμα τῆς νέας γυναίκας γιὰ νὰ τὸν χειροκροτήσῃ, μὰ σούφρωσε τὰ φρύδια τοῦ λέγοντας:

— Κύτταξε ἐκεῖνον τὸν ψηλὸ μὲ τὸν μαῦρο μανθῦα καὶ μὲ τὸ δρεπάνι στὸ χέρι!...

Πὲς μου ποῖος εἶνε;

— Παιδί, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη μ' ἕνα χαμόγελο. Αὐτὸς εἶνε ὁ μεγάλος, ὁ ἀκούραστος θεριστὴς, πὺ μὲ τὸ στιβαρὸ του χέρι θερίζει μὲ τὴν ἴδια εὐκολία τὸν ἄξεστο χωριάτη καὶ τὸ μεγάλο σοφὸ. Τὸ μεγάλο δρεπάνι τοῦ δὲν διαλέγει.

Καθὼς μιλά ἡ ἀγνωστὴ ἀπομακρύνεται σιγὰ-σιγὰ.

— Στάσου! τῆς φωνάζει ὁ νέος. Τὶ ὁμορφὰ πὺ μιλάς. Μὴ μ' ἀφήνῃς μονάχο... φοβάμαι!...

— Δὲν μπορῶ περισσότερο, τοῦ λέει τότε ἐκεῖνη, στέλλοντάς τοῦ ἕνα φιλὶ μὲ τὸ δάχτυλο.

— Κι' ἂν ὁ θεριστὴς ἀκουμπήσῃ τὸ δρεπάνι ἀπάνω μου, τὶ θὰ κάνω; Μὴ φεύγῃς! Πὺς σὲ λένε;

— Ἐρωτα, Ζωή, Φαντασία. Μὴ φοβάσαι ὅμως, κύτταξε ἐκεῖ δίπλα στὸν θεριστὴ εἶνε ἡ Ἀθανασία.

Ὁ νέος ρίχνει μιὰ βιαστικὴ ματιὰ καὶ βλέπει μιὰ γρηᾷ σὰν σκέλεθρο νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη. Σκύβει μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι κι' ἡ γρηᾷ μὲ τὰ ἀδύνατα χέρια τῆς τοῦ τὸ περνᾷ γύρω στὸ μέτωπο.

— Ἐχασα τὴ ζωὴ μου, μουρμουρίζει ὁ νέος, γιὰ νὰ βρῶ αὐτὴ τὴ γρηᾷ πὺ ληγεται Ἀθανασία κι' ἕνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη. Τὶ γελοῖοι πὺ εἶμαστε!...

Τὴ δευτέρῃ μέρᾳ ἔλεγαν οἱ ἐφημερίδες ὅτι ἕνας μεγάλος ποιητὴς βρέθηκε πεθαμένος στὴν ἀμμουδιά. Ἐνα μπουκαλάκι μὲ μορφίνην πὺ βρέθηκε δίπλα τοῦ πιστοποιήσε τὸ θάνατό τοῦ.

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

Ζεστὰ καὶ κρύα

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΦΛΕΡΤ

Στὸ χοροδιδασκαλεῖο, ὁ νεαρὸς κομψοῦμενος λέει στὴ ντάμα τοῦ πὺ τὴν ἐγνώρισε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα καὶ τὴν φλερτάρει ἀγρίως.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι σας;

— Ἀδύνατον!

— Μὰ δὲν ἐννοῶ ἀπόψε. Καμμιά ἄλλη βραδυὰ πὺ δὲν θάχω πὺς ἄλλοιως νὰ περάσω τὴν ὥρα μου....

ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΤΩΧΕ ΣΚΟΠΟ

Ὁ πατέρας μαλώνει τὸν γυιό τοῦ γιὰ τὶ κάνει χρέη κι' ἐπειτα τὰ ζητοῦν ἀπ' αὐτόν.

— Μὰ, πατέρα, κι' ἐσὺ στὰ νεῖατα σου δὲν ἔκανες χρέη;

— Ναί. Μὰ τὰ δικά μου τὰ χρέη μοῦ τὰ πλήρωνε... ὁ πατέρας του.

Ρωμαντικοὶ ἐρασταὶ τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας

Τὴν ἐσκότωσε γιατί τὴν ἀγαποῦσε πολὺ

Ἐκεῖνο τὸ Αὐγουστιάτικο βράδυ τοῦ 1911 οἱ θαμῶνες τοῦ μικροῦ καφενεῖου πὺ βρισκόταν τότε στὴν ὄχθη τοῦ Ἰλίου, ἐκεῖ πὺ εἶνε σήμερὰ τὸ Ἐθνικὸ Γυμναστήριο, πεταχτήκαν ἀπὸ τὶς καρέκλες τοὺς ξαφνιασμένους.

Δυὸ πιστολιές πὺ δὲν θὰ ρίχτηκαν πὺ μακριὰ ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἦταν ἡ ἀφορμὴ πὺ τοὺς ἔκανε νὰ ἀναστατωθοῦν.

Τρέξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸ ἄνθρωποι, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, ἔχουν σχηματίσει ἕνα κύκλο γύρω ἀπὸ δυὸ νέους, ἕνα παλὴν καὶ ὡς 25 χρονῶν καὶ μιὰ κοπέλλα μὲ ξανθὰ μαλλιά, πὺ ἦταν ξαπλωμένοι χάμω. Ὁ νέος κρατοῦσε στὸ χέρι τοῦ ἕνα πιστόλι, ἐνῶ στὸ μέτωπό τοῦ φαινόταν μιὰ θοῦλα ἀπὸ μαῦρο παγωμένο αἷμα. Ἡ νέα ἦταν πεσμένη ἀνάσκελα καὶ μὲ μάτια τεντωμένα κυττοῦσε πρὸς τὸν οὐρανὸ θαρρεῖς τὸ μικρὸ συννεφάκι πὺ ἐσκίαζε τὸ ὀλόγεμο Αὐγουστιάτικο φεγγάρι.

— Τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ, ἐπιθύρισε ξύνας γερούλης, πρὸ μισῆς ὥρας τὰ εἶδα πὺ πέρασαν ἀγκαλιασμένα ἀπὸ μπροστὰ μου... Ποῖος νὰ τὸ πιστεῦε πὺς θὰ... Ἀχ! ἔρημα νεῖατα!...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή τέσσερις χωροφύλακες μὲ ἕνα νεὸ πὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι τρελλοῦ διέσχισαν θιαστικὰ τὸ πλῆθος τῶν περιέργων γιὰ νὰ φθάσουν στὸν τόπο τοῦ δράματος.

— Τὸν ἄτιμο, ἐφέλλιζε ὁ νέος, μοῦ ἐσκότωσε ὅ,τι πολυτιμώτερο εἶχα σ' αὐτόν τὸν κόσμο. Τὴν ἀγάπη μου, τὴ Λοῦλα μου... Περπατούσαμε ἀγκαλιασμένοι ἀπολαμβάνοντας τὴν ἀγάπη μας, ὅταν ἦρθε ἀπὸ πίσω μας, ὁ ἀνάνδρος, αὐτὸ τὸ χαμένο κορμί, καὶ μὲ μιὰ πιστολιά τὴν ἐξάπλωσε χάμω νεκρή. Λοῦλα μου, ἀγάπη μου...

Οἱ παριστάμενοι δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν συγκρατήσουν. Μὲ λυγμοὺς ἔπρεπε ἀπάνω στὸ παγωμένο πτώμα τῆς λατρευτῆς τοῦ πὺ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα γεμάτο ζωὴ, γεμάτο ἔρωτα, ἐσπάραξε στὴ θερμὴ ἀγκαλιά τοῦ.

Τὴν ἄλλῃ μέρᾳ ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἦταν γεμάτες ἀπὸ φωτογραφίες καὶ λεπτομέρειες τοῦ δράματος.

Ἀπὸ μιὰ παραλαμβάνομε τὴν παρακάτω ἐπιστολὴ τοῦ δράστου καὶ αὐτόχειρος διὰ τῆς ὁποίας ἐξομολογεῖται τοὺς λόγους πὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ σκοτώσῃ τὴ Λοῦλα Σχινὰ καὶ μετὰ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ἦν παραθέτομε ἀκριβῶς ὅπως ἔχει.

Ἐπρὸς ὅλους ἐκείνους πὺ θὰ μὲ οἶκτεῖρουν γιὰ τὴν πράξι μου.

Τώρα πὺ δὲν θὰ βρίσκωμαι στὴ ζωὴ, τώρα πὺ τὸ θασανισμένο μου κορμί τὸ σκεπάζει τὸ μαῦρο χῶμα, τώρα πὺ ἡ πονεμένη μου καρδιά ἔπαψε νὰ χτυπᾷ, πρέπει νὰ μαθευτῇ ἡ ἀλήθεια, νὰ μαθευτοῦν οἱ λόγοι πὺ μὲ ἀνάγκασαν νὰ σκοτώσω τὸ μόνο πλάσμα πὺ ἀγάπησα στὴν ψεύτικῃ ζωῇ.

Πρέπει, ναί, γιατί ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρξουν κακόψυχτοι ἄνθρωποι, πὺ θὰ μὲ κατηγορήσουν, πὺ θὰ μὲ ποῦν ἀνίστοργγο, πὺ θὰ μὲ οἰκτεῖρουν γιὰ τὴν πράξι μου.

Ἦμουν ἕνα φιλαχόπαιδο. Ἀπὸ τὴν στιγμή πὺ ἀρχισα νὰ νοιώσω τὸν κόσμο, εἶμαι ὁρφανό. Οὔτε θερμὴ ἀγκαλιά μὰς θυμᾶμαι, οὔτε γλυκὰ λόγια πατέρα. Στὸ σπίτι πὺ μ' εἶχαν γιὰ ψυχοπαίδι, μοῦ ἔδιναν ἕνα κομμάτι ψωμί πὺ συνοδεύταν πάντα μὲ θρισιὰς καὶ ξύλο.

Δεκαοχτὼ χρονῶν τοὺς ἐγκατέλειπα. Αἰσθανόμουν πὺς ἦμουν ἱκανὸς νὰ ζήσω μόνος μου, νὰ κερδίζω μὲ τὰ χέρια μου τὸ ψωμί μου. Τὰ λίγα γράμματα πὺ ἔμαθα — πῶς φορὲς μοῦ δύνανται τὴ λάμπα κι' ἀναγκάζομουν νὰ διαβάσω ἔξω στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ — μὲ βοήθησαν νὰ βρῶ μιὰ μικρὴ θέσι στὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ζάκα. (Τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς γιὰ ὅ,τι ἔκανε γιὰ μένα). Ζοῦσα εὐτυχισμένος. Ὁ μισθός πὺ

ἐπαίρνα μοῦ ἔφτανε καὶ μοῦ περισσεύε. Εὐτυχισμένος, ναί. Ἀλλὰ ὡς τὴν ἡμέρᾳ πὺ δὲν εἶχα δὴ τὴν Λοῦλα, ὡς τὴν ἡμέρᾳ πὺ κοιμᾶμουν ἡσυχος τὰ βράδια καὶ ἐπινοῦσα χαρούμενος τὴν αὐγή.

Ἀπὸ τότε, ἀπὸ κείνη τὴν καταραμένη Τετάρτη, πὺ τὴν εἶδα μὲ ξέπλεκα μαλλιά νὰ ποτιζῇ τὰ γερᾶνια πὺ στέλιζαν τὸ παράθυρό τῆς, ἔχασα τὴν ἡσυχία μου, ἔχασα τὸ κέφι μου, ἔχασα τὴν ψυχική μου ἡρεμία.

Καί πὺ ὡς τότε δὲν τὸ εἶχα ξανανοιάσει, μοῦ ἐσφίγγε τὴν ψυχὴ, μοῦ ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψι, μοῦ ἐξάτιμιζε ὅλη μου τὴν ἐνεργητικότητα.

Τῆς ἔστειλα ἕνα γράμμα, τῆς ἔστειλα δεύτερο, τρίτο, πέμπτο, δέκατο, ἑκατοστό, χιλιοστό, δὲν ἔξερα πῶς. Τίποτα ὁμῶς. Ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ μοῦ ἀπαντᾷ. Καὶ νᾶταν αὐτὸ μόνο; Ἐπαίε νὰ θγαίνῃ καὶ στὸ παράθυρό τῆς, ἔπαψε νὰ περνᾷ κι' ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο πὺ ἐργαζόμουν.

Τότε ἄλλαξα τακτικὴ. Σταμάτησα τὰ γράμματα κι' ἀρχισα νὰ τὴν παρακολοῦθῶ. Εἶχα γίνῃ ἡ σκιά τῆς. Ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, ὅπου κι' ἂν στεκόταν, ἐνῶ θρισκόμουν λίγα θήματα πίσω τῆς. Δυὸ — τρεῖς φορὲς ἐπεχείρησα νὰ τῆς μιλήσω, ἀλλὰ ἐκεῖνη, δὲν στάθηκε. Μοῦ ἔρριχνε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα κι' ἐφεύγε θιαστικὰ.

Μὰ ἐγὼ δὲν ἀπογοητεύομαι. Ἦλπιζα ὅτι θὰ ἐνοίωθε τὴ μεγάλη μου ἀγάπη καὶ μιὰ μέρα, πολὺ σύντομα, θὰ ἀνταποκρινόταν κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά μου.

Μὰ ἕνα μεγάλο κακὸ ματαίωσε τὶς ἐλπίδες μου. Ἡ ἀδυναμία πὺ αἰσθανόμουν ἐδῶ καὶ λίγων καιρῶ μετετράπηκε σὲ ἀδιαθεσία. Νόμιζα πὺς θὰ ἦταν κάτι πὺ θὰ περνοῦσε. Δυστυχῶς ὁμῶς, ὁ γιαιτὸς πὺ μὲ εἶδε μοῦ συνέστησε νὰ πάω ἐξοχή. Ἡ φυματίωσις εἶχε ἀρχίσει νὰ τρώῃ τὰ σωθικά μου.

Ὅταν πιά εἶδα πὺς θὰ πέθαινα, ἡ μεγάλη ἀγάπη μου μετετράπηκε σὲ μίσος. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ πὺ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου δὲν ἔπρεπε νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ τὴ χαρῇ ἄλλος.

Πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Θὰ τὴν σκότωνα καὶ θὰ αὐτοκτονήσω.

Ἀλλὰ μετάνοιωσα. Δὲν ἤθελα νὰ τῆς στερήσω τὴ ζωὴ γιὰ τὴν ἀγαποῦσα. Ὅ, αὐτοκτονήσω χωρὶς νὰ τὴν πάρω κι' ἐκεῖνη μαζί μου.

Αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ βασάνιζε, ὅταν προχθὲς τὴν εἶδα νὰ μιλά μ' ἕνα ὁμορφὸ νεὸ. Ὅλο τὸ αἷμα μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Ναί, θὰ τὴν σκοτώσω. Ἀφου προτίμησε τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἄλλου, ἀπὸ τὸν δικό μου.

Αὐτὴ τὴ στιγμή πὺ διαβάζετε τὸ γράμμα μου αὐτό, θὰ ἔχω ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασί μου. Στὸ χέρι σας εἶνε νὰ μοῦ δώσετε δικὴν ἢ ἀδίκην.

Ἀντίο γιὰ πάντα
Κώστας Δελιθωριδῆς

Ὁ δύστυχος νέος παρακολοῦθησε τὸ ἐραυτεμένο φεγγάρι στὶς στήλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κι' ἐκεῖ ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασί τοῦ. Μιὰ σφαῖρα ἔρριξε νεκρὴ τὴν ἀγάπην τοῦ κι' ἄλλῃ μιὰ ἀπάλλαξε τὸν ἴδιο ἀπὸ τὰ βασάνια τῆς ζωῆς.

Ὁ ἔρως ἔγινε πάλι ὁ ἠθικός αὐτοῦργός ἑνὸς νέου δράματος.

ΝΙΚ. Τ.

Αγάπη που σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟ ΛΟΝΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Η ΣΙΛΛΗ, μιά νέα ξανθή, με ψυχή αγνή αλλά και άνησυχη ταυτόχρονα, με μάτια άγνα όπως είχε πη και ο αρχιτέκτων Τζοβάνι Μπάρνι, που την συνάντησε στα μπάνια, σχετίζεται με κάποιο φοιτητή Κάρλο, φίλο του αρχιτέκτονος. Η αγάπη της όμως για τον Κάρλο μοιάζει με κάτι το ξεθωριασμένο και το αβέβαιο, κάτι το παρυσιακό, γι' αυτό και η Σίλλη βλέπει πια καθαρά όλα τα ελαττώματα εκείνου που έπρεπε να είναι η αγάπη της.

Ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα ενός αγνώστου που της λέγει ότι την γνωρίζει, και την αγαπά, την κάνει να δνειροπολή και την ανησυχεί ακόμα περισσότερο. Η Σίλλη πηγαίνει σ' ένα ραντεβού που είχε με τον Κάρλο. Έχει πέσει όμως ο ένθουςιασμός της και δύσκολα κρύβει την ψυχρότητά της για το φοιτητή, τον οποίον εγκαταλείπει με κάποια πρόφασιν.

(Συνέχεια)

2 —Κάρλο, του είπε τότε η Σίλλη, θά ήθελα να σ' αγαπήσω.

—Τι θέλεις να πής με το θά «ήθελες»;

—Η Σίλλη τον απώθησε έλαφρά.

—Δεν βάζεις το γραμμόφωνο; του είπε.

—Σίλλη!

—Σε παρακαλώ! Βάλε την πλάκα «Εκεί κάτω στη Σαγκά». Μ' αρέσει.

Ένω εκείνος έψαχνε να βρή το δίσκο, η Σίλλη με καρφωμένο το βλέμμα στο ταβάνι, περιεργαζόταν τα τριαντάφυλλα που ήταν εκεί ζωγραφισμένα για στο λίσμα του δωματίου. Μιά ανησυχία θάρειά, μιά θλιψις καταθλιπτική πλημμύρισε την ψυχή της νέας.

—Κάρλο, τι είναι το θιβλίο εκείνο δίπλα στη γελοία αυτή μπρούντζινη γόνδολα;

—Ένα άλμπουμ με φωτογραφίες. Θέλεις να το δής;

—Η Σίλλη δεν απάντησε. Η «γελοία» μπρούντζινη γόνδολα την είχε μεταφέρει πολύ μακριά.

Εβλεπε τη Βενετία, με τα μαρμάρια σκαλοπάτια, τα πολύχρωμα τζάμια, τα άρχαία μέγαρα τα θουτημένα στο νερό και στα όνειρα. Ποιά νέα συνάντησι θά έκανε εκεί που θά πήγαινε; Ποιος θά τη φιλούσε στο στόμα, ανάμεσα στα περιστερία του Άγιου Μάρκου;

Μιά άκαθόριστη αγωνία έσφιγγε την καρδιά της, σαν προαισθησι μιάς μελλοντικής ευτυχίας.

—Θέλεις να το δής; Έχει τις τελευταίες φωτογραφίες που έβγαλα στο Τουρίνο. Νά, έδω εινε μερικές σκηνές από τις λεμβοδρομίες.

Εκείνη ξεφύλλιζε αψηχημένα, μιά εξαφνικά ή ματιά της σταμάτησε κάπου. Σέ μιά μικρή φωτογραφία... Έδειχνε τον Κάρλο με κοστούμι σπορ και με τα γέλια στις τόπες. Ήταν εκείνος, αυτό βεντική φωτογραφία του, εξαιρετικά γελοίος.

—Είδες τι επιτυχημένος που είμαι!

Εκείνη ή γελοία έκφρασις, με το κατακτητικό μουστακάκι, τις ξεζετημένες τετράγωνες πλάτες, τα κοντά πανταλόνια.

Και είπε με νευρικότητα:

—Πρόσεξε κάτι; Κάθε φορά που βγαίνομε γελοίοι στη φωτογραφία, καμαρώνομε ότι βγαίνομε καλά. Ένω δεν είμαστε παρά έτοιμοι και στην πραγματικότητα γελοίοι, όπως και στη φωτογραφία. Τι ελκρινής που εινε ο φακός.

—Ναί! είπε κατάπληκτος ο Κάρλο. Πάντως έδω έχω πετύχει.

—Αλλά της Σίλλη, που μέσα στη φαντασία της είχε αγαπήσει έναν ωραίο νέο με άθλητικό παράστημα, κομψό και μοντέρνο, της φαινόταν πώς ανσκάλυπτε τώρα ποιός ήταν πραγματικά ο Κάρλο της; Τίποτ' άλλο παρά μιά κοινή φυσιογνωμία, ένας γελοίος που άφηνε να μεγαλώνη το μουστακάκι του, για να κάνει τον κατακτητή, ο οποίος ίσως προσκαλούσε κοπέλλες στο σπίτι του μονάχα για να παinueται στους φίλους του και ο οποίος παράγγελλε στο ράφτι του να του κάνουν τις πλάτες φαρδείες στο σκακάκι.

Εκλεισε απότομα το άλμπουμ.

—Πηγαίνο, είπε, εινε άργα.

—Μά τώρα μόλις ήρθες.

Εκαμε να την αγαλιάσει, εκείνη όμως του ξέφυγε.

—Άρσέ με... Ξέρεις ότι οι τρόποι αυτοί δεν με εύχριστούνε καθόλου.

Φόρεσε τα γάντια της, αποφεύγοντας να τον κυττάξη, κι έν τούτοις συλλογιζόταν: «Πολύ δύσκολο να του εξηγήσω τι μου συμβαίνει. Πρέπει να τα κανονίσω με τρόπο και με ευγένεια».

—Εινε άργα, Κάρλο. Έχωμε δώσει ραντεβού με τη Νέρα. Θαρθώ μιάν άλλη φορά.

—Πότε;

—Ίσως αύριο...

—Αύριο θαρθώ έδω ο αρχιτέκτων Μπάρνι. Τον χρειάζομαι για τις εξετάσεις μου.

Εκείνη σκέφθηκε: «Τόσο το καλλίτερο!».

—Ε, καλά, χαμογέλασε, θά τηλεφωνήσω.

Άφησε να της δώση ένα φιλί, που το δέχθηκε με πραγματική ψυχρότητα.

—Και ο δίσκος; Δεν θέλεις να τον ακούσης;

—Τον ξέρω απέξω.

Εφυγε...κατέβηκε τη σκάλα γελώντας. Μά όταν βρέθηκε στο δρόμο, της ήρθε να κλάι. Ήταν τόσο όμορφος ο Κάρλο, που νόμιζε ότι τον αγαπούσε!

Ενοίωσε την ανάγκη να πάη να βρή τη Νέρα, να της τα πη δλα, να την κάνει να γελάση, για να μπορέση να συνέλθη.

Θά πήγαινε κατ' ευθείαν σπίτι της, αν ή Νέρα δεν της άρεσε πάρα πολύ, εξαιτίας του μισάνθρωπου και αφρότου θείου της.

Αδειο, άκεφο και άνιαρό έβλεπε το απόγευμά της. Η σκέψη της όμως για άλλη μιά φορά ασχολήθηκε με την προσεχή αναχώρησί της για την Βενετία και αυτό την πλημμύρισε από χαρά.

Είχε πάρα πολύ άργήσει με τον Κάρλο!

Τώρα ήταν έλευθερη να ξαναρχίση νέα όνειρα!

—Ονειρα, όνειρα και σχέδια γυροβολούσαν χαρούμενα στη σκέψη της, δ-

νειρα κι'.

Η Νέρα της άνοιξε την πόρτα. Μόλις την είδε, το πρόσωπό της κατσούφιασε;

—Τι θέλεις έδω; Έντελώς κατ' ατύχη με βρίσκεις. Σταμάτησα τη ζωγραφική σπίτι σου, γιατί ή μαμά σου είχε κουρασθή.

—Τό φανταζόμουνα. Δεν ήξερα τι να κάνω, είμαι δυστυχισμένη. Έχω ανάγκη από συντροφιά, από ψυχική τόνωσι.

Τό σπίτι ήταν σκοτεινό και κάθε φορά πουρχότανε σ' αυτό ή Σίλλη είχε την έντύπωσι ότι δεν μπορούσε παρά να ήτανε και πληκτικό, θλιβερό.

—Ειν' ο θείος μου μέσα—είπε ή Νέρα μ' ένα μυστηριώδες ύφος.

Μιά πόρτα του σκοτεινού διαδρόμου άνοιξε εξαφνικά και φάνηκε πρώτα ένας μαύρος γάτος κι' έπειτα ένας άνθρωπος, που της έκανε την έντύπωσι ότι γύρευε να ξεφύγη.

Η Σίλλη μπόρεσε μονάχα να δη μιά κόκκινη ρόμπα με τα κορδόνια της ζωνης ξηλωμένα κι' ένα κεφάλι με γκριζα μαλλιά. Δεν είχε ποτέ της κατορθώσει να γνωρίση τον παράξενο αυτό θεό.

—Ελα μέσα—την παρακάλεσε ή Νέρα και την ώδηγησε στο σαλονάκι της.

Ένα δωματιάκι ακατάστατο με πολυθρόνες ράφια γεμάτα από μουσικά τεμάχια σκόρπια που πιάνανε το λίγο χώρο που έμενε έλευθερος από όσο άφηνε ένα μακρύ έπιπλο με τζάμια.

—Σου συμβαίνει τίποτε το καινούργιο; ρώτησε ή Νέρα.

—Θέλω να φύγω γρήγορα για τη Βενετία. Δεν αγαπώ πια τον Κάρλο και δεν μπορώ να νοιώθω τον έαυτό μου δίχως αγάπη.

—Ευτυχώς έχεις μιά μέρα άναπαυσι. Μά δεν εινε δυνατόν αυτή ή καρδιά σου να μην μπορή ποτέ της να μείνη ήσυχη;

—Αδύνατον. Από πέντε χρονών κι' έπειτα δεν έπαψα μιά στιγμή ν' αγαπώ.

—Και ποιός εινε εκείνος που αγάπησες όταν ήσουν πέντε χρονών;

—Τό βασιλιά των νάνων, από το θιβλίο των παραμυθιών. Εκείνος που άπαγάγει την Άπινια. Περνούσα όρες λόκληρες με το θιβλίο στο χέρι και τον χάϊδευα, τον παρηγορούσα. Δυστυχισμένο βασιλιά... έρωτευμένος και δυστυχισμένος αγάπησα τον Καίσαρα, τον Μέγα Άλέξανδρο. Αγαπούσα όλους τους ήρωας και πρό πάντων τους δυστυχισμένους στον έρωτα.

—Ο Κάρλο βέβαια δεν εινε ήρωας.

—Ο Κάρλο εινε ένας ήλιθος.

—Δεν το έλεγες όμως αυτό πρίν.

—Δεν το ήξερα. Δός μου ένα χαρτί κι' ένα μολύβι.

—Θέλεις να του γράψης γράμμα;

—Όυτε το σκέφθηκα... Θέλω να κάνω έναν κατάλογο των ερώτων μου. Όπως ξέρεις, είχα πάντοτε ένα μεγάλο έρωτα και έξη συμπάθειες. Τις συμπάθειες τις κρατώ ρεζέρβα άμα χάσω το μεγάλο έρωτά μου. Εινε μιά άναγκαία πρόθεσις.

—Και πώς ξέρεις έσύ τι εινε ένας μεγάλος έρωτας!—είπε ή Νέρα και κατέβασε τα βλέφαρά της.

—Μήπως έσύ το ξέρεις. Γράφε, γράφε.

—Έπειτα από τον Κάρλο εινε ο Άνχώνιο Ντόρικ.

—Εινε λαϊκός τύπος.

—Ναί, αλλά έχει ωραίο αυτοκίνητο, μάτια καθαρά και δεν εινε φλύαρος.

—Δεν φανταζόμουνα ποτέ ότι ένας έμπορος ποτών μπορούσε να έχη μάτια καθαρά.

—Έπειτα έρχεται ο Φέλιξ.

—Ένα μαρμαρένιο άγαλμα.

—Ναί, αλλά τόσο ξανθός, τόσο άπλός. Άπλοστότατος! Μή μου χαλάς τις συμπάθειές μου. Μονάχα άνάμεσα σ' αυτά τα φλέρτ θά μπορέσω να βρω το μεγάλο έρωτα.

—Έχεις προχωρήσει πολύ μ' αυτούς;

—Με μερικούς δεν έχομε ακόμα φτάσει ούτε στο φιλί. Εκτός από τον Έμμαουέλι, ο οποίος και στα φιλιά του άκόμα δείχνει την άριστοκρατική γενιά του. Έπειτα εινε ο Ντίνο, ο γυιός του θουενηί!...

—Πολύ κρύος.

—Τόσο ευγενικός όμως...

—Μά μου φαίνεται δεν αγαπούσες τρελλά, όπως έλεγες, το Λεονάρδο, τον πρωταθλητή στις άμαρκατες;

—Ναί, μπορώ να τον σημειώσω. Μά αυτός εινε άφθαστος, τον αγαπώ πάρα πολύ, δεν μπορώ να τον βάλω στο λογαριασμό.

Ήταν σκυμμένες και οι δύο τους πάνω σε κείνο τον κατάλογο σαν να είχανε μπροστά τους κανένα σοβαρό έγγραφο μεγάλου ενδιαφέροντος. Η έκφρασι όμως της Νέρας ήταν καθ' όλα ειρωνική.

—Και ο Ρινάτο, ο διανοούμενος, ο μέγας ποιητής;

—Αυτός θρίσκειται σε άλλη κατηγορία: έρωτες ασύλληπτοι, οι οποίοι δεν χρησιμεύουν στην πραγματικότητα και τους οποίους κρατώ για μένα μονάχα.

—Εν πάση περιπτώσει, τότε δεν έχεις παρά να διαλέξης, είπε ή Νέρα, δείχνοντας τα δνόματα που ήταν γραμμένα πάνω στο χαρτί. Πάντως ή αγάπη σου στον Κάρλο δεν σε έμπεδισε να μη δίνης σ' όλους αυτούς ραντεβού, και να τους τηλεφωνής διαρκώς.

Η Σίλλη όμως σηκώθηκε πάνω απότομα, έσχισε το χαρτί και είπε:

—Δεν μ' ενδιαφέρει κανένας απ' αυτούς. Πάμε στη Βενετία και ξέρεις το όνομα της νέας μου κατάκτησης;

Η Σίλλη έγραψε με το δάχτυλο ένα Χ πάνω στο τραπέζακι.

Εφίλησε τη Νέρα και της είπε:

—Μεθαύριο φεύγομε. Έτοιμάσου.

—Δεν είμαι αρκετά κομψή για να σε συντροφέω.

—Θά σοι δώσω τα φορέματά μου. Έπειτα σύ, μεγάλη ζωγράφος, δεν τις κυττάξεις αυτές τις φίλαρέσκείες. Δεν θά σε ξαναδώ παρά μεθαύριο, την ώρα της αναχωρήσεως.

Η Νέρα τη συνώδεψε μέχρι την πόρτα κι' ένω της άνοιγε, τη ρώτησε.

—Εινε αλήθεια... ότι ο μπαμπάς σου έχει πολλές έρωτικές περιπέτειες;

Η Σίλλη ταραχτηκε.

—Δεν ξέρω, είπε. Λένε...μά δεν το πιστεύω...

Και πρόσθεσε κοκκινίζοντας:

—Ελπίζω να μη σκέπτεσαι να τον έρωτευθής.

—Μπά... όχι, μείνε ήσυχη, απάντησε ή Νέρα ήρεμα. Δεν μ' αρέσουν τα δύσκολα πράγματα, ούτε μ' αρέσει να κλέβω.

—Κι' έπειτα...—είπε ή Σίλλη σαν δυσσαρεστημένη από την απάντησι αυτή—τι το θρίσκετε; Εινε διαρκώς μπαμπάς...

Τι προμερή ήμέρα που πέρασε. Θά ήθελε να νυχτώση το ταχύτερο για να

γλυτώση από κείνο το πληκτικό συναίσθημα της ανησυχίας.

Η φωτογραφία του Κάρλο, στο Άλμπουμ, ή κόκκινη ρόμπα του μυστηριώδους θείου στο σπίτι της Νέρας, οι τελευταίες λέξεις της φίλης της για τον μπαμπά της δεν μπορούσαν να ξεφύγουν μέσα από το μυαλό της και της σφίγγανε τα μηλίγγια.

Τέλος όταν ένύχτωσε πια κι' έμεινε μόνη της, ή Σίλλη κλείστηκε στην καμαρά της. Στο διπλανό δωμάτιο κοιμόταν ή αδελφούλα της Άπινια. Απέφυγε και να την καληνυχτίση. Ξάπλωσε, νόμισε ότι κάτι ξελάφρωσε από τα στήθια της. Γελάσθηκε.

Τα μάτια της μόλις είχαν κλείσει, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Χωρίς ν' άναψη το φώς, με κλειστά τα μάτια, έφερε το άκουστικό σ' αυτή της.

Μιά φωνή πέρα, ποιός ξέρει από που, πέρα, από την άλλη άκρη του σύρματος της είπε:

—Ήθελα να σάς ευχηθώ μόνο καληνύχτα, Σιλβάνια. Μήπως σάς ενόχλησα;

—Α... Σείς εισθε;

Η άναφώνησις ήταν χαρούμενη. Της φάνηκε για μία στιγμή ότι όλα τα τενωμένα νεύρα της άμώλωσαν, και γίνηκαν απαλά.

—Ευχαριστώ κύριε άγνωστε, και καληνύχτα!

—Ονειρα γλυκά, μικρή μου φίλη.

Η φωνή ήταν γλυκεία, σαγηνευτική. Η Σίλλη έκείνο το θράδυ άποκοιμήθηκε.

Ήταν με το άκουστικό στην άγκαλιά. Δεν είπε σε κανέναν τίποτα, ούτε στη Νέρα τίποτα για το μικρό της μυστικό. Νά το έλεγε. νόμιζε πως θά το γρουσουζευε. Ήταν βεβαία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ.

Ύπάρχουν τόσα πράγματα ενδιαφέροντα στη ζωή. Οι κινήσεις των όνειρων και τα προβλήματα της ανθρωπότητας.

Ύπάρχει όμως και κάτι άλλο ενδιαφέρον: Μιά ώρα κοπέλλα που ξεκινά να πάη σ' ένα καινούριο τόπο, αποφασισμένη να βρή κάποια τύχη. Ένας δλόκληρος κόσμος μετακινείται, ένα τόσο δα πραγματάκι το όποιον όμως έχει πη δύναμι να κινήση τεράστιες ρόδες.

Αυτό σκεπτόταν ή Σίλλη μέσα στο αυτοκίνητο που την έφερε στο σταθμό, σχεδόν θαμμένη μέσα στις βαλίτσες.

Σκεπτόταν επίσης, θλέποντας τη Νέρα που καθότανε δίπλα της, ότι όλα συμβαίνουν στη ζωή μ' ένα ωραίο νόημα της Ισορροπίας και ότι το κάθε πράγμα εκτελεί το έργο του υπακούοντας σε άγνωστες θελήσεις.

—Πήγαινε μπρός να πιάσης θέσι, ως που ν' αγοράσω εγώ έδω καμιά άποικτικό τρόπο ή Σίλλη στη φιλενάδα της.

Και ή Νέρα τράβηξε για το τραίνο.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

—Κάρλο, είπε ή Σίλλη, ήθελα να σ' αγαπήσω...

Ταξειδιωτικά σκίτσα

Του ΚΩΣΤΑ ΜΠΕΖΟΥ

Κατέβαινα νύχτα με το τραίνο από την Κομοτινή. Μέσα στο βαγόνι λιγοστοί επιβάτες, μισοκοιμισμένοι, και το μουγκρητό στις ράγες μονότονο σαν ρόγχος μεγαθηρίου. Έχω θουβαθθί. Τι παρτίδες να ανοίξη κανείς με αγνώστους και αγρότες κι' όταν μάλιστα τους έχει πάρει ο ύπνος! Τό τρεμουλιαστό φως μου επιτρέπει να διαβάσω την εφημερίδα μου. Είναι πεισματάρικο, όμως, και στά τραντάγματα του τραίνου ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του σαν ταμπλιάρικο και κάνει τα γράμματα να φαίνονται διπλά, τρίδιπλα. Έγκαταλείπω τη μοναδική μου ευχαρίστηση και μισοκλείνω τα μάτια.

Ανοίξε ή πόρτα του βαγονιού. Έπί τέλους, να κάποιος που δεν κοιμάται. Ήταν ο κοντρολέρ...

—Τα εισιτήριά σας!, φώναξε ο ιερδσλλος, χωρίς να σεβασθί το ροχαλητό τών άλλων, και χτύπησε δυνατά την τανάλια στο κάθισμα. Οί επιβάτες αλαφιάστηκαν, χασμουρήθηκαν, τέντωσαν τα ναρκωμένα τους μέλη, και άξιώθηκαν με δυσφορία να δώσουν τα εισιτήριά τους.

—Και τό δικό σου, πατριώτη, είπε σέ κάποιον τρυπωμένον, σαν φοβισμένη κόττα, σέ μία γωνιά. Τυλιγμένος με κουρέλια, κι' όχι ρούχα, κίτρινος σαν τό φλουρί, άξέυριστος, άρκέστηκε να στρέψη τό σθυσμένο θλέμμα του στον κοντρολέρ χωρίς νάχη τό κουράγιο ν' άπαντήση.

—Τι με κυτᾶς, τό εισιτήριό σου είπα... 'Ο κουρελιάρης τόν κυττάζει και δέν θγάζει ταμουδιά.

—Ρε σύ τόν κουφό μάς κάνεις ή τόν ξευπνο...Τό εισιτήριό σου είπα.

—'Ο κοντρολέρ θύμωσε. Μά κι' ο άλλος φουρκίστηκε. Και χωρίς νά χάση καιρό τέντωσε τό βρώμικό του χέρι. Κρατούσε ένα τετράγωνο αντικείμενο, σέ χήμα εισιτηρίου...

—Τι είν' αυτό...

—Δέν τό γλέπεις, εισιτήριο είνε...

—'Ο υπάλληλος τ' άρπαξε θυμωμένος και τώρριξε χάμω.

—Ξύλο ρε μου δίνεις γιά εισιτήριο;

—'Αφού δέν έχω άλλο τι νά σου δώσω. Μιά ώρα με σταυρώνεις νά σου δώσω εισιτήριο. Νά λοιπόν στώδωσα.

—Τώρα τι νά σου πώ...

—Τι νά μου πής άνθρωπέ μου; νευριάζεις γιατί δέν σου δίνω εισιτήριο. Μιά και δέν έχω, σούδωσα κείνο τό ξυλάκι νά τό τρυπήσης, νά κάνης τό κέφι σου. Είσαι ευχαριστημένος;

—'Ο κοντρολέρ ξεφύσησε σαν φουσέρο.

—Θά λογαριαστούμε στον άλλο σταθμό..., είπε και μπήκε στο διπλανό βαγόνι.

—'Η περιέργεια μ' ανάγκασε νά ρωτήσω τόν παράξενο κείνο τύπο γιά τήν άτομική του ζωή. 'Από ποδ έρχόταν, ποιός ήταν, τι δουλειά έκανε, και γιατί τέλος πάντων δέν είχε εισιτήριο.

—'Ηταν άπόφοιτος τών φυλακών Ξάνθης.

—Χθές τό βράδυ βγήκα από τήν Τούφα (φυλακή) μου είπε, άδέκαρος, χωρίς έλεος στην τσέπη. Είμαι νηστικός και τ' άντερά μου παίζουνε κυνηγητό. Στην άρχή πού θγήκα έξω τρικόλιζα και ζαλιζόμουνα σαν μεθυσμένος. Τρόμαξα νά συνηθίσω τό περπάτημα και τόν κόσμο πού μου φαινότανε αλλοιώτικος.

—Μπα;

—12 χρόνια φυλακή φίλε, άκούς; 12 χρόνια στουμπιστά. Πώς νά μήν έχάσω λοιπόν περπάτημα κι' όλους τούς άγιο-θασίληδες.

—Πάψαμε γιά λίγο.

—Και τώρα τι θά γίνη; ρώτησα.

—Μύλος! δός μου ένα τσιγαράκι, έχω νά φουμάρω άπ' τό άπόγεμα.

—Γιατί σ' έχανε φυλακή, άν επιτρέπεται...

—'Ο άνθρωπος με τά κουρέλια έκανε μία κίνησι δυσφορίας.

—Δε θαυρέσαι... άστα, ξεχασμένα περασμένα, τώρα τι κάνομε...

—Είχες κάνει τίποτα σοβαρό;

—'Οχι βρ' άδερφέ... Νά, δέν είχα νά φάω κι' έκλεψα κάποιον ποδχε νά φάη.

—'Υστερα ξανάκλεψα, ξαναπήγα μέσα, ξανάκλεψα πάλι, ώπου με χώσανε χρονάκια τόσα, όσους μήνες έχει ο χρόνος.

—'Εκείνη τή στιγμή τό τραίνο σταμάτησε. Σέ λίγο ο κοντρολέρ με τόν επιθεωρητή του τραίνου και τόν σταθμάρχη μπήκανε μέσα.

—Αυτός είνε! είπε ο κοντρολέρ κι' έδειξε τόν συνομιλητή μου...

Τόν κατέβασαν άρον άρον από τό βαγόνι με σπρωξιές και κλωτσιές. Έφαρμωγή του κανονισμού κατά... γράμμα! Τό ανθρώπινο κουρέλι με τό υπογαλάκι του θρέθηκε στο χώμα. Μιά σφυριξιά κι' οί κλειδώσεις του τραίνου τριζοβόλησαν. 'Από τό παράθυρο έθλεπα τόν άνθρωπο...

Στεκόταν στο στυλο του ύποστέγου και τρομαγμένος σαν ναυαγός στο χάος του ώκεανού κύτταζε ψηλά τόν μαύρο ούρανό.

—'Υστερα... ύστερα σαν φάντασμα χάθηκε στο πηχτό σκοτάδι τής νύχτας με τό υπογαλάκι στους ώμους... Σίγουρα πήγαινε νά ξανακλέψη!...

Κ. ΜΠΕΖΟΣ

Γιά νά μαθαίνετε

ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

—'Ο Βόρειος Ειρηνικός ώκεανός έχει βάθος 8918 μέτρα. —'Ο Νότιος Ειρηνικός 8285. —'Ο Βόρειος 'Ατλαντικός 8340. —'Ο Νότιος 'Ατλαντικός 7370. —'Ο 'Ινδικός ώκεανός 6205. —'Ο 'Αρκτικός 3112. —'Ο 'Ανταρκτικός 4845. —'Η Βόρειος θάλασσα 4845. —'Η Μεσόγειος 3687 και τό Αιγαίον πέλαγος 2113 μέτρα.

Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΣΑΠΟΥΝΙΟΥ

—'Ενα γαλλικό περιοδικό δημοσίευσε τελευταία ένα πρωτοφανή κατάλογο. —'Ο κατάλογος αυτός άφορᾷ τήν κατανάλωσι σαπουνιού πού γίνεται σ' όλες τις χώρες κατά κιλό και κατά κάτοικον. —'Ο κατάλογος αυτός είνε γιά τό έτος 1933. Κάποιος κοινωνιολόγος είχε πη άλλοτε πώς ο πολιτισμός κάθε λαού πρέπει νά υπολογίζεται επί τη βάσει του σαπουνιού πού έξοδεύει. Διαβάστε λοιπόν και κρίνετε αναλόγως:

—'Ηνωμένοι Πολιτεία: 11 κιλά κατά κάτοικον. —'Ολλανδία: 11,1. —'Ανία: 10. —'Αγγλία 9. —'Αυστραλία 8,7. —'Γαλλία 8. —'Βέλγιον 7. —'Ελβετία 7. —'Καναδάς 7. —'Σουηδία 7. —'Γερμανία 6,3. —'Ισπανία 2,7.

Είνε ώραία, πολυ ώραία

Αισθηματικό διήγημα

—'Εξη. Πέρασε κι' ή σημερινή ήμέρα. —'Η ίδια σκέψι, ή καθημερινή σκέψι πού τόν δηλητηριάζει, μπαίνει μέσα στο μυαλό του μαζί με τό σούρουπο. Και μέσα σέ όλ' αυτά:

—'Αύριο λήγει και ή έξαμνία του ένοικίου. Τρείς χιλιάδες, έπτακόσιες πηνήτα δραχμές...

Τό τσιγάρο έχει σβύσει στα χείλη του. Σηκώνεται από τήν πολυθρόνα, πλησιάζει τό γραφείο, παίρνει τά σπέρτα και τό ξανανάβει. —'Ο καπνός τόν καίει στο λαιμό, τόν κάνει νά βήχη.

—Δέν ξαναρχίζει κανείς στα σαράντα πέντε του...

—'Απλώνει τό χέρι, ανοίγει ένα μεγάλο πράσινο φάκελλο. Χαμογελά. Είνε γεμάτο πίκρα εκείνο τό χαμόγελό του.

—'Εξη μήνες τώρα πού άνοιξε τό γραφείο αυτό, ο μόνος άνθρωπος πού μπήκε μέσα ήταν ο έλεγκτής του ηλεκτροκοιρέυματος. Στά χέρια του κρατά ένα μετάνινο χαρτοκόπτη, πού στη γυαλιστερή του επιφάνεια βλέπει θαμπό τό πρόσωπό του. Θυμήθηκε ότι είχε πέντε μέ-

Μηχανικά γύρισε τήν κορνίζα τής φωτογραφίας.

ρες νά ξυρισθί. Πέταξε από τό στόμα τό τσιγάρο.

Δέν βγαίνει πιά έξω, δέν πηγαίνει νά συναντήση τούς φίλους του. —'Από τό σπίτι στο γραφείο και από τό γραφείο στο σπίτι.

Στό διάδρομο κάθεται ένας γέρος ύπηρέτης πού διαρκώς διαβάζει τούς «'Αθλίους».

—'Οχι, δέν έχει τή δύναμι πού είχε άλλοτε. Δέν είνε πιά νέος γιά νά ξαναρχισί. Τά μάτια του πέφτουν στην επιγραφή τής πόρτας και διαβάζει τ' όνομά του:

Κάρολος Φιττόνι

Δικηγόρος

—Μπορούμε νά κλείσωμε και σήμερα και νά πάμε σπίτι.

—'Η ιδέα νά γυρίση στο σπίτι του ξαλάφρωνε λιγάκι, τόν έγκαρδιωνε, τόν έκανε νά παίρνη θάρρος γιά νά αντιμετώπιση τή ζωή. Κι' έτσι έξ ένοστίκτου ξανακάθεται στην πολυθρόνα, απλώνει τό χέρι του και πιάνει μία κορνιζορισμένη φωτογραφία, πού βρίσκεται ανάμεσα στο καλαμάρι και σ' έναν κώδικα. Δέν τολμά νά τήν πιάση. Τήν θαυμάζει μ' ένα χαμόγελο. Πόση ώρα ή ματιά του βρίσκεται προσηλωμένη πάνω σέ κείνη σαν τετράγωνη κορνίζα πού περικλείει μία ώραία γυναίκα, τήν Ρικάρντα, τή γυναίκα του, τήν άγκυρα τής σωτηρίας του, τήν τελευταία του έλπίδα, τή μοναδική θερμίδα τής ζωής του.

—'Η Ρικάρντα, πού παράτησε τρία χρόνια πριν ένα κατελλάδοικο, έρωτευμένη

μαζί του γιά νά γίνη γυναίκα του. Μισοκλείνει τιά μάτια. Νομίζει ότι ή Ρικάρντα του βγήκε από τήν κορνίζα κι' έρχεται, έρχεται νά τόν φιλήση. Τά χείλη του άγγίζουν τό τζάμι.

—Κύριε δικηγόρε, μία κυρία...

—'Εβαλε βιαστικά τό κάντρο στη θέσι του και πήρε ύφος:

—Νά περάση.

—'Ω! μία κυρία πλουσία, νέα. —'Εχει ρίξει στις πλάτες της μία περίφημη, άκριβή ρενάρ. Διστάζει στην άρχή νά μπή. —'Εκείνος κάνει μία υπόκλιση, χαιρετά και τής δείχνει τήν άπέναντι πολυθρόνα.

—Καθίστε. Σέ τι μπορώ νά σάς φανώ χρήσιμος;

—Δέν με γνωρίζετε, ούτε σάς γνωρίζω. Είδα απ' έξω τήν ταμπέλα σας και μπήκα μέσα.

—Μιλᾷ γρήγορα, βιαστικά.

—Μήπως σάς ένόχλησα, έπειδή είνε περασμένη ή ώρα;

—'Ο δικηγόρος χαμογελά, σκέπτεται τούς έξη μήνες πού πέρασαν χωρίς νά δη πελάτη στο γραφείο του.

—'Ο άντρας μου με άπατά. —'Η ζωή μου έχει καταντήσει άνυπόφορη. —'Ο άντρας μου είνε ο άρχιτέκτων —'Ολίτζι, είνε τριανταέξη χρονών.

Κάτι τήν πνίγει στο λαϊμό και με δυσκολία συνεχίζει:

—Πρέπει νά με βοηθήσετε. Δέν λυπάμαι τά έξοδα. Πήτε μου θά διαρκέση πολύ;

—'Θέλετε νά πάρετε διαζύγιο;

—Φτάνει;

—'Ω! κυρία, φτάνει.

Ευτυχής, όλος χαρά γιά τήν άπρόσπτη αυτή έπίσκεψη, ο δικηγόρος έκανε μία υπόκλιση κι' ευχαρίστησε τή δύστυχη κείνη γυναίκα.

—Και είνε πιδ όμορφη από σάς, κυρία μου, ή γυναίκα εκείνη;

—Ναι... πολύ πιδ όμορφη, και όμολογώ ότι όποιοσδήποτε άντρας θά...

—'Ο δικηγόρος μόλις τή στιγμή εκείνη ένοιωσε ότι τό σκοτάδι είχε πλημμυρίσει τό γραφείο. Γύρισε τό κουμπί του ηλεκτρικού.

Μηχανικά ή γυναίκα εκείνη, καθώς άκουμπούσε στο γραφείο, γύρισε τήν κορνίζα τής φωτογραφίας, όπου έλαμπε επιδεικτικά ή όμορφή τής Ρικάρντας.

—Μάλιστα, και γρήγορα.

—'Αν έχετε άποδείξεις, μάρτυρες, ή ύπόθεσις θά τελειώση γρήγορα.

—Πώς... —'Εχω πιάσει τήν αλληλογραφία τους. —'Εχω και μάρτυρας. —'Εξ άλλου, τούς είδα με τά μάτια μου, κύριε δικηγόρε. Πηγαίνει μαζί του στα έξοχικά κέντρα, παντού, παντού. —'Αχ! αυτή ή ξελογιάστρα!

—'Ενας λυγμός ξεφύγε από τά χείλη της.

—Με συγχωρείτε, κύριε.

—'Ο δικηγόρος συγκινήθηκε. Θέλει κάτι νά τής πη, νά τήν παρηγορήση, μά τοδ λείπουν τά λόγια.

—Αυτή είνε λεύτερη ή παντρεμένη;

—Είδα πώς φοράει βέρα στο χέρι.

—Και δέν ξέρετε πώς όνομάζεται, πού κάθεται;

—Δέν εφρόντισα νά μάθω. Δέν φανταζόμουνα ποτέ ότι ο άντρας μου θά είχε έρωμένη...

—Και όμως, κυρία μου, γιά νά μπορέσωμε νά πάμε στο δικαστήριο μάς χρειάζονται όνομα, έπώνυμο, κατοικία και οί άποδείξεις πού μου είπατε πώς έχετε.

—Νά πεταχθώ μία στιγμούλα νά τά πάρω...

—'Εχομε καιρό... αύριο δέν πειράζει... με τήν ήσυχία σας.

—Πολύ καλά, αύριο θά σάς φέρω όλα τά στοιχεία. Τι νά σάς άφήσω γιά προκαταβολή τών έξόδων;

—Μά κυρία μου...

—'Οχι, όχι...

Κι' έβγαλε από τό τσαντάκι της ένα χαρτί.

—Φτάνει;

—'Ω! κυρία, φτάνει.

Ευτυχής, όλος χαρά γιά τήν άπρόσπτη αυτή έπίσκεψη, ο δικηγόρος έκανε μία υπόκλιση κι' ευχαρίστησε τή δύστυχη κείνη γυναίκα.

—Και είνε πιδ όμορφη από σάς, κυρία μου, ή γυναίκα εκείνη;

—Ναι... πολύ πιδ όμορφη, και όμολογώ ότι όποιοσδήποτε άντρας θά...

—'Ο δικηγόρος μόλις τή στιγμή εκείνη ένοιωσε ότι τό σκοτάδι είχε πλημμυρίσει τό γραφείο. Γύρισε τό κουμπί του ηλεκτρικού.

Μηχανικά ή γυναίκα εκείνη, καθώς άκουμπούσε στο γραφείο, γύρισε τήν κορνίζα τής φωτογραφίας, όπου έλαμπε επιδεικτικά ή όμορφή τής Ρικάρντας.

—Και είνε πιδ όμορφη από σάς, κυρία μου, ή γυναίκα εκείνη;

—Ναι... πολύ πιδ όμορφη, και όμολογώ ότι όποιοσδήποτε άντρας θά...

—'Ο δικηγόρος μόλις τή στιγμή εκείνη ένοιωσε ότι τό σκοτάδι είχε πλημμυρίσει τό γραφείο. Γύρισε τό κουμπί του ηλεκτρικού.

Μηχανικά ή γυναίκα εκείνη, καθώς άκουμπούσε στο γραφείο, γύρισε τήν κορνίζα τής φωτογραφίας, όπου έλαμπε επιδεικτικά ή όμορφή τής Ρικάρντας.

—Και είνε πιδ όμορφη από σάς, κυρία μου, ή γυναίκα εκείνη;

—Ναι... πολύ πιδ όμορφη, και όμολογώ ότι όποιοσδήποτε άντρας θά...

—Μάλιστα, και γρήγορα.

—'Αν έχετε άποδείξεις, μάρτυρες, ή ύπόθεσις θά τελειώση γρήγορα.

—Πώς... —'Εχω πιάσει τήν αλληλογραφία τους. —'Εχω και μάρτυρας. —'Εξ άλλου, τούς είδα με τά μάτια μου, κύριε δικηγόρε. Πηγαίνει μαζί του στα έξοχικά κέντρα, παντού, παντού. —'Αχ! αυτή ή ξελογιάστρα!

—'Ενας λυγμός ξεφύγε από τά χείλη της.

—Με συγχωρείτε, κύριε.

—'Ο δικηγόρος συγκινήθηκε. Θέλει κάτι νά τής πη, νά τήν παρηγορήση, μά τοδ λείπουν τά λόγια.

—Αυτή είνε λεύτερη ή παντρεμένη;

—Είδα πώς φοράει βέρα στο χέρι.

—Και δέν ξέρετε πώς όνομάζεται, πού κάθεται;

—Δέν εφρόντισα νά μάθω. Δέν φανταζόμουνα ποτέ ότι ο άντρας μου θά είχε έρωμένη...

—Και όμως, κυρία μου, γιά νά μπορέσωμε νά πάμε στο δικαστήριο μάς χρειάζονται όνομα, έπώνυμο, κατοικία και οί άποδείξεις πού μου είπατε πώς έχετε.

—Νά πεταχθώ μία στιγμούλα νά τά πάρω...

—'Εχομε καιρό... αύριο δέν πειράζει... με τήν ήσυχία σας.

—Πολύ καλά, αύριο θά σάς φέρω όλα τά στοιχεία. Τι νά σάς άφήσω γιά προκαταβολή τών έξόδων;

—Μά κυρία μου...

—'Οχι, όχι...

Κι' έβγαλε από τό τσαντάκι της ένα χαρτί.

—Φτάνει;

—'Ω! κυρία, φτάνει.

Ευτυχής, όλος χαρά γιά τήν άπρόσπτη αυτή έπίσκεψη, ο δικηγόρος έκανε μία υπόκλιση κι' ευχαρίστησε τή δύστυχη κείνη γυναίκα.

—Και είνε πιδ όμορφη από σάς, κυρία μου, ή γυναίκα εκείνη;

—Ναι... πολύ πιδ όμορφη, και όμολογώ ότι όποιοσδήποτε άντρας θά...

—'Ο δικηγόρος μόλις τή στιγμή εκείνη ένοιωσε ότι τό σκοτάδι είχε πλημμυρίσει τό γραφείο. Γύρισε τό κουμπί του ηλεκτρικού.

Μηχανικά ή γυναίκα εκείνη, καθώς άκουμπούσε στο γραφείο, γύρισε τήν κορνίζα τής φωτογραφίας, όπου έλαμπε επιδεικτικά ή όμορφή τής Ρικάρντας.

—Και είνε πιδ όμορφη από σάς, κυρία μου, ή γυναίκα εκείνη;

—Ναι... πολύ πιδ όμορφη, και όμολογώ ότι όποιοσδήποτε άντρας θά...

—'Ο δικηγόρος μόλις τή στιγμή εκείνη ένοιωσε ότι τό σκοτάδι είχε πλημμυρίσει τό γραφείο. Γύρισε τό κουμπί του ηλεκτρικού.

Μηχανικά ή γυναίκα εκείνη, καθώς άκουμπούσε στο γραφείο, γύρισε τήν κορνίζα τής φωτογραφίας, όπου έλαμπε επιδεικτικά ή όμορφή τής Ρικάρντας.

—Και είνε πιδ όμορφη από σάς, κυρία μου, ή γυναίκα εκείνη;

—Ναι... πολύ πιδ όμορφη, και όμολογώ ότι όποιοσδήποτε άντρας θά...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΤΟΥ ΕΝΦΟΤΑΡΧΟΥ
ΦΟΥΝΤΟΤΣΑΡΟΥΧΟΥ

Το Παγωτό

ΥΠΟ ΝΙΚ ΤΣΕΚΟ

ΣΚΙΤΣΑ ΠΝΘ. ΝΑΓΟΥ

“Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι’ εφέτος έφθασαν στο χωριό πολλοί Αθηναίοι για να περάσουν το καλοκαίρι τους μακριά από το καμίνι της πρωτεύουσας.

Κάθε βράδυ ή πλατεία του χωριού έγέμιζε από τους παραθεριστάς που εξαπλώνονταν στις καρέκλες του κύρ Μέρτου για να πιούν το βαρύ γλυκό τους, ρωμαντζάροντας.

Και ή σχετική συζήτηση δεν έλειπε. “Επειδή εφημερίδες έφθάναν με μεγάλη δυσκολία ως εκεί, τα θέματα που τους απασχολούσαν ήσαν τα γεγονότα του χωριού.

“Εκείνο το βράδυ, μάλιστα, ή συζήτηση είχε φουντώσει. Η κόρη ενός από τους παραθεριστάς είχε υποσχέθι στους παρισταμένους ότι την άλλη μέρα θα τους έφτιαχνε παγωτό—είχε πάρει μαζί της μια αυτόματη παγωτιέρα, απ’ αυτές που έκτελούν τον προορισμό τους χωρίς πάγο, αλλά μ’ ένα χημικό άλατι—κι’ όλοι έδιναν την γνώμη τους για την καλύτερα παρασκευή του παγωτού.

“Η «Ίεουσία» του χωριού, ο Νωματάρχης Φουντοτσαρούχος κι’ ο γυναικίος ύποδικανεύς Τσαρουχόπροκας, που εκάθονταν σ’ ένα διπλανό τραπέζακι πίνοντες θορυβαδώς «τούν μέτριον κι’ όχ»—κατά την αντίληψη του κύρ Νωματάρχη, ή «Ίεουσία πριέπ’ να πίν’ τόν καφέ τ’ς με θορυβουδέστατον γουργουρητόν, για να ξεχειρίζ’ από τους κοινούς ανθρώπακιδες—άκουγαν με μεγάλη περιέργεια την σχετική συζήτηση, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν περί τίνος πρόκειται.

—Τι ούσφρανθ’ ή αστυνομική σ’ δξυδέρκεια, ούρε Τσαρουχόπροκα, ρώτησε ο κύρ Νωματάρχης τόν γυναικίον ύπου. Δικανέωσ’ αφού είς μάτην έπροσπάθησε να λύση μόνος του τ’ «μυστήριον»...

—Κύρ Νωματάρχ’ μ’, καλὰ μαντάτα, απάντησε ο Τσαρουχόπροκας. Κάτ’ λιένι πους θα φιάξ’ν αύριο για να φαν’.

—Μιζικλήκ’, ούρε;

—Κάτ’ «έτοιμο θι ναν’... Τού ούδεδιρκές αστυνομικόν μ’ ούτίουν συνέλαβι ούδουμένις κουβέντις, που με πείθ’ν δτ’ οφτούνου που θα φιάξ’ν θι ναν’ πουλό τιρελάρυγγισν!...

—Τι λιές, ούρε Τσαρουχόπροκα!...

—Τότινις, πριέπ’ να λινρηήσουμ’ δραστηρίους καλ’ μιτά αὐταπαρηήσιους για να νιφθώμιν κι’ μείς ήκ τοῦ μιζικληδικίου!...

—Ίφούσιν τοῦ ήπαγουρέβ’ τοῦ αστυνομικόν μας καθήκουν, διν φέρ’ν καμμί για αντίρησ’, κύρ Νωματάρχ’ μ’!...

—Ίμπρός, τότινις, ακολουθή μ’...

“Ο κύρ Νωματάρχης σηκώθηκε άπυ την καρέκλα του, ξερόβηξε, έφτιαξε τὸ τηλίκιό του και συνοδευόμενος από τόν Τσαρουχόπροκα έπλησίασε την παρέα τών παραθεριστών.

—Καλ’ σπέρα σας, εἶπε με ύφος που χραμαζε σὲ άρχηγό «Ίεουσίας».

—Καλῶς τόν κύρ Νωματάρχη, τόν ύποδέχθησαν οί παραθεριστάι.

—Καί σὲ γυρεώκαμε, πετάχθηκε ένας από τήν συντροφιά...

—Βέβαια, βέβαια, συμπλήρωσαν οί άλλοι. Πρέπει νάρρη αύριο να φάη παγωτό...

—Ίκαηλώρηκα από τοῦ πουλό τιπέτ’

έβρυχάτο, ενώ με τὸ βλέμμα του κεραυνοβολούσε τούς παραθεριστάς που με μεγάλη προσπάθεια συγκρατούσαν τὸ ξεσπάσμα τοῦ γέλιου τους.

—Τσαρουχόπροκα, φώναξε ὁ κύρ Νωματάρχης μόλις συνήλθε λίγο τὸ... «γούλι» του. Κατάσχησι αὐθουρεί τοῦ μαστέλου μὲ ἱφτοῦνου τοῦ διαβουλιμένου μίζε κι τράβα τουν στήν αστυνομία!

Χωρίς να χάσει καιρό, ὁ Τσαρουχόπροκας πήρε τήν παγωτιέρα καί ξεκίνησε για τήν αστυνομία.

“Επειτα ἀπὸ λίγα λεπτά έφθασε κι’ ὁ κύρ Νωματάρχης, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδήλωσε στοὺς παραθεριστάς ὅτι «θα τιμωρηθοῦν διόντους διὰ τὸν τσουρουφλισμὸν τοῦν αστυνομικὸν στομάτων»!

Μόλις μπήκαν μέσα, διέταξε τὸν Τσαρουχόπροκα νὰ πλησιάσῃ.

—Διατάξ’ τι, κύρ Νωματάρχ’ μ’!...

—Φέρι γρήγορις μίνια χιλιάρια κουκινέλ’ ἀπὸ τοῦ ὑπόγειου!...

—Τι νὰ τήν κάνουμ’, κύρ Νωματάρχ’

—Σκασμός, ζουντόβουλο, ἱφούσιν διν ἀντιλήθ’ ἀκόμ’ τίπ’ τις ἡ οὐδεδέρκεια σ’. Τοῦ θέλου τοῦ κουκκινέλ’, παλhouχαϊβάν, για νὰ φάμ’ τοῦ μίζε. Ίφούσιν εἶνε πουλό πιπιράτους, μόνουν μὲ οἶνον θά σβυστή ή μιγάλ’ καίηλα!...

Μόλις έφερε τὸ κρασί ὁ Τσαρουχόπροκας, ὁ κύρ Νωματάρχης ήπιε ἕνα ποτήρι τοῦ νεροῦ «προυληπτικῶς» καί μετὰ βούτηξε τὸ κουτάλι μέσα στήν παγωτιέρα, για νὰ πάρῃ «μίζε».

“Αντὶ ὅμως νὰ βρῇ «μίζε», γιατί τὸ παγωτό εἶχε λυώσει ἐν τῷ μεταδὶ ἀπὸ τῇ ζέσθι, τὸ κουτάλι βουτήχτηκε μέσα στήν διαλυμένη κρέμα.

—Πῶ! πῶ! έβρυχήθῃ ὁ κύρ Νωματάρχης κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του, έφαγίς τούν μίζε, παλhouκαθαρμα, κι γέμισις τῇ σκουτέλα μὲ γάλα, ἱέ;

—“Οχι, κύρ Νωματάρχ’ μ’, διαμαρτυρήθηκε ὁ Τσαρουχόπροκας, οὔτε τὸ ἀγνίξα καθόλ’!... Νά μὴν προυλάβου νὰ γιφτῶ μιζικλήκ’ ἰάν λέου ψέματ’!...

—Τότινις, πους ἔγινε ἔτσ’ οὐ παγοντός;

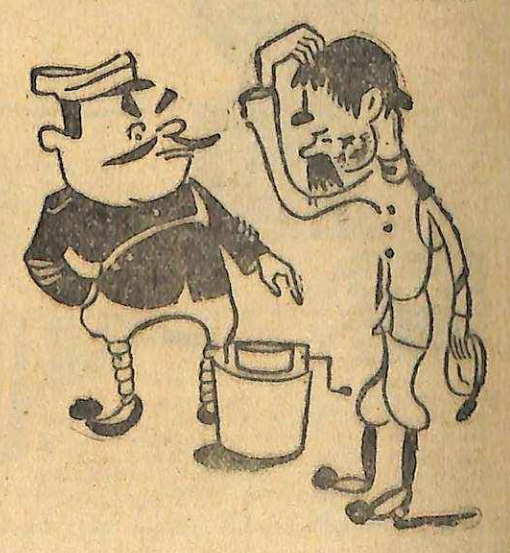
—Διν ἔέρου, κύρ Νωματάρχ’ μ’! ἱσους ἄμα μὲν’ νὰ χαλάτ’, ὅπους κι τοῦ μπουλουγουρ’...

—Ίσους νὰ μὴν ἔχ’ς ἀδικού, ἀπεφάνθη ὁ κύρ Νωματάρχης. Για νὰ βιβιουθοῦ μί, ὅμους, πριέπ’ νὰ ἱρουτήσουμ’ στή διοίκησ’ Φέρι μ’ γρήγορις χαρτί κι μιλάν’...

“Ο Τσαρουχόπροκας έφερε ἀμέσως τὰ ζητηθέντα κι’ ὁ κύρ Νωματάρχης ἔγραψε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα στή διοίκησι:

«Τηλιγραφῆσαι αὐθουρεί κι πρους ήσυχίαν αστυνομικὸν οὐργάνουν ἰάν παγούτος μπαγιτεῦοντας χάν’ τήν πιπιράδα τ’» στόπ.

Νωματάρχ’ς Φουντοτσαρούχος
ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ ὑπαιόεπο ἱππολικὸ μυθιστόρημα

ΤΟΝ ΣΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Μεσα στήν καλύβα τοῦ ξυλοκόπου Κλαυδίου, μισάνυχτα σκεδόν, εἶνε συγκεντρωμένοι ὁ Κλαυδῖος, ἡ κόρη του Ἰωάννα καί ὁ ξεδάελφος της Μαθουρῆν — ἕνας τύπος νέου μεθούσου — καί περιμένουν μὲ ἀγωνία τήν ἐπιστροφή τοῦ Λουδοβίκου.

Ο Κλαυδῖος ἦταν ἀλλοτε πολεμιστὴς καί ἀνῆκε στὰ ὀπισθιμένα στήφῃ που πολεμοῦσαν ἐναντίον τοῦ στρατοῦ τοῦ Λουδοβίκου ἸΔ’. Εἶχε συλληφθῇ καί εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον ἐδραπέτευσε ὁμῶς τήν τελευταία στιγμή ἀπὸ τὴν κρεμάλα καί ἀπὸ τὴν ἐποχὴ στήν γῆ ἀποτραβηγμένος μέσα σὴν καλύβα του, ἔχοντας για συντροφιά τὴν γυναῖκα του, ἕναν γέρο μοναχὸ καί τὴν κυρά Ζακελίνα, μιά μαγισσα καί μιά συγχρόνως. Μιά μέρα, ὁ Κλαυδῖος ἔφερε σὸ σπῆτι τοῦ ἕνα νεογέννητο μικρὸ καί εἶπε στὴ γυναῖκα του: «Θά τὸ ἀναθρέψῃς σὰν παιδί μας καί δὲν θὰ μὲ ρωτήσης ποτὲ γι’ αὐτό». Εἰκοσι πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Η γυναῖκα τοῦ ξυλοκόπου πέθανε κι’ εἶμειν ὁ Λουδοβίκος, πού νόμιζε τὸν Κλαυδῖο για πατέρα του, καί ἡ Ἰωάννα, ἡ πραγματικὴ τοῦ κόρη.

“Ο Λουδοβίκος, βγαίνοντας σὸ δάσος για εὔλα, εἶχε γνωρίστῃ μὲ μιά ὁμορφὴ κόρη, τὴ Μαγδαληνῇ. Ἦταν ὀρφανὴ καί κατοικοῦσε στῆς δέσποινίδες ντὲ Μπλανζίς, μιάς ἡλικιωμένης συγγενίδος της, πού τήν κακομεταχειριζόταν. Σιγά-σιγά ἀνάμεσα στοὺς δύο νέους ἀναπτύχθηκε ἔρωτας καί ἔπειτα ἀπὸ ἄρκετον καιρὸ ἔγιναν κρυφὰ οἱ γάμοι τῶν δύο νέων στήν καλύβα τοῦ Κλαυδίου. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Κλαυδῖος τοῦ ἀνεκοίνωσε πῶς δὲν ἦταν γι’ ὅς του, ἀλλὰ οὔτε ποτὲ εἶπε ποιοι οὗτοι γι’ ἄνε. Τοῦ ἀπεκάλυψε ἐπίσης ὅτι ἡ Μαγδαληνῇ ἦταν κόρη ἑνὸς ἀποκεφαλισμένου πού εἶχε καταδικασθῇ ὡς ἀντίπαλος τοῦ βασιλέως καί τοῦ εἶχε δήμευθῇ ἡ περιουσία.

“Ο γάμος ἔγινε. Μιά μέρα ὁμῶς ἡ Ἰωάννα, πού ἔμενε στῆς θείας της κι’ ἔρχόταν κάθε μέρα στήν καλύβα, δὲν ἔσναφάνηκε. “Ο Κλαυδῖος ἔφυγε για τὸ Παρίσι κι’ ὅταν γύρισε εἶπε πῶς ἡ Μαγδαληνῇ εἶχεν ἀπαχθῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς δέσποινίδος ντὲ Μπλανζίς καί εἶχε κλειστῇ σὲ μοναστήρι, ὡς πού νὰ παντρευθῇ τὸν κατεστραμμένο οἰκονομικῶς μαρκησιον ντὲ Κριβεγί, ὁπότε ὁ βασιλεὺς θά ἔδινε στήν Μαγδαληνῇ τὴν κατρικὴ της περιουσία. “Ο Λουδοβίκος ἔφυγε για τὸ Παρίσι, για νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ Μαγδαληνῇ ἐν συνεννοίᾳ μὲ τὸν κωδωνοκρούστη τοῦ Σαῦν-Μερῦ, πού τοὺς ὑπεστήριζε. Τρεῖς μέρες τώρα ἔλειπε ὁ Λουδοβίκος, πού εἶχε πῇ φεύγοντας.

—“Αν δὲν γυρίσω σὲ τρεῖς μέρες, κλάψτε με ὡς νεκρὸ!

Τὴν τρίτῃ νύχτα τὸν περιμένουν, μὰ δὲν φαίνεται. Περσασμένα μεσάνυχτα, ἔρχεται ἡ κυρά Ζακελίνα, ἡ μάγισσα. Διαβάει στὴ φωτιά καί βλέπει πῶς τὸ τὸλμημα τοῦ Λουδοβίκου, ἔπευχε, μὰ προβλέπει μεγάλες συμφορὲς για τὸ μέλλον. Σαφινικὰ, ἀνοίγει ἡ πόρτα κι’ ἐμφανίζεται ὁ Λουδοβίκος κρατώντας στήν ἀγκαλιά του τὴ Μαγδαληνῇ. Εἶνε ἐξαντλημένη κι’ ἀρρωστη. Τὴν ἀνεβάζουν σὸ ἀπάνω δωμάτιο καί τὴν ἐσπλάνουν σὸ κρεβάτι. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Μαγδαληνῇ καταλαμβάνεται ἀπὸ δυνατοὺς πόνους καί φέρνει στὸν κόσμο ἕνα παιδί. Φωνάζουν τὸ μοναχὸ, ὁ ὁποῖος βαπτίζει τὸ παιδί τὴν ἴδια νύχτα. “Ο Κλαυδῖος κάνει μιά ἀποκάλυψι: Πῶς ὑπάρχει κάποιος ἀρχηγός, πού ἔχουν ὅλοι καθῆκον αὐτὸν ὑπακούουσιν.

“Εν ὀνόματι τοῦ ἀπόντος ἀρχηγοῦ μὰς — λέει — δέχομαι νὰ χρημεύσω ὡς ἀνάδοχος στήν κόρη τοῦ Λουδοβίκου καί τῆς Μαγδαληνῆς. Μετὰ τοὺς ἐξήτησε νὰ ἀρκισθοῦν ὅτι δὲν θὰ φανερῶσιν τίποτα ἀπὸ ὅτι ἐλέγη ἐκεῖ. Οἱ παρερισκόμενοι τότε ἀρκίστηκαν εἰς τὸν καταρριμμένο ὅτι θὰ τηρήσουν τὸ μυστικόν.

“Επέρασαν ἀπὸ τότε δύο μῆνες, ὅταν ἕνα βράδυ ὁ Κλαυδῖος ἐγύρισε στήν καλύβα τοῦ παραγμένος καί ἔκαμε γνωστὸ ὅτι ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ Ἁγίου Μερῦ τοῦ ἔστειλε ἀνυποχρεωτικῶς εἰδήσεις. Ἡ ἀστυνομία βρισκόταν ἐπὶ τὰ ἱγνὴ τῆς Μαγδαληνῆς καί ἐπομένως ἔπρεπε νὰ φύγῃ τὸ πὸλὺ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν για νὰ μὴν τὴν πιάσουν. Μετὰ ὡδήγησε τὸν Λουδοβίκο στήν κουζίνα καί τοῦ ἔ-

δειξε τὴν εἰσοδὸ μιάς ὑπογείας σήραγγος πού κατέληγε στὰ «Ερείπια» ὅπου φυλάγονταν τὰ ὅπλα τῶν ἀνθρώπων πού ἐτοιμαζόνταν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τοῦ βασιλέως. Συγχρόνως τοῦ ἔκαμε γνωστὸ ὅτι ἦταν προωρισμένος νὰ κυβερνήσῃ μιά μέρα τὴν Γαλλία. Τὴν ἴδια μέρα τὸ βράδυ, ἔφθασε στήν καλύβα ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ Ἁγίου Μερῦ ὁ ὁποῖος εἶπε στὸν Κλαυδῖο καί στοὺς ἄλλους ὅτι ὁ μαρκησιος ντὲ Κριβεγί μὲ τοὺς στρατιώτες του ἔρχονται για νὰ πάρουν τὴν Μαγδαληνῇ καί ὅτι ἔπρεπε ἡ νεαρά ντὲ Μπλανζίς νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως.

—Εἴμαστε σύμφωνοι, ἔφωναξεν ὁ Κλαυδῖος κι’ ὁ Λουδοβίκος συγχρόνως, πού τὰ λόγια τοῦ κωδωνοκρούστη τοὺς εἶχαν ἐμψυχώσει.

3. **Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ**

—Τότε ἔμπρός, ἀνέκραξε ὁ κωδωνοκρούστης. Θὰ πᾶτε μὲ τ’ ἄλλα ὡς τὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Νορμανδίας». Ἐκεῖ θὰ ὀρῆτε ἕνα ἀμάξι πού θὰ σᾶς μεταφέρῃ στὸ λιμάνι ἀπὸ τὸν δρόμο πού σᾶς ὑπέδειξε. Οἱ σταθμοὶ εἶνε ἐξασφαλισμένοι. “Οσο για τὰ ἄλλα, στοιχηματίζω ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὰ φθάσουν οὔτε τὰ ἀρβικὰ ἄττα τοῦ βασιλέως. Στὸ λιμάνι θὰ σᾶς περιμένῃ τὸ καράβι μὲ ἔτοιμα τὰ πᾶνιὰ του για τὴν ἀναχώρησιν. Ἐμπρός, λοιπόν, πρέπει ἀμέσως νὰ ξεκινήσετε.

—Σὲ πέντε λεπτά θὰ ἔχωμε φύγει, εἶπε ὁ Κλαυδῖος, ζωνόμενος τὸ ἔξοφός του.

—Γρήγορα, Κλαυδῖε, τοῦ ἀπάντησε ὁ κωδωνοκρούστης, σφίγγοντάς του μὲ δύναμι τὸ χέρι.

Ἀμέσως ἀρχισαν ὅλοι νὰ ἐτοιμαζοῦν τὶς ἀποσκευές, ἐνῶ ἡ Μαγδαληνῇ κι’ ὁ Λουδοβίκος ἀγκαλιασμένοι ἔχυναν τὰ τελευταῖα δάκρυα τοῦ χωρισμοῦ.

“Ολα ἦσαν ἔτοιμα για τὴν ἀναχώρησιν, ὅταν ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς χρεμετισμὸς ἀπὸ τὸ μέρος πού εἶχε ἔσει τὸ ἄλογό του ὁ κωδωνοκρούστης.

—Κατάρρα!, ἔβρυχῆθηκε καί ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο. Φαίνεται ὅτι τὸ καταρραμένο αὐτὸ ζῶο ἐμυρίστηκε τοὺς συντρόφους του καί γι’ αὐτὸ χρεμετίζει.

“Εκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἀκούσε ἀπὸ μακριὰ θορυβὸ ἀμαξίων Ἀφῆσε τὸ παράθυρο καί ἐγύρισε ἀπὸτομα πρὸς τὸ μέρος τῶν ἄλλων.

—Ἐχετε ἀκόμη καιρὸ για νὰ ξεφύγετε, εἶπε μὲ ὑπόκοφῃ φωνή. “Οπου νάρθουν ἔχουν ἀκόμη ἀρκετὸ δρόμο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ διασπῆτε...

—Θὰ περάσωμε ἀπὸ τὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου, ἀπακρίθηκε ὁ Κλαυδῖος.

Καί γυρίζοντας πρὸς τὴν κόρη του: —Εὐθὺς θὰ φύγῃς πρώτῃ, Ἰωάννα, καί θὰ σὲ φθάσω στὸν Πέτρινο Σταυρὸ. Θὰ περπατᾷς προφυλασσόμενη πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἡ Ἰωάννα ἔφυγε ἀμέσως, ἀλλὰ σὲ δύο λεπτά ἐγύρισε κατατρομαγμένη.

—Ἀδύνατο νὰ φύγωμε, ἐφέλλισε...

—Γιατί; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Κλαυδῖος.

—Σὲ κάθε γωνία τοῦ δρόμου εἶνε καί ἀπὸ ἕνας ἱππεύς...

“Ο κωδωνοκρούστης μ’ ἕνα πῆδημα ἐβῆκε στήν πόρτα, τὴν ὁποία ἐκλείδισε.

—Ἐχομε ἀκόμη ἕναν τρόπο για νὰ φύγωμε, εἶπε ὁ Κλαυδῖος. Θὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο για νὰ βγοῦμε στὸ πῆμα μέρος τοῦ δάσους, πού ἀσφαλῶς δὲν φυλάσσεται ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς τοῦ κόμητος.

Πῆρε τὴν ἄξινα του καί θιαστικά πῆγε πρὸς τὸ μαγειρεῖο, για νὰ σπᾶσῃ τὸ

παράθυρο. “Ολοι ὤρμησαν ἐσπῖσω του.

“Ο Κλαυδῖος ἔσπασε τὸ παράθυρο καί βγήκε για νὰ κατοπτεῦσῃ τὰ γύρω.

Ἀμέσως ὁμῶς ἐγύρισε μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπό του.

—Πιστήκαμε, ἐφέλλισε, δὲν μποροῦμε νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ ποθεν, γιατί τὸ σπῆτι εἶνε περικυκλωμένο!

—Παιδιά μου, εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης δὲν μποροῦμε πᾶ νὰ ἐκτελέσωμε τὸ σχέδιο πού εἶχα καταστρώσει. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιστοῦμε.

Καί μὲ τὸνο πού δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρρηση, συνέχισε:

—Ἡ Ἰωάννα θὰ πᾶ νὰ βάλῃ τὸ παιδί ἀπάνω. Ἐσὺ, Κλαυδῖε, θὰ περιμένῃς ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μαρκησιου καί ἔξεις τί θὰ τοὺς ἀπάντησῃ, ὅταν θὰ σοῦ ζητήσουν νὰ παραδώσῃς τὴν Μαγδαληνῇ ντὲ Μπλανζίς...

—Ξέρω, ἀπάντησεν ὁ ξυλοκόπος, πού κατάλαβε ἀμέσως τὴν σημασία τῶν λόγων τοῦ συνομιλήτου του.

—“Οσο για μᾶς, συνέχισε ὁ κωδωνοκρούστης, ἀποτεινόμενος αὐτῇ τῇ φορὰ στὸν Λουδοβίκο, θὰ δειξώμε σ’ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι δὲν φταίνει μόνον νὰ ἔχῃ ὁ βασιλεὺς μίαν ἐπιθυμία για νὰ ἐκτελεσθῇ κιόλας!... Ἐλάτε, παιδιά μου, εἶπε, ἐπιχειρώντας νὰ παρασύρῃ τοὺς δύο νέους πρὸς τὸ μαγειρεῖο.

“Ο Λουδοβίκος δὲν εἶπε τίποτα. Ἀλλὰ ἡ Μαγδαληνῇ ὤρμησε σὰν τρελλὴ πρὸς τὴν σκάλα κραυγάζοντας:

—Ἰωάννα!... Ἰωάννα!, θέλω νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου... Θέλω νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου!...

“Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν τρεῖς χτύποι στήν πόρτα, ἐνῶ μιά ἀνδρική φωνὴ εἶπε:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, ἀνοίξτε!!

“Ο κωδωνοκρούστης μόλις πρόλαβε νὰ τραθῆξῃ τὸν Λουδοβίκο πού ἔτεινε τὰ χέρια του πρὸς τὴν σύζυγό του, ἡ ὁποία στεκόταν στὴ θέσι της, σὰν νὰ ἦταν καρφωμένη.

Μόλις ἐξαφανίστηκαν οἱ δύο ἄνδρες, ἡ πόρτα ἀνοίξε καί μπήκε μέσα στήν καλύβα ὁ ντὲ Κριβεγί, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς στρατιώτες του.

Στὸ μαγειρεῖο ὁ κωδωνοκρούστης εἶχε τραθῆξῃ τὸ σινδῶμα πού ἔκρυβε τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ ὑπογείου καί κρατοῦσε τὸν Λουδοβίκο κοντὰ του, ἀφοῦ τοῦ εἶπε νὰ μὴ θγάλλῃ μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ ντὲ Κριβεγί, πού φαίνεται πῶς ἦταν ὁ ἀρχηγός τῆς συνοδείας, προχώρησε πρὸς τὸν Κλαυδῖο λέγοντας:

—Διαταγὴ τοῦ βασιλέως!...

“Ο ξυλοκόπος πήρε ἀμέσως ὕψος κοιμιστικῶ, σκύβοντας ὡς τὴν γῆ για νὰ χαϊρετῇ τὸν μαρκησιόν.

Ἐπροσπονήθηκε τὸν φοβισμένο καί ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ἀς καταδεχθῇ ὁ ἀρχοντας μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιατί δὲν ἀνοίξα ἀμέσως ὅταν ἐχτύπησε τὴν πόρτα τῆς φτωχικῆς μου καλύβας... Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ξυλοκόπος καί δὲν περιμένω κανέναν νάρθη σπῆτι μου.

—Σκάσε, παληοχωριάτη, ἐκραύγασε

ὁ ντὲ Κριβεγί, σὲ μένα δὲν περὶνᾶνε οἱ ψευδοδικαιολογίες σου... Ἔπρεπε νὰ σὲ σπᾶσω στὸ ξύλο γιὰ νὰ σὲ μάθω ἄλλη φορά ν' ἀνοίγης ἀμέσως ὅταν χτυπήθῃς ἕνας εὐπατρίδης σάν καὶ μένα.... Ἄλλα θὰ τιμωρηθῇς, ὄχι θέβαια ἀμέσως, γισ- τί ἔχω ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνω πρῶτα... Ἡ κρεμάλα σὲ περιμένει γιὰ τὸ ἐγκλη- μα πού ἔκανες....

—Εἶμαι ἀθῶος, ἄρχοντά μου, ἐφέλλισε ὁ Κλαύδιος. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀ- πό τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως καὶ αὐθέν- τού μου, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ καὶ σέβομαι. Ἐχουν δώσει κακὲς πληροφορίες στὸν ἄρχοντά μου, ἂν τὸν εἶπαν ὅτι εἶμαι συ- νένοχος... Συνένοχος;... Ποιανοῦ; Συνέ- νοχος σὲ τί; Θεέ μου!... Εἶμαι ἀθῶος... ἀθῶος ἄρχοντά μου...

Ὁ ντὲ Κριβεγί εἶχε προχωρήσει πρὸς τὸν Κλαύδιο μὲ σφιγμένες τίς γροθιές του, σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν χτυπήσῃ. Συγκρα- τήθηκε ὅμως, γιατί εἶδε τὴν Ἰωάννα καὶ τὴν Μαγδαληνὴ πού ἐπρωχώρησαν γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Ἀλλὰ ὁ θυμὸς τοῦ δὲν κατευνάχθηκε. —Τολμᾷ νὰ λὲς ὅτι εἶσαι ἀθῶος, ἐ- θρωχῆθι, ἀφοῦ τὸ ἄλογο πού ἐκλέψες ἀπὸ ἕνα ἄνδρα τῆς συνοδείας μου θρι- σκεται δειμένο σ' ἕνα δένδρο ἔξω ἀπὸ τὸ ἑρμώσιπτό σου;

Ὁ Κλαύδιος φαίνεται ὅτι ἐξεπλάγη καὶ συνέχισε τίς διαμαρτυρίες του προσ- παθώντας νὰ πείσῃ τὸν μαρκήσιο ὅτι εἶ- νε ἀθῶος. Ὁ ντὲ Κριβεγί διέταξε δυὸ στρατιῶτες του νὰ τὸν κρατήσουν ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ ἔρριξε τὸ βλέμμα του στὴν Ἰωάννα καὶ στὴν Μαγδαληνὴ πού ἐστέκονταν τρέμονας σὲ μιὰ γωνιά.

Ὁ Κλαύδιος συνέχισε μὲ τὸ ἴδιο κλαψιάρικο ὕφος:

—Σὲ θερμωπαρκαλῶ, ἄρχοντά μου, πές μου τὸ ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖον κα- τηγοροῦμαι....

—Βούλωσε τὸ παληόστομά σου, ἐθρυ- χήθηκε ὁ ντὲ Κριβεγί, πού ἔχεις τὸ θρά- σος νὰ μὲ ρωτᾷς κιόλας!... Σ' αὐτὸ τὸ σπιτί ἐδῶ κρύβεις ἕνα πρόσωπο, πού εἶ- χε τὴν ἀπρονοησία νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέρος ὅπου θρισκόταν, σύμφωνα μὲ τὴν σεβαστὴ θέλησι τοῦ βασιλέως.

Ὁ μαρκήσιος σταμάτησε γιὰ νὰ πα- ρατηρήσῃ τίς δυὸ νέες πού θρισκόνταν ἐ- κεῖ, προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ τί ἐν- τύπωσι ἔκαναν τὰ λόγια του.

Ἐξακρίβωσε ὅμως ὅτι οὐτὲ ἡ μιὰ οὐ- τε ἡ ἄλλη φάνηκαν ὅτι κατάλαβαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἐπειτα ἀπὸ μικρὴ σιγῇ, ἐπανέλαθε:

—Μὲ διέταξε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, νάρθω νὰ ζητήσω ἐδῶ τὴν Μαγδαληνὴ ντὲ Μπλανζίς.

Ἐπειδὴ ὁ Κλαύδιος ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, ὁ μαρκήσιος ἐξακολούθησε μὲ ὑπεροπτικό ὕφος:

—Δὲν φαντάζομαι πὼς δὲν ἄρρεσι στὴν δεσποινίδα ντὲ Μπλανζίς νὰ γίνῃ μαρκη- σία ντὲ Κριβεγί καὶ νὰ ζήσῃ μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλέως.

Ἡ Μαγδαληνὴ αἰσθάνονταν ὅτι ἐλιπο- ψυχοῦσε. Ἡ δοκιμασία ἦταν μεγαλειέ- τη ἀπὸ τίς δυνάμεις τῆς. Μὲ μιὰ λέξι, μποροῦσε νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα. Ἀλ- λά ὁ Κλαύδιος πού κατάλαβε τὴ δύσκο- λη θέσι τῆς, τῆς ἔκανε νόημα μὲ τὰ μά-τια νὰ σιωπήσῃ.

Ὁ ντὲ Κριβεγί μπροστὰ στὴ στάσι αὐ- τῇ τὴν δυὸ γυναικῶν ἐξεμάνη. Ἄφησε κατὰ μέρος τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους του καὶ μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι ὕψωσεν πῆγε πρὸς τὸν Κλαύδιο γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἐκείνη τὴν στιγμή ὅμως, ἡ Ἰωάννα μὲ ἕνα γρήγορο βῆμα βρέθηκε μεταξὺ τοῦ ντὲ Κριβεγί καὶ τοῦ Κλαυδίου.

—Ὁ κύριος μαρκήσιος, εἶπε, ἐκτελῶν- τας διαταγὴ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μπλανζίς... Λοιπὴν ἐγὼ εἶμαι....

Ψιθυρισμὸς ἐκπλήξεως καὶ ἱκανοποιή- σεως ὑπεδέχθη τὴν δήλωσι αὐτῇ. Κανείς ἀπ' αὐτοὺς πού παρευρίσκονταν στὴ σκη- νῇ δὲν ἐπεχείρησε νὰ θέσῃ σὲ ἀμφιβολία τὴν διαβεβαίωσι τῆς νέας.

Ὁ μαρκήσιος λιγότερο ἀπὸ κάθε ἄλ- λον μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ τὴν ἀλήθεια στὴν κατάστασι τοῦ ἐξερεθισμένου πού θρι- σκόταν. Ἀμέσως ἔπιασε τὸν Κλαύδιο ἀ- πό τὸν λαιμὸ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Κακὸ νὰ σοῦρῃ, παληάνθρωπε, πού ἐπεχείρησες νὰ κοροϊδεύῃς μὲ τὴ σιωπῇ σου τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ βασιλέως. Θὰ τιμωρηθῇς ἀργότερα γιὰ τὸ ἐγκλημά σου, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ σοῦ δώσω τώρα ἕνα μάθημα γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορά νὰ ἀπαντᾷς ἀμέσως στὰ ἐρωτήματα πού σοῦ θέτουν οἱ εὐπατρίδαι σάν καὶ μένα!...

Ἐξαγριωμένος καὶ ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴν λύσσα του, ὁ ἀδύνατος αὐτὸς ἄνθρω- πᾶκος, ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ στιβαροῦ ξυλοκόπου, πού ἂν ἤθελε, θὰ μπορούσε μ' ἕνα του φύσημα νὰ τὸν ξαπλώσῃ χάμω.

Ἀλλὰ ὁ Κλαύδιος δὲν ἔβγαλε μιὰ λέ- ξη ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὑπέμενε ἀγογγύστως τὸν θυμὸ τοῦ ντὲ Κριβεγί.

—Συγχωρέστε με, ἀφέντη μου, συγ- χωρέστε με, ἱκέτευσέ. Χάριν, ἄρχοντά μου. Ἄν ἐσφαλᾷ, τὸ ἔκανα ἀπὸ ἀδυνα- μίαν... Ἄν δὲν σᾶς εἶπα ἀμέσως ποιὰ εἶ- νε ἡ δεσποινὴς ντὲ Μπλανζίς δὲ τὸ ἔκανα γιατί ἤθελα νὰ παραβῶ τὴν διαταγὴ τοῦ βασιλέως μου, ἀλλὰ γιατί ἀγαπᾶ τὴν Μαγδαληνὴν σάν κόρη μου καὶ δὲν ἤθε- λα νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ... Δὲν ἤθελα νὰ τὴν χάσω, ἄρχοντά μου...

Ὁ μαρκήσιος συγκινημένος ἀπὸ τὰ λό-για τοῦ Κλαυδίου ξεθύμωσε κάπως.

—Ἄντε, παληοχωριάτη, εἶπε, σὲ συγ- χωρῶ γιατί δὲν θέλω νὰ στενοχωρήσω τὴ δεσποινίδα ντὲ Μπλανζίς.

Ὑποκλῖθηκε μπροστὰ στὴν Ἰωάννα πού ὑποδυόταν θαυμασία τὸ ρόλο τῆς, καὶ ἐσυνέχισε μὲ ἀταρχικὸ ὕφος:

—Σ' ἀφῆνω στὴ δικαιοσύνη τοῦ βασιλέ-ως... Φύγε, παληοχωριάτη!...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐπενέβη ἡ κόρη τοῦ ξυλοκόπου.

—Ὁ κύριος μαρκήσιος, εἶπε, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇ τὴν χάρι πού θὰ τοῦ ζητή-σω....

—Ἀστειεύθετε, δεσποινίς; Ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου εἶνε νὰ ἐκτελῶ ὅ- λες τίς ἐπιθυμίες σας. Τί θέλετε λοιπόν;

—Τίποτα τὸ σπουδαῖο... Θέλω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀποχωρηθῶ τοὺς ἀν- θρώπους αὐτοὺς πού μοῦ ἐφῆρθκαν μὲ καλωσύνη καὶ ἀγάπη ὅσον καιρὸ ἔμει- να ἐδῶ....

Ὁ μαρκήσιος εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέ-πη του τὸ βαλάντιό του κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ ρίξῃ στὸν ξυλοκόπο. Ἡ Ἰωάννα ὅμως τὸν ἐπρόλαβε.

—Φυλάξτε τὰ χρήματά σας, μαρκήσιε, εἶπε μὲ ἀπλὸ καὶ ἀξιοπρεπὲς ὕφος, ὅσο μεγάλο καὶ νὰ εἶνε τὸ ποσὸν πού θέλετε νὰ τοῦ δώσετε, δὲν φτάνει γιὰ νὰ πλη- ρωθοῦν οἱ περιποιήσεις πού μοῦ ἔκανε... Ἡμοὺν ὀφανεὶ καὶ βρῆκα σ' αὐτὴν τὴν καλὴν πατέρα... Ἡμοὺν ἔρημη καὶ βρῆ-κα οἰκογένεια, βρῆκα προσφιλὴ πόσσωπᾶ πού μὲ ἀγαποῦσαν σάν τοὺς ἑαυτοὺς των...

Καὶ μὲ πιὸ συγκινημένη φωνὴ ἡ Ἰω-άννα ἐσυνέχισε:

—Θέλω νὰ τοὺς εὐχαριστήσω ὄχι γιὰ τὴν φι- λανειὰ πού μοῦ παρέξαν, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τους....

Ἡ Ἰωάννα ἐπρωχώρησε καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κλαυδίου πού ἐπωφελούμενος τοῦ ἐναγ-καλισμοῦ τῆς ἐμψύρισε σ' αὐτὴ:

—Εὐλογημένη νὰ εἶσαι κόρη μου... Σὲ θαυμάζω καὶ υπερφανεύομαι γιὰ σένα... Καὶ ἐπανέλαβε δυνατὰ ἀφιγγοντας τὴν νέα στὴν καρδίᾳ του:

—Σ' εὐχαριστῶ κοπέλλα μου γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη σου... Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοή-θῃ ἐκεῖ πού θὰ πᾶς...

Ἡ Ἰωάννα μετὰ ἀγκάλιασε τὴν Μα-γδαληνὴ γιὰ τὴν ὁποία θυσιαζόταν.

—Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἔκανες γιὰ μέ-να, ἐμψύρισε, φέρθηκες ἀπέναντί μου καλλίτερα κι' ἀπὸ τὸ νὰ ἦσουν ἀδελφὴ μου...

Ὁ μαρκήσιος ὅμως ἔκρινε ὅτι πρέπει νὰ θέσῃ τέρμα στὶς διαμάχαις. Βιάζονταν νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στὸν βασιλέα τὴν πλούσια κληρονόμο πού ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες θὰ γινόταν γυ-ναῖκα του. Γι' αὐτὸ μὲ γλυκύτητα εἶπε στὴν Ἰωάννα.

—Δὲν θὰ κοπιᾶτε καθόλου, δεσποι-νίς, ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ αὐτὸ ταξίδι, για-τί ἔφερα μαζί μου ἕνα ἀμάξι... Θὰ ἐα-πλωθῇτε στὰ καθίσματα τοῦ καὶ δὲν θὰ καταλάβετε πότε θὰ φθάσωμε στὸ Πα-ρίσι.

Καὶ ἐπρόσθεσε μὲ λεπτὴ εἰρωνεία:

—Τολμᾷ νὰ ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν κακοποιοὶ στὸ δρό-μο γιὰ νὰ σᾶς ἀρπάξουν, γιατί θὰ ἔχετε βασιλικὴ συνοδεία, συνοδεία πού ἀξίζει σὲ μιὰ ντὲ Μπλανζίς...

Οἱ στρατιῶτες ὑποκλίθηκαν στὸ ἄκου-σμα τῶν κολακευτικῶν λόγων πού εἶπε γι' αὐτοὺς ὁ ντὲ Κριβεγί.

—Ἰππεύσατε, κύριοι, διέταξε ὁ μαρ-κήσιος, καὶ ἔτεινε τὸ δεξιὸ του χέρι στὴν Ἰωάννα πού ἔσπευσε νὰ ἀκούμπησῃ τὸ δικὸ τῆς.

Ὁ ντὲ Κριβεγί μὲ τὴν Ἰωάννα ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν καλύβα, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

—Ἕνας νέος κατευθυνόταν τρικλίζοντας πρὸς τοὺς στρατιῶτες πού ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ τὸν ἀπαθήσουν.

Ἦταν ὁ Μαθουρὲν πού μόλις εἶχε ξυ-πνήσει.

Ὁ δυστυχὴς νέος ἦταν ἀκόμη μεθυ-σμένος, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ὑπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε.

Καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κλαυδίου πού ἀγωνιζόταν νὰ τὸν συγ-κρατήσῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Αἰί!, σείς!... Γιατί παίρνετε τὴν Ἰω-άννα;...

Ζ'

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Τίς φωνές τοῦ Μαθουρὲν διαδέχτηκε κι-νημα ἐκπλήξεως γιὰ τοὺς μέν, τρόμου γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ὁ μαρκήσιος σταμάτησε τὴν ὄρα πού ἐτοιμαζόταν νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι. Ἄ-φησε τὸ χέρι τῆς Ἰωάννας καὶ μὲ τὸ αὐστηρὸ του βλέμμα κεραυνόβλησε τὸν ξυλοκόπο, πού εἶχε ἀρπάξει τὸν Μαθου-ρὲν καὶ μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὸν εἶχε ρίξει στὸν τοῖχο.

Ὁ φτωχὸς διάβολος πού λόγῳ τῆς κα-ταστάσεως πού βρισκόταν δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν καταστροφὴ τῆς ὀλε-θρίας ἐπεμβάσεώς του, προσπαθοῦσε νὰ ἀντισταθῇ. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κουνᾷ τὰ χέρια του φωνάζοντας τὴν ἐξαδέλφη του.

Μὲ ἕνα νεῦμα τοῦ μαρκησίου μερικοὶ στρατιῶτες περικυκλῶσαν τὸν Κλαύδιο, ἐνῶ ἄλλοι συνέλαβαν τὸν Μαθουρὲν.

Ἡ Ἰωάννα ἐπωφελουμένη τῆς φασα-ρίας ὑπόρεσε νὰ πλησιάσῃ τὴν Μαγδαλη-νὴ καὶ νὰ τῆς πῇ χαμηλόφωνα ὅτι πρέ-πει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ προσποιεῖται ὅτι εἶνε ἡ κόρη τοῦ ξυλοκόπου.

Εἶκοσι γροθιές εἶχαν σηκωθῇ γιὰ νὰ πᾶσουν ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Κλαυδίου.

Ἀλλὰ ὁ ξυλοκόπος ἀνέκτις γρήγορα τὴν ψυχραιμία του. Ἀντὶ νὰ ἀντισταθῇ, ὅπως κάνουν συνήθως οἱ ἔνοχοι, στήθε-κε ἥρεμος χωρὶς νὰ λαβαῖν ὑπ' ὄφιν του τίς ἀπειλές καὶ τίς ὕβρεις τῶν στρατιω-τῶν.

Ἐπωφελήθηκε μιᾶς στιγμῆς καὶ φώ-ναξε στὸν Μαθουρὲν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει: —Σοῦ τὸ εἶχα πῇ, κακοκέφαλε, ὅτι ἂν

ἐξακολουθήσῃς νὰ πίνῃς θὰ καταντήσῃς βλάκας ἢ τρελλός...

Μετὰ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μαρκή-σιο ἐπρόσθεσε:

—Ὁ ἄρχοντάς μου, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἀμφιβάλλει πὼς ἔχω δίκιο. Ὁ νέος

—Αἰ, σείς! Γιατί παίρνετε τὴν Ἰωάννα;

αὐτὸς εἶνε σὲ τέτοια κατάστασι, πού δὲν πρέπει νὰ λαβαῖν κανεὶς ὑπ' ὄψιν του τὰ λόγια πού λέει. Εἶνε τύφλα στὸ μεθύ-σι ἄρχοντά μου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχω-ρίσῃ τὰ πρόσωπα...

Ὁ Κλαύδιος ἔλπιζε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ διώρθωνε τὴν κατάστασι.

Ἀλλὰ δὲν ὑπόρεσε νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ μαρκησίου, πού ἄρχισε νὰ φω-νάζῃ ἔξω φρενῶν:

—Τολμᾷς νὰ δικαιολογηθῇς, παμπόνη-ρε, σὲ μένα, πού μπορῶ νὰ σὲ ρίξω στὰ πόδια μου καὶ νὰ σὲ σπᾶσω στὸ ξύλο, γελοῖε, παληάνθρωπε!...

—Εἶπα τὴν ἀλήθεια, ἄρχοντά μου, ἐ-φέλλισε ὁ Κλαύδιος πέφτοντας στὰ πό-δια τοῦ μαρκησίου μὲ τρέπον, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ κυττάξῃ κρυφὰ τὸν Μαθου-ρὲν.

Καὶ ὁ Κλαύδιος ἀντιλήφθηκε ὅτι ὁ μέ-θυσος Μαθουρὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλα-βαῖν τὴν γκάφα πού ἔκανε, γιατί ἡ μορ-φὴ του ἔδειχνε τρόμο καὶ ἐκπλήξι.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅμως ἡ σκηνὴ ἔφηρε ἄλλη τροπὴ.

Ὁ μαρκήσιος ἀφήνοντας τὸν ξυλοκόπο στοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ τὸν φυλά-νε ἐπρωχώρησε πρὸς τὸν Μαθουρὲν.

Ὅταν ἡ προσοχὴ ἐστράφηκε τότε πρὸς ἐκεῖνον τὸ μέρος, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς πού ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας, εἶπε:

—Ὁ σφέντης θὰ γνωρίζῃ ἀσφαλῶς τὴν παροιμία: «Ἀπὸ μεθυσμένου κι' ἀπὸ τρελ-λοῦ μαθαίνει τὴν ἀλήθεια!»

—Αὐτὸ σημαίνει, ἐπρόσθεσε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εὐπατρίδης, ὅτι ἀπ' αὐτὸν τὸν μεθυσμένο μπορούμε νὰ μάθωμε τὴν ἀλήθεια....

Ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ἰωάννα παρακο-λουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τίς κινήσεις τοῦ συγγενέος των.

Ὁ ντὲ Κριβεγί εἶπε τώρα μὲ ἐπιτα-κτικὸ τόνο:

—Ἀφοῦ δὲν τὴν θέλεις τὴν Ἰωάννα γιὰ γυναῖκα σου, θὰ τὴν δώσω σὲ ὅποιον ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους στρατιῶτες μου θὰ θελήσῃ νὰ τὴν πάρῃ στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ!...

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς στρατι-ῶτες του:

—Πάρτε τὴν, εἶπε. Στὸν πρῶτο σταθμὸ πού θὰ φθάσωμε θὰ τὴν παίξετε στὰ ζά-ρια...

Ὁ Μαθουρὲν κύτταξε σάν τρελλὸς γύ-ρω του.

—Νὰ πιῶ!... Νὰ πιῶ!... ἐπανέλαβε πι-γαίνοντας ἀπὸ τὸν ἕνα στρατιώτῃ στὸν ἄλλο.

—Θὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους; τὸν ρώτησε ἀγριευμένος ὁ ἀξιωματικὸς.

Ἀλλὰ ὁ Μαθουρὲν δὲν ἀπαντοῦσε.

Γιὰ λίγα λεπτά ἔμεινε ὀρθὸς κυττάζον-τας σάν ἀποχαυνωμένος γύρω του καὶ μετὰ σωριάστηκε χάμω.

Ὁ μαρκήσιος ἀπέτυχε. Οἱ ἐλπίδες του διεψεύσθησαν τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού νόμισε ὅτι εἶχε πετύχει.

Κι' ἐνῶ οἱ στρατιῶτες προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ στηρίξουν στὰ πόδια του τὸν Μαθουρὲν, ὁ ντὲ Κριβεγί ἔστρε-ψε ὄλην τὴν ὀργὴν κατὰ τοῦ ξυλοκό-που.

—Θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὴν πονηρία σου, παληάνθρωπε, ἐφώνασε κατακόκκι-νος ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ κτυπώντας ἀ-πειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κλαυδίου τὸ ξίφος του.

Ἀλλὰ ὁ Κλαύδιος ἔμεινε ἀπαθής. Ἦ-ταν ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ μέχρι τέ-λους τὸν δύσκολο ρόλο του. Ἦταν βέ-βαιος ἀκόμη ὅτι καὶ ἡ Ἰωάννα θὰ τὸν ἐμμεῖτο γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Μαγδαληνὴ καὶ τὸ παιδί τοῦ Λουδοβίκου.

Ἡ σκέψι αὐτὴ τοῦ ἔδινε θάρρος γιὰ νὰ ὑποστῇ κάθε σκληρὴ δοκιμασία.

Ὁ ντὲ Κριβεγί διέταξε τοὺς στρατιῶ-τες του ν' ἀφήσουν τὸν Μαθουρὲν καὶ νὰ φέρουν μπροστὰ τοῦ τὸν Κλαύδιο.

—Ἀπειθήσατε στὸν βασιλέα, φώναξε ὀργισμένος. Αὐτὸ εἶνε ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπολογηθῇς σὲ ἐκεῖνον πού πρέπει.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐγκληματίσῃς εἶ-χες τὸν σκοπὸ σου. Κι' αὐτὸν θέλω νὰ μάθω.

Ἐπειδὴ ὁ Κλαύδιος δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ μαρκήσιος ἀπειτάθη στὴν Ἰωάννα.

—Καὶ σείς; Γιατί γίνεστε συνένοχος σὰ τοῦ τοῦ παληανθρώπου; Ποιὸς εἶνε ὁ λό-γος πού ἀπειθήσατε στὶς διαταγές τοῦ βασιλέως;

Καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπάντησε.

Δὲν μπορούσε νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀ-πὸ τὴ θαρραλέα αὐτὴ νέα νὰ λιποψυχήσῃ.

—Ἀρνεῖσθε ν' ἀπαντήσατε; Ἔστω!, ἐβρυχῆθι ὁ μαρκήσιος. Νὰ δοῦμε, ὅ-μως, ἂν ὁ πονηρὸς αὐτὸς ξυλοκόπος θὰ εἶνε ἐτοῖς ἀτάραχος καὶ ἀφῶνος, ὅταν θὰ πρόκειται ἔπειτα ἀπὸ λίγο νὰ μοῦ ζητήσῃ χάριν.

Ἐμπρὸς, διέταξε τὸν ἀ-ξιωματικὸ τῆς συνοδείας πιάστε τον!...

Ὁ Κλαύδιος χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίστασι ἄφησε νὰ τὸν ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια.

Ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν μαρκήσιο καὶ ρώτησε:

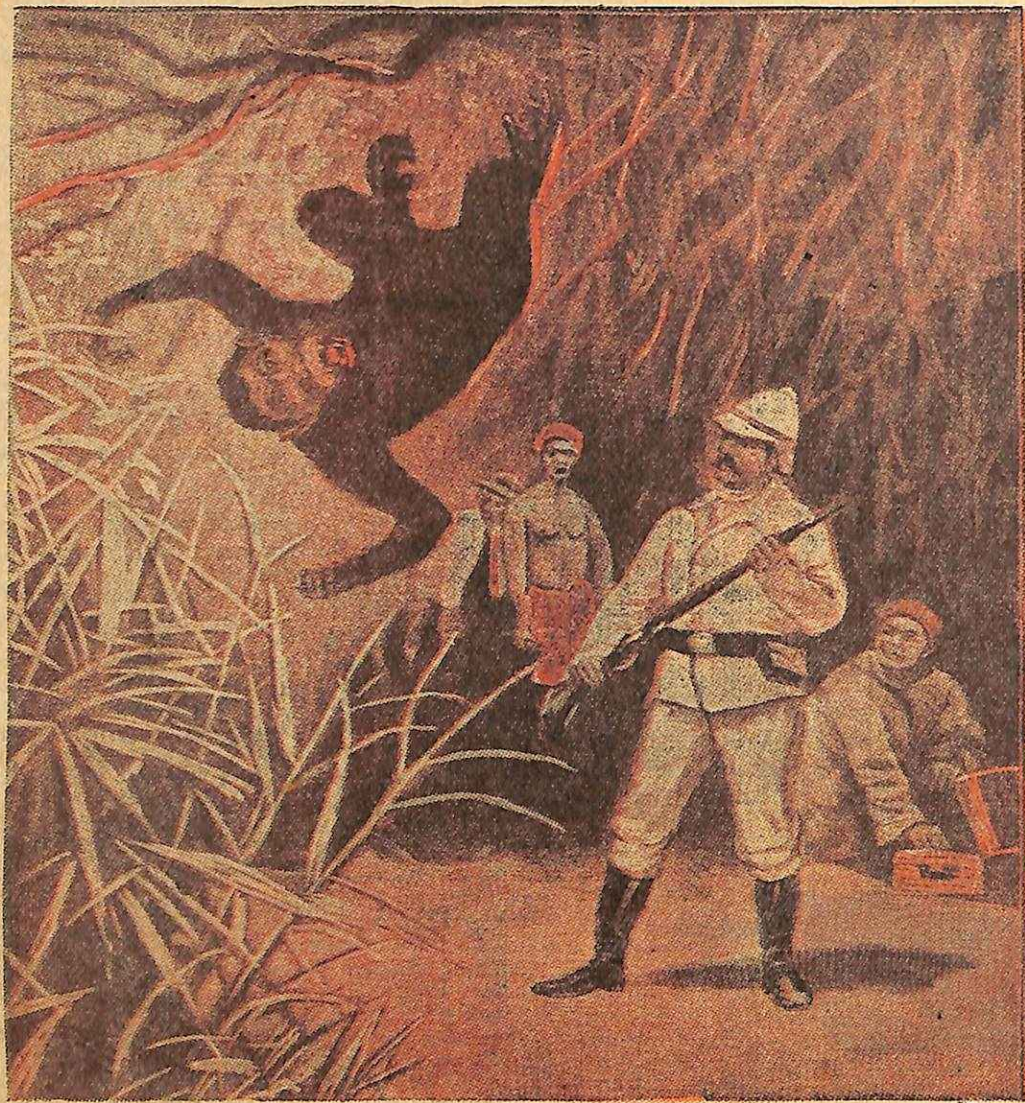
—Πι νὰ τὸν κάνω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὕψηλότε;...

—Νὰ τὸν κρεμάσετε, ἀπάντησε ὁ ντὲ Κριβεγί.

Οἱ στρατιῶτες χωρὶς νὰ περιμένουν δευτέρα διαταγῇ, ἔφηραν τὸν Κλαύδιο ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα ὅπου βρισκόταν μιὰ μεγάλη δρύς.

Αὐτὸ τὸ δένδρο εἶχε διαλέξει ὁ μαρ-κήσιος γιὰ νὰ κρεμάσῃ τὸν ἀναιδῆ πού ἐτόλμησε νὰ ἀμφιψήσῃ τὸ θυμὸ του.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμεν'

Ο λωποδύτης χιμπαντζής

Τα άπρόοπτα του τυχοδιωκτισμού

—Εσύ... Εσύ ο Άντιοχος Γεστίνι... ο αγαπητός μου φίλος;

Ο υπάλληλος του πρακτορείου Κούκ άφου με κύταξε καλά, με άνεγνώρισε και φώναξε:

—Μπά... Εσύ είσαι Βίκτωρ;

—Μά εγώ σε νόμιζα στην Άφρική να σκοτώνεις λεοντάρια και να σκάβεις να βρίσκεις χρυσάφι και διαμάντια.

—Φίλε μου, είναι τόσο περίεργη ή ιστορία μου. Κάθισε. Φίλος μου είσαι, θα σ'απλώσω όλα. Τη στιγμή που νομίζεις κανείς ότι θ' άγγιση τον ούρανό με το δάχτυλο, πέφτει ξαφνικά και τσακίζεται.

—Όπως ξέρεις, πρό δύο έτών με δυό άλλους φίλους είχαμε αποφασίσει να κάνουμε ένα ταξείδακι ως τη Τζουγκά, όπου ελπίζαμε να κερδίσουμε πιο εύκολα τίποτα λεφτά. Έπειτα από ένα περιπετειώδες ταξείδι ξεμπαρκάραμε τέλος στη Μπατάνκα του γαλλικού Κογκά κι' επιδοθήκαμε άμέσως στις επιχειρήσεις μας. Δηλαδή άρχισαμε να καλλιεργούμε καπνό. Τα πράγματα όμως δεν πήγαιναν καλά και αποφασίσαμε να δεχθούμε τις προτάσεις μιας γαλλικής εταιρείας. Μας άνθεσαν με πολύ καλή αμοιβή να λάβουμε μέρος σε μια άποστολή στη ζούγκλα που πήγαινε να κινημα-

τογραφήσει διάφορα θηρία. Πράγματι σχηματίσαμε ένα εύθυμο караβάνι και ξεκινήσαμε για το έσώτερικό. Τι ώραιες ήμέρες που περάσαμε, πόσες συγκινήσεις δοκιμάσαμε!

Η δουλειά μας προχωρούσε καλά, παρ' όλες τις δυσκολίες που είχαμε: να κατορθώσουμε να φέρουμε μπροστά στον κινηματογραφικό φακό όλα τα άγρια θηρία.

Τέλος γλυτώσαμε την άποστολή μας και άποφασίσαμε να επιστρέψουμε. Τις ταινίες τις κλειδώσαμε σ' ένα ξύλινο κουτί, το όποιο έμπιστευθήκαμε σ' έναν άπο τη συντροφιά.

Έπειτα από δυό μέρες κατασκηνώσαμε για να ξεκουραστούμε στην έσοδο κάποιου δάσους, και ένω οι σύντροφοί μας τραβήξαν μέσα στο δάσος να σκοτώσουν κάτι για να φάμε, εγώ με έναν άλλον παραμείναμε φύλακες της κατασκηνώσεως και άκόμα περισσότερο του περιήμου κουτιού που περιείχε τις ταινίες μας.

Το κουτί εκείνο για μας ήταν ένας δολόκληρος θησαυρός, ήταν επί τέλους οι καρποί των κόπων μιας τόσο επικίνδυνης άποστολής και έργασίας.

Ξαφνικά άκούω μία φωνή. Ήταν σύνθημα συναγερμού και προσοχής, που έβγαζε ένας δικός μας μαύρος.

Πετάχθηκα πάνω με το όπλο στο χέρι. Κυττάζω άριστερά, δεξιά, και βλέπω το μαύρο να τρέχει τρέμοντας κοντά μου και να μου δείχνει με το δάχτυλο προς το δάσος.

—Τι βλέπεις; τόν έρωτώ.

—Νά... εκεί, εκεί...οι διάβολοι του δάσους.

Κυττάζω και πράγματι βλέπω, προς τη μεριά που μου έδειχνε, κάτι τεράστια τετράποδα, που είχαν σκαρφαλώσει στα δέντρα και μάς κυττάζανε περίεργα με τα πονηρά τους μάτια.

Ήταν χιμπαντζήδες πιο μεγάλοι άπο γορίλλα, αλλά λιγώτερο άγριοι, οι όποιοι ζούνε στα δυτικά μέρη της Άφρικής.

Οι ίθαγενείς τους φοβόνταν. Έγώ θα τους άφηνα ήσυχους, αν δεν έβλεπα άπο τους μορφασμούς τους και άπο τις κινήσεις τους ότι μπορούσαν να μάς ένοχλήσουν και θέλησα να τους δώσω ένα μάθημα.

Έδωσα θάρρος στο μαύρο και προχωρήσαμε μαζί προς τόν έχθρο.

Οι χιμπαντζήδες κατάλαβαν την κίνησή μας και άφου ξανάρχισαν πάλι τους μορφασμούς όπισθοχώρησαν.

Τότε προχωρώ να τους καταδιώξω και πήγα να μπώ στο δάσος, όταν μία κραυγή του μαύρου μ' έκανε να στρέψω το κεφάλι. Και τι βλέπω;

Ένα άπο τα τεράστια εκείνα τετράποδα, που χωρίς να το δούμε έφθασε ως την κατασκήνωσή, είχε άγκαλιάσει το κουτί με τις ταινίες κι' έτρεχε να έξαφαινει προς το δάσος.

Δέν μπορώ να σου περιγράψω τι ένοιωσα εκείνη τη στιγμή.

Κατάπληξι, άγωνία, θυμό... όλα μαζί! Όταν συνήλθα, είδα τόν χιμπαντζή σκαρφαλωμένο στα δέντρα.

—Στάσου, στάσου! Βοήθεια!

Κι' άρχισα να ρίχνω καταπάνω στο ζώον.

Η συγκίνησή μου ήταν τέτοια, που καμιά άπο τις σφαίρες μου δέν τόν πέτυχε.

Η άπελπισία μου είχε φτάσει στο κατακόρυφο και ένας λυγμός σχεδόν με είχε πιάσει στο λαιμό, όταν οι σύντροφοι που άκούσανε τους πυροβολισμούς τρέξαν να δούνε τι συνέβαινε.

Ο χιμπαντζής είχε εξαφανιστή στο άναμαξάδι μαζί με το κουτί.

Τρέξαμε τότε όλοι μαζί προς το δάσος να τόν βρούμε.

Ξάφνου ένω τρέχαμε ο ένας πίσω άπο τόν άλλο, άκούσαμε ένα ούρλιασμα.

Γυρίσαμε το κεφάλι και τι να δούμε.

Ο χιμπαντζής ήταν πληγωμένος και δέ μπορούσε φαίνεται ν' άνθέξει περισσότερο. Μόλις κρατιώτανε άπο ένα κλαρί κι' άπο την άγκαλιά του μισανοιγμένο κύλισε το κουτί και το πολύτιμο περιεχόμενό του σκόρπισε στον άέρα.

Έπεσε τέλος και ο ίδιος πάνω στις ταινίες και άπο το θυμό του πατούσε, μασουλούσε με τα μεγάλα του δόντια την ταινία.

Άδειάσαμε όλοι τα πιστόλια μας έπάνω του, μά τι το όφελος. Είμαστε πια κατεστραμμένοι.

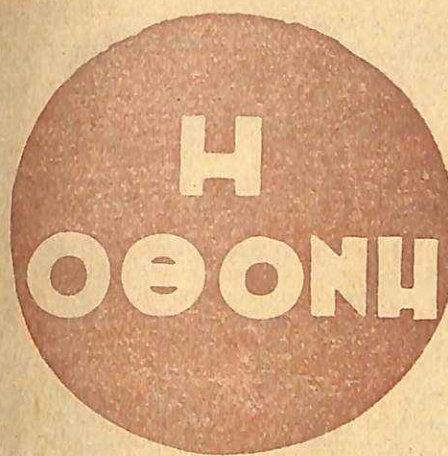
Μόλις φθάσαμε στην Μπατάντα πλήρωσα εγώ όλη τη ζημία της άποστολής, ως υπάιτιος για την άκούσια άπροσεξία μου.

Ο ίμπρεάριος για να βγάλει τη ζημία πήρε ό,τι είχαμε και δέν είχαμε εγώ και οι άλλοι όλοι σύντροφοί μου.

Έπειτα ...περιπλανηθήκαμε πολύ, πάρα πολύ, για να μαζέψουμε μερικά λεφτά να κάνουμε τα ναύλα μας για να γυρίσουμε πίσω....

Και τώρα... όπως με βλέπεις... ζω με την άπογοήτευσή της άναμνησεάς ένος πλούτου, που ένω πέρασε άπο τα χέρια μου δέν μπόρεσα άπο άτυχία μου να τόν συγκρατήσω.

K. ΒΙΜΑΡ

Ζητήματα και παρασκήνια

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Εκείνος που θα γράψω μία μέρα την ιστορία του κινηματογράφου στην τεχνική εξέλιξή του, θα βρή και κάτι που αν και έπέρασε άπαρατήρητο, εν τούτοις άποτελεί έκάστοτε τόν μεγαλειότερο παράγοντα της έπιτυχίας των επιχειρήσεων.

Ο κινηματογράφος δέν ύπηρεξε μονάχα ένα σχολείο για την άνθρωπότητα, έγινε και ο έρμηνευτής των μεγάλων ψυχολογικών καταστάσεων της άνθρωπότητας.

Σύμφωνα με τα διάφορα ρεύματα άντιλήψεως του πλήθους, της ψυχικής του κρίσεως, της έγκεφαλικής του άνησυχίας, της έθνολογικής του ταραχής, ο έπιχειρηματίας άποδίδει στην όθονη την άντιπροσωπευτική εικόνα της ζωής και των συναισθημάτων του κόσμου.

Θά μπορούσαμε να μιλήσουμε με χρονολογίες παγκοσμίων ψυχολογικών γεγονότων και με τίτλους έργων για να ζυγιστή καθαρά το κριτήριο της κοινής γνώμης.

Δέν είναι τόσο εύκολο όμως ο άναγνώστης με χρονολογίες και με ύποθέσεις να κάνει την κριτική του.

Άπο τις ταινίες των 1500 μέτρων της παλαιάς σχολής και τις σημερινές των 20.000 μέτρων, βλέπει κανείς πεταχτά την εξέλιξη των συνθηκών της ζωής και της νοστροπίας των όνθρώπων.

Η τωρινή έποχή είναι ίσως άνήθικη. Κι' αυτό μπορεί να το άντιληφθί εύκολα κανείς άπο το ειλί των πέντε όουτερολέπτων επί της όθονης.

Το ίδιο αυτό φιλί άλλοτε ήταν μακρόσυρτο, και έπομένως παθητικό, γεμάτο άίσθημα. Αυτά στην άρχή-άρχή.

Οι καιροί άλλαξαν. Ήρθε η έποχή της μελαγχολίας. Η ζωή δέν ήταν πια εύθυμη. Οι άνθρωποι άρχισαν να γίνονται μέρα με την ήμέρα πιο θλιβεροί. Η όθονη, κι' αυτή συμμορφωνόταν με την κατάσταση. Άρχίζουν κατόπιν τα ρεαλιστικά φιλμ, παρμένα άπο την πενιχρή όψι της ζωής. Ο φωτογραφικός φακός τώρα άντικρύζει τη φτώχεια, τόν ήρωισμό. Τα ίδανικά εξαμυζούνται.

Κι' όταν ο κινηματογράφος με την εξέλιξη άποκτά φωνή, γίνεται πιο άνθρώπιнос. Μιλά, άναστενάζει, κλαίει, οι χαβάγιες έρμηνεύουν τόν πόνο.

Άλλά κι' άπ' αυτά κουράστηκε ο κόσμος, άρχισε η έποχή του σέξ-άππλ. Κι' έπειτα...έπειτα η έποχή των γκάγκστερς.

Η όθονη δέν άφησε τίποτα, έβγαλε όλα τα συναισθήματά μας στην έπιφάνεια. Τα θέματα έξαντλήθηκαν και οι έπιχειρηματίαι έκαναν ένα βήμα γιγάντιο, 200-500 χρόνια πίσω, και πήραν κλασσικούς συγγραφείς. Μαζί μ' αυ-

τούς, φυσικά, τόν έρωτα, το άίσθημα, τόν ήρωισμό.

Και ποιος δέν έχει διαβάσει «Άθλους», «Δυό Όρφανές», «Δόν Κιχώτη»; Ό έπιχειρηματίας ξαναβρήκε το κουμπί του κοσμάκη.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ

Μια ένδιαφέρουσα στατιστική έγινε πρό ήμερών στην Άμερική.

Μια στατιστική για τα φιλμ και τους ήθοποιούς, που άπέδωσαν πολλά λεφτά στους ίδιοκτήτες των έπιχειρήσεων.

Έπί κεφαλής των άυτέρων έρχεται η Τζάννι Γκρίννο. Έπτά άπο τις ταινίες της άπέδωσαν πάνω άπο ένα έκατομμύριο δολάρια ή κάθε μία.

Δεύτερος έρχεται ο Χάρολντ Λούν με πέντε φιλμ που άπέδωσαν κι' αυτά το καθένα έπάνω άπο έκατομμύριο.

Μετά άπ' αυτούς τους δυό άρχοντας, ο Τσάρλυ Τσάπλιν, ο Ροδόλφος Βαλεντίνο, ο Γουόρνερ Μπάξτερ. Και οι τρεις αυτοί έρχονται στη σειρά με τρία φιλμ ο καθένας.

Οι άκόλουθοι έδωσαν έπιτυχία με δυό φιλμ: Ρίτσαρ Μπάρτελμες, Γουάλας Μπέρρυ, Λόν Τσάνεϋ, Ρόναντ Κόλμαν, Νοτλορές ντέλ Ρίο, Μαρία Ντρέσλερ, Γκρέτα Γκάρμπο, Λίλιαν Γκός, Άλ Τζόν

σον, Μάε Γουέστ.

Ένα μονάχα φιλμ που άπέδωσε έπάνω άπο έκατομμύριο ήταν με τη Μαίρη Πίκφορντ, τόν Ντούγκλας Φάιρμπανκς και την Κώνσταντ Μπέννι.

Τα φιλμ που άπέδωσαν περισσότερα κέρδη είναι: «Ό τρελλός τραγουδιστής» με πέντε έκατομμύρια δολάρια, «Οι τέσσερις ίππότες της άποκαλύψεως» με 41)2 έκατομμύρια, «Μπέν Χούρ» με 4 έκατομμύρια. Τέλος η «Καβαλκάντ» και «Ό τραγουδιστής της τζάζ» με τρία έκατομμύρια.

ΑΣΧΗΜΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

Άπο όλους τους κινηματογραφικούς άστέρας, μονάχα η Κλωντέτ Κολμπερ διαλέγει τους πιο άσχημους τίτλους για τα φιλμ που γυρίζει.

Παραθέτομε έναν (τόν τελευταίο) για να δητε το γούστο της και την παραξενιά της: «Άν τουλάχιστον έγνώριζες να μαγειρεύεις» (!).

Παρ' όλο που τόν διάλεξε μόνη της, με τονόσε, και τόν άντικατέστησε με άλλον...ώραιότερο! Μ' αυτόν: «Και εκείνη ...ένυμφεύθη τ' άπεντικό της» (!).

Τώρα, βέβαια δέν είμαστε βέβαιοι αν θα τόν άφήση κι' αυτόν και δέν θα βάλει κανέναν. χειρότερο!

Η έπιβλητική φυσιογνωμία της Κάθριν Κέννεντυ άποκαλύπτει το σταθερό χαρακτήρα της

790

Ο κίτρινος έφιάλτης τών λευκών Του συγγραφέως Ζαξ Ρώμερ

χθήκαμε χτυπήματα. Μετά από τὰ χτυπήματα δὲ θυμάμαι τώρα παρὰ τὸ τρομερὸ ὄνειρο ὡς συνέχεται.

Βρίσκομαι γονατιστὸς, τρικλίζω μέσα στὸ σκοτάδι. Τὰ χέρια μου ψαχουλεύουνε ἀριστερά, δεξιά. Συναντοῦν κάποιο κορμί. Ἀπλώνουν περισσότερο μέχρι τὸ λαιμό. Ὁ λαιμὸς φέρει κι' αὐτὸς ὅπως κι' ὁ δικὸς μου ἕνα ἀτσάλινο θραχιόλι.

—Σμῖθ, εἶπα μὲ μιὰ βραχνή φωνή. Σμῖθ! Μίλησέ μου, Σμῖθ!

Μήπως ἦταν νεκρὸς; Μήπως ἐδῶ ἦταν τὸ τέλος τῆς τολμηρῆς πάλης μας μὲ τοὺς δολοφόνους; Καὶ ἂν συνέβαινε αὐτό, τί μοῦμελλε ν' ἀπογίνω;

Τὸ κορμὶ κουνήθηκε.

—Θεέ μου, εὐχαριστῶ! ψιθύρισα.

Ἀκουσα μιὰν ὁμιλία:

—Υπέροχο χτύπημα! Πρόσεξε, Πετρί!... Μὰς... ὦ!...

Ἀνασκήκωθηκε κι' ἐκεῖνος στὰ γόνατά του, βοηθώντας με τὰ χέρια μου.

—Ἔ, λοιπὸν φίλε μου, εἵμαστε ζωντανοὶ ἀκόμα καὶ οἱ δυὸ κι' αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν.

Ἐπηκολούθησε μιὰ σιωπή.

Ἐπειτα μέσα σ' ἕνα μουγκρητὸ τὸν ἀκουσα νὰ λέη:

—Πετρί, σὲ παρέσυρα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

—Σώπασε, Σμῖθ. Δὲν εἶμαι κανένα παιδί. Δὲν ἔχεις καμμιὰ εὐθύνη. Βρίσκομαι κι' ἂν μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος, εἶμαι ἔτοιμος.

Μοῦπιασε τὸ χέρι.

—Θυμάσαι... Ἦταν δυὸ Κινέζοι ντυμένοι εὐρωπαϊκὰ, Θεέ μου πῶς μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου!... Μὰς χτύπησαν. Γιὰ σκέψου, Πετρί, μέρα μεσημέρι, στὴ μέση

τοῦ δρόμου, δυὸ θήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα... Μὰς ἔρριξαν στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ ὅλα τελείωσαν πρὶν.

Ἡ φωνή του ἐξασθένησε.

—Μοῦδωσαν ἕνα γερὸ χτύπημα.

—Μὰ γιατί δὲν μὰς ἐξέκαναν ἐντελῶς, Σμῖθ; Φαντάζεσαι ὅτι δὲν μὰς σκότωσαν γιὰ νά...

—Ὁχι, Πετρί! Ἄν εἶχες πάει στὴν Κίνα, ἂν εἶχες δῇ ὅτι ἔχω δῇ...

Ἀκουσαμε θήματα. Μιὰ γραμμὴ φωτὸς προσπέρασε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Τὸ μυαλό μου ἐξεκαθάρισε. Τὸ δωμάτιο ποὺ θρискόμαστε ἦταν ὑγρὸ καὶ μύριζε χωματίλες. Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς κανένα ὑπόγειο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Ἐνας ἄνθρωπος ἐμπήκε βαστώντας ἕνα φανάρι στὸ χέρι.

Δὲν εἶχα γελάστῃ, πράγματι θρискόμαστε σ' ἕνα στενὸ μικρὸ δωμάτιο ὑπογείου. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπήκε φοροῦσε μιὰ κίτρινη ρόμπα.

Ἦταν ὁ ἱατρὸς Φοῦ—Μαντσοῦ.

Ἐπὶ τέλους τὸν βλέπαμε.

Βρискόμασταν ἀντιμέτωποι: Ἡ κεφαλή τοῦ κίτρινου κόσμου κι' ἐκεῖνος ποὺ πολεμοῦσε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴ λευκή ράτσα.

Πῶς νὰ περιγράψω τὸν ἄνθρωπο αὐτόν;

Εἶνε σωστὸ νὰ πῶ ὅτι εἶχε ἕνα καπέλλο σὰν τοῦ Σαίξπηρ κι' ἕνα πρόσωπο σὰν τοῦ Σατανᾶ.

Εἶχε ἐπάνω του κάτι τὸ φειδίσιο, κάτι ποὺ μαγνιτίζε.

Ὁ Σμῖθ ἀνάπνευσε θαθεῖα κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ἀλυσσοδεμένοι στὸν τοῖχο σὰν δυὸ φυλακισμένοι τοῦ μεσαίωνα, θρискόμαστε ἐκεῖ ἐσπλωμένοι χωρὶς καμμιὰ ὑπεράσπι-

σι, μπροστὰ στὸν ἱατρὸ Φοῦ—Μαντσοῦ.

Ἐπλησίασε ἀπαλὰ σὰν τὴ γάτα, μὲ τὴ ράχη κυρτή, καὶ μὰς κυττοῦσε διαρκῶς. Ποτέ μου δὲν φανταζόμουν αὐτὸ ἕνας ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ κατέχη τόσο μεγάλη δύναμη.

Ἐμίλησε.

Μιλοῦσε καλὰ τὰ ἀγγλικά.

—Κύριε Σμῖθ, καὶ σεῖς ἱατρὲ Πετρί, ἀνακατεύεσθε πάρα πολὺ στὶς ὑποθέσεις μου. Θὰ ἀσχοληθῶ κι' ἐγὼ σοβαρὰ μὲ σὰς.

Ἀνοίξε τὸ στόμα καὶ φανήκανε τὰ δόντια του. Μελετοῦσα τὰ μάτια του μὲ κάποιο ἐνδιαφέρον. Εἶχαν ἕνα παράξενο πράσινο χρῶμα.

Ὁ Σμῖθ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο μὲ κάποια ἀδιαφορία.

—Εἶχατε τὴν ἀπαίτησι, συνέχισε ὁ Φοῦ Μαντσοῦ, νὰ ἐμποδίσετε τὴ μεταλλαγή τοῦ κόσμου. Φτωχὰ πλάσματα! Ἀνακατέψατε τ' ὄνομά μου μὲ τὸ κίνημα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Κίνας. Σὰς λυπᾶμαι, Σμῖθ, ἐσεῖς γυρέψατε νὰ μὲ περδέψετε.

Ὅσο γιὰ σὰς Πετρί, εἶθε ἕνα ζῶον ποὺ ἀκολουθεῖτε τὸν Σμῖθ.

Μὰς κυττοῦσε.

Βλέπαμε τὴ σκληρότητά του μέσα στὰ μάτια. Ὁ Σμῖθ δὲν ἀπαντοῦσε.

—Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ σὰς ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν δρόμο μου.

Φαντάσθηκες ὅτι ἐσὺ θὰ ζήσης περισσότερο; εἶπα. Πάντως ὁ θάνατός μας δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ σὲ τίποτα, διότι...

Ἐνοιωσα ἐαφνικὰ τὸ πόδι τοῦ Σμῖθ νὰ μὲ σκουντᾷ.

—Διότι; ρώτησε ὁ Φοῦ—Μαντσοῦ μὲ μιὰ γλυκεῖα φωνή. Ἄ! Ὁ κύριος Σμῖθ εἶνε προβλεπτικός. Πάντως ὁ κύριος Σμῖθ γνωρίζει καλὰ τὸ ἀτσάλινο πουκάμισο! Καὶ σεῖς; Ὁχι; Ἀπὸ χειρουργικῆς ἀπόψεως θὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ.

Ἐάφνου ὁ Φοῦ—Μαντσοῦ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια.

—ὦ, Θεέ τῶν πατέρων μου! ἐφώνασε!

Ἀπὸ τὴ θάνατο πρέπει νὰ πεθάνουν αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ποὺ προσπαθοῦν νὰ περιορίσουν τὴν Αὐτοκρατορία σου!

Σὰν ἄλλος ἱερεὺς, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα, τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ, τὸ ρίγος σ' ὅλο του τὸ κορμὶ προσευχότανε ὁ Φοῦ—Μαντσοῦ.

Εἶνε ἕνας τρελλός, ψιθύρισα στὸ Σμῖθ. Ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ! Αὐτὸς εἶνε ἕνας μανιακὸς δολοφόνος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σμῖθ ἦταν ἀτάραχο. Ἐκούνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι.

Εἶνε ἐπικίνδυνος, ἀλλά... τί νὰ κάναμε;

Ὁ Φοῦ—Μαντσοῦ κατέβασε τὰ χέρια, πῆρε τὸ φανάρι στὰ χέρια καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Μόλις ἔφθασε στὸ κατώφλι γύρισε καὶ μὰς εἶπε:

—Θέλατε νὰ προειδοποιήσετε τὸν Γκράχαμ Γκέθρι. Λοιπὸν σὰς πληροφορῶ ὅτι τὴ νύχτα αὕτη ἀκριβῶς στὶς δωδεκάμιση ὁ Κκράχαμ Γκέθρι θὰ πεθάνῃ!

Ὁ Σμῖθ ἔμεινε πάντοτε ἀτάραχος.

—Βρискόσαστε τὸ 1908 στὸ Ραγκούν; ρώτησε. Θυμώσαστε τὴν Ἐπίκλησι;

Ἀκουσα ἕνα ἐλαφρὸ μούγκρισμα πίσω μου. Ἐπειτα κάτι σὰν λαχάνισμα. Αὐτὸ προήρχετο ἀπὸ τὸν Σμῖθ.

—Στὶς δωδεκάμιση σήμερα τὴ νύχτα ὁ Κκράχαμ Γκέθρι θ' ἀκούσῃ τὴν Ἐπίκλησι, εἶπε ὁ Φοῦ—Μαντσοῦ κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

—Σμῖθ, τί εἶνε αὕτη ἡ Ἐπίκλησι;

—Ἡ Ἐπίκλησι τοῦ Σίθια, εἶπε ὁ Σμῖθ.

—Τί εἶνε λοιπὸν αὐτό; Τί σημαίνει;

—Δὲν ἔρω παρὰ μονάχα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Θανάτου!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟ

Ἡ θέσις μας ἦταν τρομερή.

Λίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θὰ ἔχαναν

τὴν ψυχραίμια τους μέσα σὲ κείνον τὸ σιωπηλὸ τάφο.

Ἦξερα ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Σμῖθ θρискόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα πνεύματα τοῦ κακοῦ. Ἦξερα ὅτι ὁ ὄμιλος ποὺ εἶχε στείλει αὐτὸν τὸν κίτρινὸν ἄνθρωπο στὴν Εὐρώπη τὸν περιέβαλε μὲ ἀμύθητα πλοῦτη.

Ἡ ἀποστολή του ἦταν νὰ ἐξαφανίξῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς πρόσωπα καὶ πράγματα ποὺ ἔμπαιναν γιὰ ἐμπόδιο στὸ μυστικὸ τους.

Ὁ Σμῖθ κι' ἐγὼ εἵμαστε δυὸ ἐμπόδια. Μὰς περίμενε ὁ θέβαιος θάνατος. Δὲν ἦξερα ὅμως τὸν τρόπο. Πῶς θὰ πεθαίναμε.

Ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα μπορεῖ νὰ μὰς ἐξαπέστελε κάποιο δηλητηριώδες ἔρπετό, καμμιὰ ἀράχνη, κάτι τὸ συχαμερὸ, νὰ μὰς ἐξέκλῃ ἀθόρυβα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν βαρεῖα σὰν νὰ ἦταν γεμάτη ἀπὸ μικρόβια.

—Σμῖθ, ψιθύρισα. Δὲν μπορῶ νὰ ὀψέρω πιά αὐτὴν τὴν ἀναμονή. Θέλει νὰ μὰς σκοτώσῃ, αὐτὸ εἶνε θέθαιο, ἀλλά...

—Μὴν τὰ χάνεις, Πετρί. Ἦταν ἡ ἀπάντησις του, καὶ συνέχισε:

—Θέλει πρῶτα νὰ μάθῃ τὰ σχέδιά μας...

—Νομίζεις...

—Δὲν τὸν ἀκουσες ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὸ ἀτσάλινο πουκάμισο... Θέλει πρῶτα νὰ μὲς τυραννήσῃ.

—Μὰ ἐπὶ τέλους ποὺ θρискόμαστε;

—Στὴ διάθεσί του. Πάντως, ἔχεις κάποιο σουγιὰ στὴν τσέπη σου. Βγάλε τον μὲ τρόπο καὶ δοκίμασε νὰ παραβιάσουμε τὸ λουκέτο ποὺ εἵμαστε δεμένοι στὶς ἀλυσίδες. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω κι' ἐγὼ.

Πράγματι, μέχρι στιγμῆς δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ. Τὸν τράβηξα κι' ἄρχισα νὰ δουλεύω. Ἐσπασα τὴ μὴν τῆς μιᾶς λάμας τοῦ σουγιὰ καὶ πῆγαινα ν' ἀνοίξω τὴ δεύτερη, ὅταν ἀκουσα κάποιο θόρυβο.

Σταμάτησα.

Ὁ θόρυβος προήρχετο ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τεντώσαμε τ' αὐτιά μας. Ὁ θόρυβος ἐλαφρὸς μὰς πλησίαζε.

Ἐάφνου μιὰ ἀχτίδα φωτὸς πέρασε ἀπὸ τὸ πάτωμα. Ἐάνοιγε. Περίμενα τὸ θάνατο. Ἀνεγνώρισα μιὰ χαριτωμένη φυσιογνωμία, εἶδα ἕνα λευκὸ νὰ σηκώνῃ τὴν πέτρα.

Ἡ ὁμορφὴ νέα ἀκούμπησε τὸ φανάρι τῆς στὸ πάτωμα. Μέσα στὸ ἀκαθόριστο φῶς ἔμοιαζε μὲ νεράττιδα...κάτι τὸ ὑπέροχο, τὸ αἰθέριο.

Ἡ προσευχή μου εἰσηκούσθη, εἶπε ὁ Σμῖθ. Ἦρθε νὰ σὲ ρῶσῃ.

—Σωπᾶτε! ψιθύρισε ἡ νέα καὶ τὰ μάτια τῆς μεγάλωσαν ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ὁ παραμικρότερος θόρυβος θὰ μὰς σκοτώσῃ...

Ἐσκυψα πάνω μου. Μ' ἕνα κλαδάκι ὤκωσε τὸ ἀτσάλινο κολλιέ μου. Σηκώθηκα. Πῆγε ἔπειτα στὸ φίλο μου, τὸν ἀπελευθέρωσε καὶ κείνον δίχως θόρυβο. Κρατώντας τότε ψηλὰ τὸ φανάρι μὰς εἶδε μὲ τὸ χέρι τὴν καταπακτὴ. Μὰς ἔγνεψε νὰ κατεβόμα ἀπὸ τὴν ἐξυλιν σκάλα ποὺ βρισκότανε ἀπὸ κάτω.

—Ἀφήστε χάωμ τὸ σουγιὰ σας. Θὰ νομίσῃ ἔτσι ὅτι μ' αὐτὸν ἀνοίξατε τὴν κλειδαριὰ τῆς ἀλυσίδας. Κατεβήτε τώρα. Γρήγορα.

Ὁ Σμῖθ εἶχε ἤδη ἐξαφανισθῇ. Ἀκολούθησα. Πίσω μας ἡ μυστηριώδης σιμιαχὸς μὲ τὰ χρυσὰ θραχιόλια καὶ τὸ φανάρι στὸ χέρι.

Φθάσαμε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο.

—Δεστέ τὰ μάτια σας μὲ τὸ μαντήλι κι' ἔλατε.

Χωρὶς δισταγμὸ ὑπακούσαμε. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τὴν ἀκολουθοῦσα. Ὁ Σμῖθ ἔρχότανε πρὶν πῖσω, βαστώντας μὲ ἀπὸ τὸ σακκάκι.

—Ἀκολουθεῖτε ὅλο ἀριστερά. Δεξιά

Παινέματα στὴν ἀγαπημένη

᾽Ω! τὰ μαλλιά σου, ποὺ οἱ μπούκλες τους εἶνε σὰν ἡμερὰ χελιδονάκια στοὺς ὤμους σου.

᾽Ω! τὸ μέτωπό σου, ποὺ κράτησε τὴν ἀντανάκλασι τῆς πρώτης αὐγῆς τοῦ κόσμου.

᾽Ω! τὰ ματάκια σου, ποὺ μέσα ἀπὸ τὰ πόνιρά τους μοιάζονε ποταμάκια ὕγρης φωτιᾶς κάτω ἀπὸ ἀνθισμένους κλάδους.

᾽Ω! τὰ δοντάκια σου, τὰ πέταλα αὐτὰ τοῦ γιαισεμιού, ποὺ τὰ γαρνίρει ἡ πορφύρα τῶν χειλιδῶν σου.

᾽Ω! τὰ αὐτάκια σου, τὰ κόκκινα αὐτὰ ἄνθη.

᾽Ω! ἡ γλῶσσα σου, γλυκόδαλο πουλάκι μέσα σὲ χρυσομυρωμένο κλουβί.

᾽Ω! ὁ λαιμός σου, ποὺ θαμπώνει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

᾽Ω! ἡ ἀναπνοή σου, ποὺ εἶνε χαδιάρα σὰν τὴν πρῶνὴ αὐρα ποὺ ξεφυλλίζει τὰ ρόδα.

᾽Ω! τὰ μπράτσα σου, ποὺ εἶνε σὰν τὰ κρίνα ποὺ πῆγε ὁ Ἄγγελος Κυρίου στὴν Παρθένο.

᾽Ω! τὰ νυχάκια σου, τὰ λεπτὰ σὰν τὰ φτερά τῶν τζιτζικιών.

᾽Ὅσο γιὰ τὴν καρδιά σου, εἶνε σὰν τὸ κουκουτσί τῆς σουλτανίνας σταφίδας.

Δ. ΜΠΕΡΚΕΤΗΣ

ὑπάρχει κίνδυνος.

Προχωροῦσαμε γρήγορα. Ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνεύσαμε ἦταν ὕγρος.

Σὲ λίγο πατήσαμε ἕνα χαλί.

Ἐαφνικὰ ἀκούσαμε νὰ χτυπᾷ ἕνα τζίν. Σταματήσαμε.

—Ποῦ θρискόμαστε; ψιθύρισε ὁ Σμῖθ σ' αὐτὴν μου.

—Σοῦ! Τὸ μικρὸ χεράκι ποὺ βαστοῦσε τὸ χέρι μου, μ' ἐσφίξε περισσότερο. Ἡ καρδιά μας ἀγωνιοῦσε. Διπλά θὰ θρискότανε καὶ νάνα παραθύρο ἢ καμμιὰ πόρτα. Ἐνα ἄρωμα μεθυστικὸ μὰς ἔφθρε τὸ ἐλαφρὸ ἄεράκι. Τὸ ἄρωμα τῆς ὁμορφῆς νέας ποὺ μὰς ὠδηγοῦσε καὶ ἡ ὁποία ὠμολογοῦσε ὅτι ἦταν ἡ σκιά τοῦ Φοῦ—Μαντσοῦ.

᾽(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Βγήκανε ἀπὸ τὸ σκινάδι, προχωρώντας πρὸς τὴν καταπακτὴ

Ο ήλιος κόντεβε νά βασιλέψη.
Τά σύννεφα στή δύσι βάφονταν κατακόκκινα από τίς τελευταίες του άχτίνες.
Κι' ώστόσο, μέσα στο δάσος τὸ μεγάλο, πού τὰ πανύψηλα δέντρα του σχημάτιζαν έναν άπέραντο πυκνὸ θόλο, άρχισε κιόλας νά σκοτεινιάζει.

Δυὸ άντρες, ξαπλωμένοι στή ρίζα ενός πελωρίου εὐκάλυπτου, κουβέντιαζαν με σιγανή φωνή, μ' ὅλο πού γύρω τους βασιλευε έρημιά και κανέναν δέν θάτανε δυνατόν νά τούς άκούση.

—Κι' άν δέν περάσουν από δω;

—Αὐτὸ οὔτε νά τὸ βάνης σὸ νοῦ σου.

—Μιλᾶς με τόσο σιγουριά, σάν νά οδηγούσες ἐσὺ τὸ καραβάνι.

Ὁ Κίρμπι άπ(λωσε τὸ χέρι κι' έδειξε ρατήρησι αὐτῇ τοῦ φίλου του.

Έτριψε ένα κίτρινο σπέρτο στήν πατούσα τῆς μπόττας του, άναψε τὴν πίπα του και φυῶντας ένα σύννεφο καπνὸ, άποκρίθηκε:

—Μπορεῖ νά μὴν ὀδηγῶ ἐγὼ τὸ καραβάνι, Τζόρνταν, μὰ κείνος πού τὸ ὀδηγεῖ δουλεύει γιὰ λογαριασμό μας.

—Και ποίος τὸ ὀδηγεῖ;

—Ὁ άνάγκη.

Ὁ Τζόρνταν άνασήκωσε τούς ὤμους.

—Μὰ τὸ Θεό, Κίρμπι, τοῦ εἶπε, δέν καταλαβαίνω τί θέλεις νά πῆς.

—Ὁ Κίρμπι άπλωσε τὸ χέρι κι' έδειξε πρὸς τὰ δεξιὰ:

—Αὐτὸ κεῖ, εἶπε, εἶνε ὁ κάμπος.

Κι' έπειτα δείχνοντας πρὸς τ' άριστερά, έπρόσθεσε:

—Κι' από δω εἶνε τὸ ποτάμι. Καθὼς ξέρεῖς, τὸ ποτάμι εἶνε φουσκωμένο από τίς βροχές. Σχεδία δέν μπορεῖ νά πλεύσει πάνω σ' αὐτό, κι' οἱ ξένοι δέν θάκαναν τὴν τρέλλα νά διακινδυνεύσουν τὴ ζωὴ τους και τὰ υπάρχοντά τους σὸ ρεῦμα του.

—Τοὺς μένει ὅμως ὁ κάμπος. Γιατί νά ταξειδέψουν μέσα από τὸ δάσος, ὅπου δύσκολα θά μποροῦν νά κινούνται οἱ βωδάμαξές τους, και νά μὴν ταξειδέψουν από τὸν κάμπο;

Ὁ Κίρμπι χαμογέλασε ειρωνικά.

—Γιατί ἐκεῖ φανήκανε κεφαλογάρτες!]

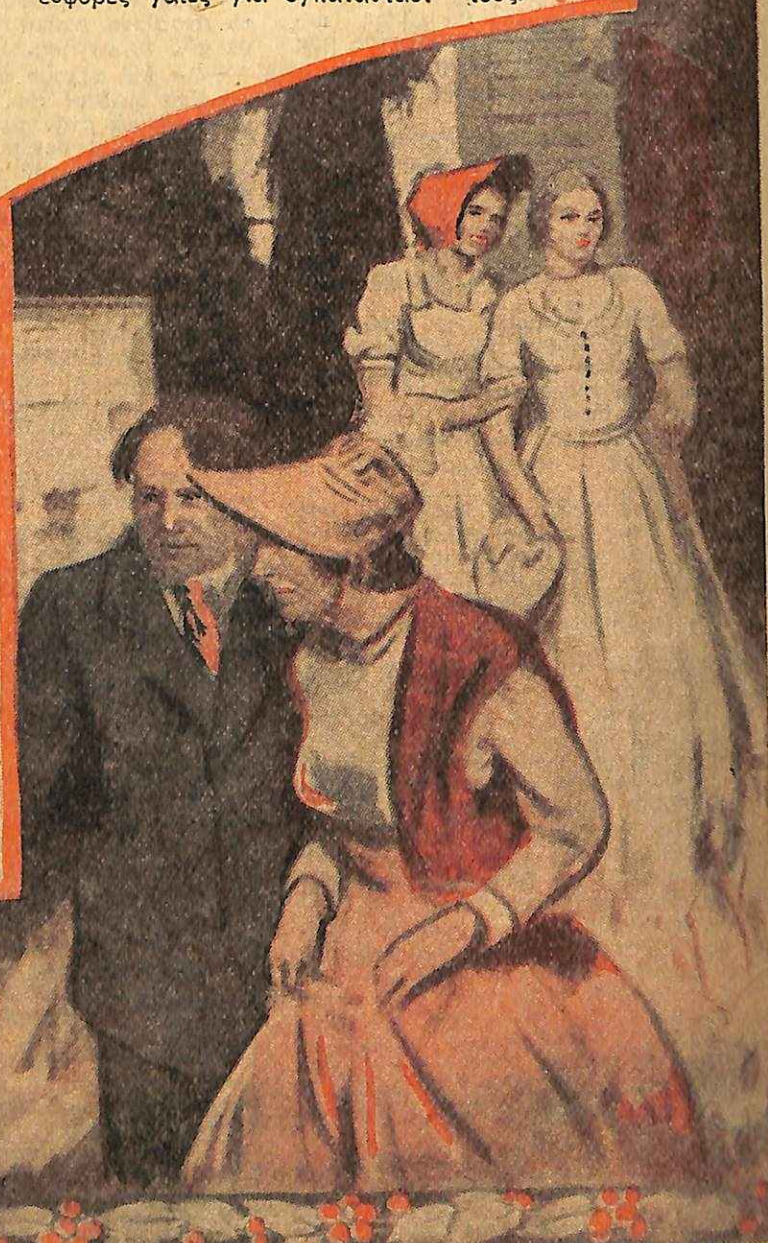
εἶπε.
—Πῶς; ἔκαμε ὁ Τζόρνταν, νοιώθοντας ένα παγερὸ ρίγος νά τοῦ περνᾶ τὸ κορμί.

—Αὐτὸ πού σοῦ λέω, παλληκάρι μου. Οἱ έρυθρόδερμοι κατέβηκαν από τὰ βου-

Ἡ άγάπη ἡμερώνει...

νά τους και σφάξανε ένα ὀλόκληρο καραβάνι πού περνοῦσε τίς προάλλες από τὸν κάμπο. Μποροῦν λοιπὸν ποτέ οἱ άλλοι άποικοι νά περάσουν από τὸν κάμπο; Ἀσφαλῶς θά προτιμήσουν τὸ δάσος. Νά γιατί σ' έφερα ἐδῶ. Ἐννοια σου κι' ἡ δουλειά εἶνε σίγουρη και καλή.

Ὁ Κίρμπι εἶχε δίκη. Ἡ «δουλειά» ἦταν καλή. Οἱ δυὸ αὐτοὶ άλῆτες, ὠπλισμένοι μ' ένα πιστόλι ὁ καθένας τους, δέν εἶχαν παρὰ νά περιμένουν μέσα σὸ δάσος τὸ πέρασμα τοῦ καραβανοῦ, ἐνός από τὰ πολλὰ ἐκεῖνα με άποίκους πού, πρὶν ἑκατὸ χρόνια, διέσχίζαν τίς πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς άναζητώντας εὐφορες γαῖες γιὰ ἐγκατάστασί τους.

..άκόμα και καρδιές

Και τότε, προσκολλόμενοι σὸ καραβάνι θά караδοκοῦσαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νά άρπάξουν κανένα σεβαστὸ ποσὸν και νά τὸ σκάσουν προτοῦ τούς αντίληφθοῦν. Στὴν άνάγκη, θάκαναν χρῆσι και τῶν πιστολιῶν τους...

Ὅλα αὐτὰ τάχανε μιλήσει και τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο, μέσα σὸ άπέραντο δάσος, περίμεναν τὸ πέρασμα ενός καραβανιοῦ.

Εἶχε βραδυάσει γιὰ καλά, ὅταν ακουσαν ποδοβολητὰ αλόγων.

Οἱ δυὸ σύντροφοι τινάχθηκαν άπάνω. Σιγά—σιγά, ὁ κρότος τῶν τροχῶν από τίς βωδάμαξες ακούστηκε πὺς καθαρά, έπειτα χρεμετίσματα αλόγων, γαυ-

γίσματα σκυλιῶν, ανθρώπινες ὀμιλίες.

Σὲ λίγο, μέσα από τὰ δέντρα, φάνηκε ἡ συνοδεία.

Μπροστὰ πῆγαινε μιὰ βωδάμαξα, πίσω ένα άντρώγυνο, πού ὁ άντρας κρατοῦσε ένα φανάρι, κι' ακολουθοῦσαν δυὸ κοπέλλες.

Πὺς πίσω έρχόντουσαν σὲ μακριὰ γραμμὴ άλλες βωδάμαξες με άλλους άποίκους.

—Τὸ νοῦ σου! εἶπε ὁ Κίρμπι.

—Ἐννοια σου! άποκρίθηκε ὁ Τζόρνταν.

—Αὐτὸ τὸ βράδυ κιόλας μποροῦμε νά βροῦμε τὴν εὐκαιρία νά κάνουμε τὴ δουλειά μας και νά τὸ στρίβουμε!

—Σύμφωνοι!

Ὅταν ἡ συνοδεία πλησίασε, οἱ κοπέλλες πρόσεξαν τούς δυὸ συντρόφους πού κάθονταν κάτω από τὸν εὐκάλυπτο.

Στάθηκαν μπροστὰ τους γεμάτες άθωότητα.

—Μήπως χάσατε τὸ δρόμο; ρώτησε ἡ μιὰ άπ' αὐτές.

Ἀσυναίσθητα, οἱ δυὸ άλῆτες σηκώθηκαν άπάνω και από μιάν άνεξήγητη γι' αὐτοὺς ταραχή, άιχισαν νά παίξουν στὰ δάχτυλά τους νευρικά τούς σκούφους τοῖ.

—Ναί, δεσποινίς, άποκρίθηκε ὁ Τζόρνταν.

—Και δέν έρχόσαστε μαζί μας; εἶπε ἡ άλλη.

Κι' οἱ δυὸ άλῆτες άκολούθησαν τὴ συνοδεία, πού, ὕστερα από λίγο, στρατοπέδευσε σ' ένα άνοιγμα τοῦ δάσους, γιὰ νά συνεχίσῃ τὸ άλλο πρῶτὴ τὴν πορεία τῆς.

Περασμένα μεσάνυχτα, ὅλοι κοιμῶντοῦσαν σὸ στρατόπεδο τῶν άποίκων — ὅλοι ἐκτὸς από τούς δυὸ συντρόφους.

Κουβέντιαζαν, μὰ ὄχι γιὰ τὴν ἐπιχείρησί τους.

—Ἀκού, ἔλεγε ὁ Κίρμπι. Νά μὴν τολμήσης νά σηκώσης τὰ μάτια σου στὴ μεγάλη, γιατί θά τάχης άσχημα μαζί μου.

—Κάνε κι' ἐσὺ πῶς τριγυρνᾷς τὴ μικρότερη, τὴν ξανθειά, και θά σοῦ δείξω ἐγὼ!

Σώπασαν γιὰ λίγο. Ἐπειτα ὁ Τζόρνταν ἐτόλμησε νά πῇ δειλά:

—Κι' ἡ «δουλειά» μας;

—Βλάκα! τὸν αποπήρε ὁ σύντροφός του. Ξεχνᾷς πῶς μᾶς γλυκομίλησαν τὰ κορίτσια;...

ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

Μελαγχολία

Μιά λεπτή, δειλή, άραχνόφρακτη άκτις ήλιου, σάν καφετή λεπίδα, διαπέρασε τη χαράματα του κλειστού παραθύρου και φτάνοντας σε μία ίσια γραμμή στην άκρη του χαλιού, τινάχτηκε σε μία δέση φωτός, σάν πίδακας, που σκορπίζει δόλγυρα φούχτες τὰ διαμάντια. Και μέσα σ' αυτή τη φωτεινή συρματένια λόγχη, χιλιάδες διάφανα μόρια άρχισαν να ζούν και να χορεύουν έναν τρελλό χορό, χορό μεθυσμένων από γλυκόπιστο κρασί.

Έτσι μοιάζει η ζωή της, —σάν το μόριο που άργοδιαβαίνει στο μισοσκοτάδι και ξαφνικά, μία καφετή λεπίδα φωτός έρχεται να το παρσούρη σ' έναν τρελλό μεθυσμένο χορό, που μέσα του υπάρχει η πιο έντονη έκδηλωση άπελπίστας, χαράς, μυστηρίου και έσπερας, μιά περισσότερο ένα άκατανίκητο πάθος που φτάνει ίσαμε τὰ όρια της άπογνώσεως.

Μέσα στο γλυκό μελαγχρινό πρόσωπο, με τις κουρασμένες γραμμές και το λεπτό σπάνιο χαμόγελο, που λές και ξεφυλάει στις άκρες των χειλιών της, άπάνω στο κουρασμένο πρόσωπο με την ευθραστή λεπτότητα του, που μοιάζει σάν μισοτελειωμένη σπουδή Γουίντερχάλτερ, ένα σύννεφο νοσταλγίας άργοπεθαίνει και πίσω απ' τ' άμυδαλά, τὰ μεγάλα μάτια άντιφεγγίζει η σκέψη πιο κουρασμένη, σάν σιωπηλό παράπονο έχχυμένο μπροστά στα συντριμμένα πεθαμένων όνείρων απ' τήν άόριστη εὐγενικής λύτης, μιάς λαχτάρας για ό,τι έζησε και μιάς λύτης για ό,τι δά ζήση.

Μιά σταλαγματιά, ένα δάκρυ μόνο πανετικό νομίζει πως δά κυλίσει ξαφνικά πάνω στο μάγουλο, στο άκουσμα έχασμένων τραγουδιών, που έρχονται από μακριά λιποθυμιζόμενα απ' το άρομα μαρμαριών λαλούδιών, την ώρα που μιά μάστιγα φουνεμπρε δά γεμίζει με τούς γόους της τη νοτισμένη από σιγολόη βροχή γη. Μιά άόριστη φρικίασι δονίζει δολόκληρη την ύπαρξή της, άλλόκοιτο λαγισμοί θλιμμένων πραγμάτων περνούν απ' το μυαλό της, —μιά επιθυμία να κλάψη, συντριβεί την ψυχή της.

Γλυκό πρόσωπο, μελαγχρινό, με τὰ μεγάλα άμυδαλωτά μάτια, φαίνεται σάν να κλαίη, γονατισμένη μπροστά στο άγαλμα του πόνου που μονόχη της θεμελίωσε μέσα της, σάν τη μοναχική θρησκεία της, που της ψιθυρίζει λόγια ήρεμης λύτης, ήρεμου πόνου.

Κι όμως πίσω από κείνο το σκοτεινό βλέμμα, που πολλές φορές στηρίζεται άφηρημένα κάπου κει μακριά στην άκρη του άπειρου, δά μιάνε μυστικά μέσα στην ψυχή της για άόριτες εικόνες, —για μουσικές υπερκόσμιες—για μία νοσταλγία όνείρων που άκόμα δέν γεννήθηκαν.

LUX

Ανατολίτικο

Ποιός μέσ' στής Προύσας το Τσαρσί
—Μην τύχη πέρασες και είδες—
τέτοις πουλάει μετάνιες πλεξίδες ;
—τὰ μαλλάκια σου—

Ποιός χρυσικός στη Δαρμασό
—πώς με θαυμάζουν κι' απ' άγνάντια—
τέτοια φυλάει σπιθόβολα διαμάντια ;
—τὰ ματάκια σου—

Ποιός χρυσικός στη Δαρμασό
—Τι τέχνη, όέ μου, και τί κέφι—
αυλάκωτο έσκάλισε σεντέφι ;
—τὰ δοντάκια σου—

Και σε ποιά τριόβαθο βυσθ
—πώς της θαλάσσης τὰ κάλλη—
εβρήκαν τέτοιο ρόδινο κοράλλι ;
—τὰ χελλάκια σου—

Και ποιός σ' άβάστρο λευκό
—δ καλλιτεχνικό σμιλάρι—
τέτοις γραμμές έσκάλισε με χάρι;
—τὰ κορμάκι σου—

Ποιά μέλισσα έργατική
—να δοκιμάση ποιός δέν θέλει—
τόσο σκορπάει άφθονο τὸ μέλι ;
—Τη γλυκάδα σου—

ΦΑΚ.

Τέρπειν ἅμα
καὶ διδάσκειν

'Ανθρωπολογία

ΤΙ ΛΕΙΖΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ:

Ένας άνθρωπος βάρους 70 κιλών περιέχει περίπου 45 λίτρες νερό, ποσότητα αίσθητη αλλά, άνευ αξίας. Το λίτρο που δά μπορούσε να βγάλη κανείς από το ανθρώπινο σώμα δά άρκοσε για την κατασκευή έπτά πλινθών σαπουνιού. Με τὸν άνθρωπο τὸν οργανισμὸ μας θα μπορούσαμε να γεμίσουμε 9.000 μιλυβάρκα—δύλα! Ο φάσφορος παίζει σπουδαιότατο ρόλο στην οργανική οικονομία. Έν ταυτοίς η βιολογία ποσότης δέν εινε ανώτερη της περιεχομένης σε 2.200 σπέρμα! Ο σίδηρος που έχομε μόλις θά έφθανε για να κάμωμε ένα καρφι μέσου μεγέθους. Η ποσότης του άσβεστιου μόλις θ' άρκοσε για τὸ άσπρισμα ενός κοτετιού. Το θείο των ιστών μας μόλις θά επέτρεπε τὸ καθάρισμα ενός σκύλου από τις ψείρες του. Το σώμα μας έχει επίσης 350 γρμ. άλάτι μαγειρικό.

Γεωλογία

ΠΟΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΕΙΝΕ Η ΓΗ;

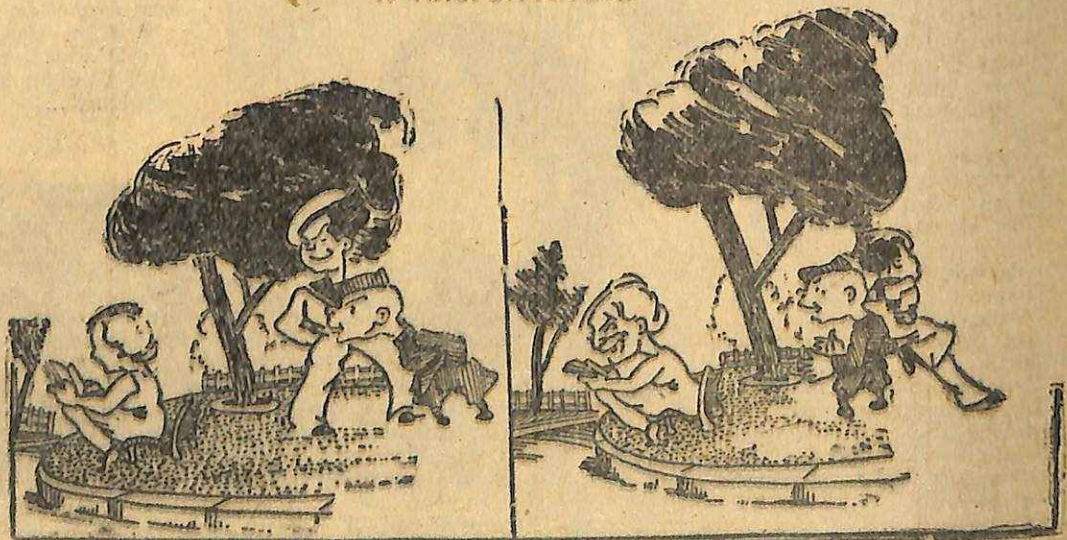
Ο δόκτωρ Ν. Ρεσέλ, καθηγητής της άστρονομίας του Πανεπιστημίου του Πρίνκετον ύστερα από σοβαρές και πολυετείς μελέτες του κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ηλικία της γης εινε τουλάχιστον 30.000 εκατομμυρίων ετών. Στο ίδιο σχεδόν συμπέρασμα καταλήγει κι' ο περίφημος άγγλος άστρολόγος Τσέφρεϋς, παραδεχόμενος την ηλικία της γης σε 4X109 χρόνια, δηλ. 4.000 εκατομμυρίων ετών.

'Ιατρική

ΓΙΑΤΙ ΑΝΑΣΤΕΝΑΖΟΜΕ;

Έχετε παρατηρήσει ότι μόλις τελειώσετε μία δουλειά που απαιτεί προσοχή σύντομα και διαρκή αφήνετε ένα βαθύ στεναγμό άνακουφίσεως ικανοποίησεως. Το τελευταίο αυτό δέν εινε ίσως πραγματικό, αλλά δέν εινε και τὸ μόνο δικαιολογητικό του στεναγμού. Υπάρχει και κάποιο άλλο αίτιο φυσικό. Δε γνωστόν η άναπνοή εινε πράξις έκούσια και άκούσια την όποια μπορούμε να τροποποιήσουμε η να σταματήσουμε κατά βούλησιν προσωρινά. Εξ άλλου η άναπνοή εινε βραδεία αλλά τακτική κατά την άνάπνοσιν, ένω η βούλησις εινε κοιμισμένη. Απεδείχθη μάλιστα ότι άνασίδεται ολιγώτερον άνθρακικών όξυ κατά τὸν ύπνο παρά κατά την ένεργητικότητα. Ίδου τὸ συμβαίνει λοιπόν. Όταν η προσοχή μας εινε συγκεντρωμένη σε κάποια δουλειά ή και γρειάζεται τότε άρκετό δαγύνο για να διατηρήσει η καθαρότητα τὸ αίματος και τὸν ιστόν η άναπνοή εινε βραδεία όπως σὸν ύπνο. Η κάμψις πρὸς τὰ έμπρός εινε άλλη αίτία άναπνοής

Η ΑΠΟΓΟΗ ΤΕΥΣΙΣ

Έαρινά συνδυασμένα...έπιχειρήσεις Στρατού και Στόλου

(Σύγγραφο από λεζάντα κ. Ν. Ε. Δ.)

ανεπαρκούς όπως και η καθιστική ζωή που δίαγουν πολλοί άνθρωποι. Μερικοί στεναγμοί χονταί τότε να δείχνουν ότι ο οργανισμός αντέχει την άνάγκη άφθονότερης προμηθείας όξυγόνου. Ατμόσφαιρα έφθαρμένη και ροδόχα ήττα προκαλούν συνήθως τὸ ίδιο σύμπτωμα, πειδή τὸ σώμα υποφέρει από άτελή εξέιδωσιν.

ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΠΟΣΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΑΣΑΝ

6648 χρόνια από την Ίουλιανή περίοδο αρχίζουν όλα τὰ ιστορικά γεγονότα. 5935 χρόνια από τὸ γέννησι του κόσμου, σύμφωνα με τὴ Βίβλο.

2183 χρόνια από την ίδρυσι της Καρχηδόνας. 2711 χρόνια από τις Όλυμπιάδες. 2686 χρόνια από την ίδρυσι της Ρώμης. 1935 από τὸν καιρό που καθιερώθηκε τὸ λιανὸ ήμερολόγιο.

1902 χρόνια από τὸν καιρό που σταυρώθηκε ο Ίησους Χριστός. 1665 χρόνια από την καταστροφή της Ίερουσαλήμ.

831 χρόνια από την πρώτη σταυροφορία. 443 χρόνια από την άνακάλυψι της Αμερικής από τὸ Χριστόφορο Κολόμβο.

159 χρόνια από την ήμερα που άνεκρήνθη η άνεξαρτησία της Αμερικής. 130 χρόνια από την πρώτη γαλλική επανάστασι.

53 χρόνια από την άνακάλυψι του τηλεφώνου.

'Αστρολογία

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΙΣ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ—21 ΙΟΥΛΙΟΥ:

Οι άνδρες διαρκώς δημιουργούν γκάφες από ήλιονόητα ή από μεγάλη ελίκρινεσι. Έπηρεασμένες από τὴ Σελήνη οι γυναίκες που γεννιούνται σ' αυτό τὸ διάστημα, προτιμούν την ήρεμη ζωή από τὴ θορυβώδη κοσμική κίνησι. Οι άντρες, όταν πιάνουν φίλους, τούς άνοίγουν άμέσως τὴν καρδιά τους.

Ο πρώτος τους γάμος ποτέ δέν εινε εὐτυχής και τὰ παιδιὰ τους, τούς προενοῦν μεγάλες άνησυχίες. Αποφεύγουν τούς δὴθεν προτάτας και δέν στηρίζονται στις υποσχέσεις των άλλων.

Τὸ πετράδι που τούς φέρνει τύχη εινε τὸ μαράβι.

Διαιτητική

ΤΙ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ :

Τὸ να τρώη κανείς πολύ. Να μην μασά έπαρκώς. Να μην αφήνι διαλείμματα έπαρκή μεταξύ των γευμάτων. Να καρυκεύη πολύ τὰ φαγητά του. Να κάνει κατάχρησι τροφών ψημμένων. Να μην τρώη άρκετάς ώρες τροφές (αυλάτες φρούτα). Να πίνη πολύ κατά τὰ γεύματα. Να τρώη χωρίς να πεινή. Να πίνη, χωρίς να διψά. Να κάνει κατάχρησι καφέας, ψαριού, γλυκουμάτων, βουτύρου, αλτσάων.

Δέν μπορούσε να θυμηθι ποσες φορές είχε τραβήξει έννηάρι εκείνο τὸ βράδυ, στο μπακαρά. Οι άλλοι κύριοι που έπαιζαν μαζί, στο ίδιο τραπέζι, μέσα στην κατάφωτη σάλλα του καζίνου, έθαύμαζαν την καταπληκτικήν αυτήν ευνοία της τύχης και, κάθε φορά που τὸ Τώνης τραβόσε η έδειχνε χαρτί, προλάβαιναν να πουν εκείνοι πρώτοι:

—Έννηάρι!

Τριών ειδών βλέμματα είχαν στηλωθι άπάνω του.

Τὰ θαυμαστικά βλέμματα εκείνων που έπόνταραν μαζί του η παρακολουθοῦσαν τὴν έπιμονή του χαρτιού. Τὰ βλέμματα μίτους του κυρίου που έκανε μάγικο και είχε ξετιναχτή. Και τὸ γεμάτο από γλυκό μυστήριο βλέμμα μιάς ώραιας γυναίκας που στεκόταν άπέναντί του κρατώντας μιά πίπα με τσιγάρο.

Όποτε σήκωνε τὰ μάτια του, ο Τώνης συναντούσε τὰ μάτια αυτής της κυρίας. Μάτια περίεργα, που έλαμπαν ζωηρά μέσα στο φως.

Τὴν τελευταία φορά στο πρόσωπο της κυρίας ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο.

Ήταν άκριβός η στιγμή που έπαψε να τὸν χαμογελά η τύχη. Τότε, σηκώθηκε.

Αὐτὸ τὸ βράδυ είχε κερδίσει μιά περιουσία δολόκληρη.

Περνώντας μπροστά απ' τὴν κυρία άν-

Η κυρία
του
Καζίνου
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

πίκρυνε και πάλι τὸ βλέμμα της και τὸ χαμόγελο.

—Απόψε είχατε τύχη—μίλησε πρώτα εκείνη.

—Ναί... είν' αλήθεια, εἶπε αυτός.. "Ι-σως γιατί καθόσαστε άπέναντί μου και τὴν έμπνέατε...

—Λέτε;

Σε λίγο ήταν κι' οι δύο τους καθισμένοι σ' ένα τραπέζακι του μπαρ.

—Μου φαίνεστε σάν γνωστή φυσιογνωμία, εἶπε ο Τώνης.

Κάποτε θά την είχε ξαναϊδῇ.

—Ίσως, εἶπε η Τζούλια—έτσι τὴν έλεγαν. Έδώ θά μ' έχετε δῇ. Έρχεσθε τακτικά;

—Όχι και τόσο. Έσείς;

—Πότε—πότε... Μ' άρέσει να παρακολουθῶ τὴν τύχη.

—Και τὴ δοκιμάζετε;

—Ναί...

—Και σὰς εὐνοεῖ;

—Πάντοτε.

—Απόψε σὰς εὐνόησε;

—Δέν ξέρω άκόμη. Φαντάζομαι όμως ότι νά.

—Και δέν σὰς είδα να παίζετε.

—Δέν έχει σιωσία!...

Έπειτα από τὴν σαμπάνια, ο Τώνης έπρότεινε ένα ρομαντικό περίπατο.

Ήταν μιά θερμή φθινοπωρινή βραδυά χωρίς φεγγάρι. Κατέβηκαν κοντά στην άκροθαλασσία για ν' άκούσουν τὸ φλοῦ-σβο των κυμάτων, που έφταναν άργά και έμυχοσαν στην άμμουδιά, σάν νάχαν κουραστή από τὸ μεγάλο ταξείδι του

—Ναί.

—Θά μείνης λοιπόν σε μένα πιστή;

—Ναί...

Έτσι, μῆκαν κι' οι δύο μαζί στο σπίτι του Τώνη. Η τύχη τούς είχε ένώσει. Κι' ο Τώνης ήταν ευχαριστημένος διπλά: Είχε κερδίσει μιά περιουσία δολόκληρη και μιάν εξαιρετική γυναίκα.

Πέρασε μιά βδομάδα κι' ο Τώνης δέν πήγε στο καζίνο. Ο Έρωτας είχε νικήσει τὴ μανία του χαρτιού. Η Τζούλια ήταν τὸ μόνο που τὸν άπασχολούσε.

Απὸ τὰ χρήματα που είχε κερδίσει έμεναν πάρα πολλά άκόμα.

Μά ένα βράδυ η Τζούλια, ένουστάλη-σε λίγο πράσινο τραπέζι.

Και τὸ καζίνο τούς ξαναείδε.

Ο Τώνης είχε μαζί του όλο τὸ χρήμα. Έκάθισε σ' ένα τραπέζι για πόκερ. Οι άλλοι τρεις ήταν γνωστοί του. Η Τζούλια κάθισε δίπλα του και παρακολουθοῦσε τὸ παίγνιδι καπνίζοντας τὸ τσιγάρο της.

Μά η τύχη εκείνο τὸ βράδυ δέν ήταν καλή για τὸν Τώνη. Ίσως να τὸν είχε θυμώσει, γιατί τόσες μέρες δέν τὴν είχε θυμηθῇ. Κι' έδειξε όλη της τὴν καλωσύνη στὸν Παῦλο, που κέρδισε τόσα άκριβώς, όσα είχε χάσει ο Τώνης. Δηλαδή, όλα σχεδόν όσα είχε κερδίσει κι' αυτός πρὸ μιάς έβδομάδος.

Όταν άργά ο Τώνης σηκώθηκε ξετιναγμένος, εἶπε στη Τζούλια:

—Ατυχος άπόψε. Πάμε να φύγουμε;

—Δέν θάρῶ μαζί σου, άπάντησε εκείνη.

—Γιατί;

—Βαρέθηκα... Άρκετά κράτησε η άγάπη μας.

—Πῶς σ' άρέσουν τ' άστεία;

—Μιλῶ πολύ σοβαρά. Άντιο.

Λίγο άργότερα ο Τώνης είδε τὴ Τζούλια στο μπαράτο του Παύλου, στην άκροθαλασσία. Κι' εκείνο τὸ βράδυ είχε φεγγάρι...

Μιά βδομάδα πέρασε άκόμα.

Ο Τώνης ξαναπήγε στο καζίνο, για να ιδῇ άν η τύχη του κρατούσε άκόμα καλά.

Περνώντας από τὸ μπαρ είδε σ' ένα τραπέζι τὴν Τζούλια μ' έναν άλλον κύριο. Στάθηκε για μιά στιγμή. Ο κύριος έφυγε για λίγο. Η Τζούλια βγήκε στὸν έξώστη. Ο Τώνης πήγε κοντά.

—Καλησπέρα, Τζούλια...

—Καλησπέρα...

—Βλέπω, άπόψε νέα κατάκτησι. Τὸν άφησες τὸν Παῦλο;

—Απὸ τὴν άλλη μέρα... Με σένα όμως είχα μείνει μιά βδομάδα.

—Ναί... Μόνο μιά βδομάδα. Κι' όμως μου είχες υποσχεθῇ ότι θάμενες πιστή...

—Και κράτησα τὴν υποσχεσί μου.

—Δέν σε καταλαβαίνω.

—Σου είχα υποσχεθῇ πῶς θάμενα πιστή, μὰ όχι σε σένα.

—Αλλά;

—Στὴν τύχη... Όταν ήρθε μαζί σου εκείνο τὸ θρόδυ η τύχη—θυμάσαι;—τὴν άκολούθησα κι' εγώ. Έμενα μιά βδομάδα, όσο κι' έκεινη, κοντά σου. Έπειτα σούφυγε...

Προτίμησε τὸν Παῦλο. Τὴν άκολούθησα πιστά, ως πὸν αποφάσισε κι' έκεινη ν' αλλάξη φίλο. Πήγε στὸν κύριο που είδες...

—Και φυσικά, έπήρα κι' εγώ τὸν ίδιο δρόμο. Καθώς βλέπεις, φλε μου, είμαι πιστή στο χαρτί σου. Τὸ παρακολουθῶ με τέτοια τίστι, πὸν θά ζήλευσε κι' η πιο άρρωσμένη γυναίκα. Θάδεςες νά ξαναγυρίσω κοντά σου;

—Όί... ναί.

—Τότε δέν έχεις, παρά να διακινδυνεύ-σες ένα τέλ—α—τέλ με τὸν κύριο...

—Ναί... ναί... με τὸν κύριο... νάτος. Ένα να σου τὸν συστήσω.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

'Η άφοσίωσις της 'Αστερίας παραμυδι

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σ' έναν πύργο μία βασιλοπούλα ὁμορφή ὡς τὸν ἥλιο καὶ δὲν εἶχε ἄλλη συντροφιά ἀπὸ τὴν παραμιά της, πού δὲν ἄφηνε κανέναν ἄνδρα νὰ πλησιάσῃ στὸ παλάτι. Μόνο ὁ πατέρας της πῆγαινε καμιά φορά νὰ τὴν δῇ. Τούχανε προφητέψει πῶς ἡ κόρη του θὰ παντρευθῆτε στὰ ξένα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ γνωρίσῃ κόσμον πρὶν τῆς βρῇ αὐτὸς γαμπρό, γιατί δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάσῃ ἀπὸ κοντά του.

Ἐπαιξε, λοιπόν, τὸ χρυσὸ μῆλο ἡ βασιλοπούλα, τραγουδοῦσε μαζὶ μὲ τὰ πουλάκια κι' ἔκανε μὲ τὰ λουλούδια στεφάνια γιὰ τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά. Ἄλλη χαρὰ δὲν εἶχε.

Μὰ μιά νύχτα, εἶδε ἕνα ὄνειρο, καὶ ἀπὸ τότε πέταξε στὴν ἄκρη τὸ χρυσὸ μῆλο, ἔπαψε νὰ τραγουδᾷ καὶ δὲν ξανάκτυπαξε ἄλλο τὰ λουλούδια.

Τ' ὄνειρο τῷβλεπε κάθε βράδυ. Ἦταν ἕνα πανώροιο βασιλόπουλο πάνον στο μαῦρο του ἀράπικο ἄτι μὲ τὰ χρυσοκόκκινα φάλαρα. Καὶ ὅλο τριγύριζε γύρω ἀπὸ μιά λίμνη καὶ κύτταζε μέσα. Μὰ τί ἔβλεπε ἐκεῖ, αὐτὸ δὲν τῷλεγε τὸ ὄνειρο.

Ὅταν ξυπνοῦσε, ἡ βασιλοπούλα τῶχανε ἀπὸ τὰ μάτια της, μὰ δὲν τῶχανε κι' ἀπὸ τὸ μυαλό της καὶ ὅλο ἤθελε νὰ ξανακοιμηθῇ γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ καὶ πάλι.

Τὸν ἴδιο καιρό, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κόσμου, ἐκεῖ πού ὁ ἥλιος βγαίνει, ὅταν οἱ ἄλλοι ἔχουνε νύχτα, γινότανε ἄλλη ἱστορία.

Ξυπνοῦσε ὁ βασιληῆς μέσα στὸ παλάτι του καὶ μοίραζε τὶς δουλειές στοὺς παλατιανούς. Ὑστερὰ φώναζε καὶ τὸ γυιό του καὶ τούλεγε:

—Βασιλόπουλό μου, ὅλοι πῆγανε στὶς δουλειές του, τώρα εἶνε καὶ ἡ δική σου ἡ σειρά. Ἀνέβα στὸ ἄτι σου, πῆγαινε στὸ τάδε μέρος, κάνε τὴ δεινὰ δουλειὰ καὶ γύρισε τὸ βράδυ, νὰ μοῦ πῆς πῶς τὰ πῆγες.

Τὸ βασιλόπουλο τοῦ φίλοσε τὸ χέρι καὶ ἐκινεῖτο. Μιά μέρα ὅμως, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν λίμνη, ἔρριξε μέσα μιά ματιά καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἔλασε γιὰτὶ βρισκόταν ἐκεῖ καὶ τὴ δουλειὰ τὸν εἶχαν στείλει νὰ κόνῃ.

Μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὴ μέση τῆς λίμνης γύριζε γύρω-γύρω καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ ξεκολλήσῃ τὸ βλέμμα του καὶ νὰ σκεφθῇ γιὰ τὴ δουλειὰ

του. Μὰ τί ἔβλεπε, λοιπόν, ἐκεῖ μέσα; Ἄς τὸ πῶ, γιὰ κείνους πού δὲν τὸ κατὰ λαβαν μονάχοι τους.

Σ' ἕνα ὁλόχρυσο κρεβάτι, μὲ μεταξωτὰ σεντόνια, ἔβλεπε κοιμισμένη μιά πεντάμορφη βασιλοπούλα—αὐτὴ τὴν ἴδια πού γνωρίσαμε—κι' ἀμέσως τὴν ἀγάπησε καὶ θέλησε νὰ τὴν κάμῃ γυναικα του. Πού νὰ τὴν βρῇ ὁμῶς; Δὲν τοῦμενε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀφήνῃ κάθε μέρα τὴ δουλειὰ του, καὶ νὰ γυρίσῃ γύρω στὴ λίμνη, γιὰ νὰ τὴν βλέπῃ.

Κάποτε τῶμαθε ὁ βασιληῆς πῶς ἡ δουλειὰ ἔμενε πίσω καὶ τὸν ράτῃσε.

—Τὸ στοιχεῖο θὰ τὴν χαλάσῃ, ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο.

Μὰ δὲν τὸ πολυτίσπεσε αὐτὸ ὁ πατέρας του κι' ἔστειλε ἄνθρωπό του νὰ ἐξετάσῃ. Μπρὸς τὸ βασιλόπουλο, πίσω ἐκείνος. Μόλις φθάσανε στὴ λίμνη, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ τὸ εἶδε ὅλα. Καὶ ἅμα ἔφυνε τὸ βασιλόπουλο, χωρίς νὰ ρωτήσῃ κανέναν, βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα μπουκάλι βιτριόλι καὶ τὸ ρίχνει στὸ πρόσωπο τῆς βασιλοπούλας. Τὸ βράδυ γυρίζει στὸ βασιλεῖα καὶ τοῦ λέει:

—Ἔννοια σου, δὲν θὰ ξαναγίνῃ αὐτό. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βασιλόπουλο δὲν βλέπει τίποτα στὴ λίμνη, ἄδικα γύριζε, ἄδικα ξενύχτισε, ἄδικα περίμενε, ἡ βασιλοπούλα δὲν ξαναφάνηκε στὸ νερό.

Καὶ πέφτει ὁ γυιὸς τοῦ βασιλέα ἄρρωστος βαρεῖα στὸ κρεβάτι. Πᾶνε γιὰτροί, πᾶνε νοσοκόμοι, δὲν ἔπαιρνε τὴν καλλιτέρη. Πάει κι' ἡ ἀδερφή του ἡ Ἀστερία καὶ τὸν ἀκούει πὺ παραμιλοῦσε.

Ἄκουσε γιὰ λίμνη, ἄκουσε γιὰ βασιλοπούλα καὶ κατὰ ἄρχισε νὰ βάνῃ στὸ νοῦ της. Θὰ βρῶ τὴν ἄκρη, σκέφθηκε. Ξεκινάει λοιπὸν τὴν νύχτα, ἀνεβαίνει στὴ σπηλιὰ τοῦ βουνοῦ, ἀνοίγει τρεῖς τρύπες στὴ γῆ καὶ ἀπὸ καὶ πετάχτηκε νερό. Πῆρε τὸ νερό, ποτίει ἕνα δέντρο, καὶ παρουσιάζεται ἕνας Ἀράπης.

—Καλὴ μέρα Ἀστερία (καὶ ἄς ἦτανε μεσάνυχτα). Τὶ γυρεύεις;

—Τὸ καὶ τὸ τοῦ λέει ἡ βασιλοπούλα πὲς μου τί ἔπαθε ὁ ἀδελφός μου.

Καὶ τῆς εἶπε ὁ Ἀράπης γιὰ τὸ βιτριόλι πῶς ἔκαψε τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας καὶ πῶς ἐκείνη ἀρρώστησε καὶ γι' αὐτὸ δὲν φάνηκε ἄλλο στὴ λίμνη.

—ὦ, Ἀράπη μου, τοῦ λέει ἡ Ἀστερία, φτιάσε μου μιά ἀλοιφή κι' ἐγὼ νὰ πᾶω στὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ κόσμου νὰ τὴν γιαιτρέψω καὶ νὰ τοῦ τὴ φέρω.

Τῆς δίνει ὁ Ἀράπης τὴν ἀλοιφή, τῆς δίνει κι' ἕνα ζευγάρι σανάλια καὶ τὴν ἀφήνει νὰ φύγῃ. Φορεῖ τὰ σιδερένια σαν δάλια ἡ Ἀστερία, παίρνει τὴν ἀλοιφή στὴν ποδιά της καὶ ξεκινάει.

Περνάει λαγκάδια καὶ βουνὰ καὶ ὅλο μακρυνά εἶνε.

Περνάει δάση καὶ κάμπους καὶ ἀκόμα δὲν κοντεύει.

Περνάει καὶ μιά θάλασσα καὶ φτάνει σὲ μιά πολιτεία. Χάνει ἐκεῖ τὸ δρόμο καὶ δὲν ξέρει πὺ νὰ τραβήξῃ. Βλέπει ἕνα τρίστρατο καὶ παίρνει ἕνα δρόμο στὴν τύχη. Περπατᾷ ἄλλες τρεῖς μέρες καὶ φτάνει στὸν πύργο. Τῆς ἀνοίγει ἡ παραμιά.

—Τὶ θέλεις κοπέλλα μου;

—Ἦρθα μὲ μήνυμα γιὰ τὴ βασιλοπούλα. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ μπῇ. Μὰ μὲ τὰ πολλὰ τὴν κατάφερε. Φοβήθηκε ὅμως ἡ παραμιά μὴ ζηλήψῃ ἡ βασιλοπούλα νὰ δῇ τὴν ὁμορφὴ Ἀστερία, παίρνει λοιπὸν κρυφὰ καρυδόλαδο καὶ τῆς κάνει μαῦρο τὸ πρόσωπο—χωρὶς ἐκεῖνη νὰ τὸ καταλάβῃ.

Σὰν μείνανε μοναχὲς οἱ δυὸ βασιλοπούλες, τῆς δείχνει ἡ Ἀστερία τὴν ἀλοιφή καὶ τῆς λέει:

—Ἄν μὲ ἀκολουθήσῃς θὰ σὲ γιαιτρέψω. Φύγανε κρυφὰ τὴ νύχτα, καὶ ἅμα πὲ-

ρασε ἕνας καιρὸς φτάνουνε πάλι ἀνέβαζέι στὸν τόπο τῆς Ἀστερίας. Τὴν ἀνέβαζέι σ' ἕνα δέντρο τὴ βασιλοπούλα κοντὰ στὴ λίμνη, τῆς δίνει καὶ τὴν ἀλοιφή καὶ τῆς λέει:

—Ἀλοιφου καὶ θὰ γίνῃς καλὰ. Καὶ περῖμενε νὰ σοῦ φέρω τὸν ἀδελφόν μου.

Ὅταν λοιπὸν ἦρθε τὸ βασιλόπουλο καὶ εἶδε μέσα στὴ λίμνη νὰ καθρεφτίζε, καὶ ἡ ἀγαπημένη του, χάρηκε τόσο πο-λύ, πὺ ξαναβρῆκε τὴν ὕψια του.

Ἐσκυψε καὶ ἡ Ἀστερία νὰ εἶδῃ ἄλλο εἶδε κείνη, ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ τίποτα τῆς κι' τὴν μαυρίλα πὺ εἶχε τὸ πρόσωπό της κι' ἔφριξε. Πῶς γίνηκε ἔτσι;

Ἐμφανικὰ θυμῆθηκε τὴν παραμιά. Λοι-πὸν κι' ἐγὼ θὰ ἐκδικηθῶ. Ἐστεῖλε τὸν ἀδελφόν της στὸ σπῖτι κι' ὅστερα πῆρε τὴ βασιλοπούλα μαζὶ της.

—Πάρε τὴ βασιλοπούλα, τοῦ λέει, ὡς, στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀράπῃ.

Πάρε τὴ βασιλοπούλα, νὰ ὁμορφύνῃς πὺ νὰ μοῦ βρῇ φάρμακο.

—Ἄδικα ἔκλαψε ἡ κοπέλλα. Ὁ Ἀράπης τὴν πῆρε μαζὶ του.

—Ἄμα μοῦ μαγειρέψῃς ἕνα φαί πὺ νὰ μοῦ ἀρέσῃ, τῆς λέει, θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τὸ γιαιτρικό.

Χάρηκε τότε ἡ κοπέλλα γιὰτὶ ἤξερε πολλὰ καὶ ὠραῖα βασιλικά φαγιά. Μὰ δὲν βάσταξε πολὺ ἡ χαρὰ της. Ὅσα κι' ἂν τοῦ ἔφτανε, οὔτε νὰ τὰ βάλῃ στὸ στόμα του δὲν ἤθελε. Μὲ μέρα ἀπελπί-μενε εὐχαριστήμενος. Μὲ μέρα ἀπέλπι-στηκε. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Ἀρτίσε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ ἐρ-μῆ μὴνῶς βρῇ τίποτε κατὰ τὴν ἄν-δρα. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ φτιάσῃ.

Μιὰ ἐρωτική βιομηχανία

'Απὸ τὰ παράδοξα τοῦ Νέου Κόσμου

Στὴν Ἀμερικὴ ἀνέκαθεν ὑπῆρχε μιὰ πορτίτσα στοὺς νόμους, πὺ ἀνοίγαν οἱ ἐραυεμένοι καὶ ζητοῦσαν τὸ δίκιο τους.

Παραδείγματα χάριν:

—ἕνας νέος καὶ μιά νέα ἐγνωρίζονταν σ' ἕνα χορὸ ἢ μιὰ ἐορτῇ. Κάνανε παρῆα.

Μιὰ, δύο, τρεῖς, δέκα ἡμέρες.

—Θὰ μὲ πάρῃς γυναικα σου;

—Θὰ σὲ πάρω.

Αὐτὸς ὁ διάλογος γινότανε πρὶν ἂ-κόμα τοῦ δάσῃ ἐκείνη τὸ φιλ.

Μόλις τῆς ἔλεγε λοιπὸν «θὰ σὲ πάρω» τοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλη της.

Ἀλλὰ, τὰ λόγια πὺ λέγονται πάνω σ' ἕνα ἐρωτικὸ παροξυσμό, ξεγινούνται εὐκόλα στὴ μέση. Κι' ὅταν ὁ νεαρὸς ἔ-κανε ἔστω καὶ ἀπλῶς ὅτι ξεγινούσε τὸ «θὰ σὲ πάρω», τότε ἡ νέα εἶχε τὸ δι-κάσιμα νὰ καταφύγῃ στὸ δικαστήριον καὶ νὰ καταγγεῖλῃ τὸ νεαρό ἐπὶ ἀθέτησῃ ὑποσχέσεως!...

Αὐτὸ πᾶ νὰ τῇ ἀποζημιώσῃ, καὶ μά-λατα χρηματικῇ, γιὰ τὴν παθοῦσα...χω-ρίς ἀσφαλῶς νὰ ἔχῃ πάθει τίποτα.

Τὸ δικαστήριον τότε ἔβγαζε τὴν ἀπό-φασί του καὶ κατεδίκαιε τὸ νέο ἐκτός ἀπὸ τὰ ἔξοδα καὶ σὲ πρόστιμο πὺ τὸ ἔπαιρνε ἡ νέα γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη.

Αὐτὰ ἐγίνονταν μέχρι προχθές.

Σήμερα ὅμως, ὁ νόμος ἐτροποποιήθη-θη κι' ἔτσι γλύτωσαν ὅλοι οἱ θανθῆδες ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς ὀλικῆς ζημίας καὶ τῆς ἠθικῆς διαπομπέσεως.

ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἀλλὰ, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα στὴν Ἀμερικὴ ἔτσι καὶ ὁ νόμος αὐτὸς ἐχρησι-μοποιήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδελους γιὰ νὰ βγάξουν λεπτά. Ἀπὸ τὰ πολλὰ πὺ ὁ-πάρχουν ἀναφέρομε δυὸ παραδείγματα ἐρωτικῆς ἐκμεταλλέσεως πὺ τὰ θύμα-τα ἐπλήρωσαν πολλὰς χιλιάδες δολλά-ρια.

Ἡ Μπέτη καὶ ἡ Μαίρη ἦσαν δυὸ φι-λενάδες, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ συνεται-ροὶ σὲ μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιχείρησι.

Ἐκάναν τὴν ἐξῆς δουλειὰ: Ντυνό-ντουσαν κομψὰ — ἡ μιά ἦταν μελαχροινὴ, ἡ ἄλλη ξανθὰ—καὶ ἐπῆγαναν στὰ κέν-τρα πὺ ἐσύχναζαν οἱ πλούσιοι νέοι.

Δὲν ἔλειπαν βέβαια καὶ οἱ πληροποριο-βότες πὺ ἔπαιρναν τὴν ἀνάλογη προμή-θειά τους. Τότε ἡ Μπέτη χαμογελοῦσε στὸ νέο, ὁ νέος πλησίαζε καὶ ὅπως εἶνε φυσικὸ, τὴν ζητοῦσε νὰ χορέψουν. Ἐπα-κολουθοῦσε ὁ μπουφές.

—Μὰ... ἔχω καὶ τὴ φιλεναδίτσα μου. Ἐκείνη ἐκεῖ κάτω τὴν ξανθῇ.

—Κάλεσέ την γρήγορα.

—Μὰ... ἔλεγε ἐκείνη, ἐμεῖς δυο... ἐ-κείνη μόνῃ. Δὲν ἔχεις κανένα φίλο;

Καὶ ὁ φίλος βρισκόταν ἀμέσως. Τότε τὰ δυὸ ζευγάρια ἔπαιρναν τὸ αυτοκίνητο καὶ τραβοῦσαν γιὰ τὴν ἐξοχή.

Μὴ νομίζετε τίποτα κακὸ! Οὔτε φι-λί! Ἡ Μπέτη καὶ ἡ Μαίρη ἦσαν πολὺ καθὼς πρέπει κορίτσια!

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΙΝΑΝ

Οἱ νέοι πὺ εἶχαν στὸ ἀναμεταξύ ἐν-θουσιασθῇ ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κορι-ταιῶν, ὑπόσχονταν ὅχι γάμο, ἀλλὰ καὶ ... λαγούς με πετραχήλια.

Τὴν ἄλλη μέρα...ἡ τὴ πεθεπομένη ὅταν τῶν δυὸ ἔων τὸ μυαλό εἶχε ξεκαθαρίσει ἀπὸ τὴ σαμπάνια, ἐλάβαιναν ἕνα τηλε-φώνημα.

Τὴν ἀνταίρειν; ρωτοῦσαν.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Οἱ νέοι, πὺ ἐν τῷ μεταξύ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν κοριταιῶν, ὑπόσχονται γάμο.

Ἀνάμεσα λοιπὸν σὲ δυὸ ἀστεῖα κι' ἕνα γέλιο ὁ πλούσιος ἔγραφε τὸ γράμμα στὴν ἀγαπημένη τοῦ εὐγενοῦς κυρίου πὺ ἔπαθε τὸ ἀτύχημα, στὸ ὅποιο τ

«Ο Προφήτης σὲ ὀδηγεῖ...»

Μιά ιστορία τῆς 'Αραβικῆς ἐρήμου

—Σεγκίρα!... Σεγκίρα!... 'Εσὺ εἶσαι;
—Ναί, Γιούσουφ!... 'Επὶ τέλους. 'Ετρε-
ξα πολὺ καὶ λαχάνισα.

—Μικρούλα μου, ἐσὺ! 'Ελα ἐδῶ κον-
τά μου!

Οἱ δυὸ νέοι ἀγκαλιάστηκαν μὲ τέτοια
ὀρμή, ποὺ δὲν εἶχε τελειωμό. Οἱ ἀναπνο-
ές, τὰ ψιθυρίσματα καὶ τὰ χεῖλη τους
εἶχαν υπερδευτῇ.

Μόνοι, ὁλομόναχοι μέσα στὴ γλυκεῖα
ἀφρικανικὴ νύχτα. Μὲ τὸ δεξὶ του χέρι
ἀνασῆκωνε τὰ πεσμένα της μαλλιά, καὶ
ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ πάλι τὸ ἀθῶο προ-
σωπάκι της.

Σεγκίρα! 'Η πιὸ ὁμορφὴ καὶ πιὸ γλυ-
κεῖα γυναικούλα τοῦ κόσμου! Εἶσαι κον-
τά μου.

—Γιούσουφ, σὲ θλέπω πικραμένο. Μὴ
σοὺ συμβαίνει τίποτα, ἢ μήπως ἡ νύχτα
μὲ ξεγελά; Μήπως δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύ-
νῃ σὲ μένα;

—Σεγκίρα, ἀγάπη μου, ἡ ψυχὴ μου
διαμαρτύρεται, φωνάζει μέσα στὴν εὐ-
τυχία ποὺ βρίσκεται καὶ ὅμως ἐτοιμάζε-
ται νὰ πεθάνῃ.

—Ποιὸς μίλησε γιὰ θάνατο; φώναξε ἡ
Σεγκίρα καὶ πετάχθηκε ἔπάνω.

—'Εγώ, ἀγάπη μου. 'Ο Γιούσουφ, τὸ
παιδί τῆς ἐρήμου. Εἶνε τὸ θέλημα τοῦ
Προφήτου.

'Ο νέος σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια καὶ
ἐπρόφερε:

—Λά ἰλάχα ἰλλα λάχ Μουχαμέντνα Ρα-
σούλ 'Αλλάχ.

—Πάνω στὴν εὐτυχία μας ἦρθε τὸ κα-
κό. 'Ακου, λουλουδι τῶν λουλουδιῶν καὶ
πνοὴ τῆς πνοῆς μου. Θὰ κηρυχθῇ ἐπα-
νάστασι, θ' ἀνάψῃ ἀπὸ τὸ Τζέμπελ 'Ελ
Φεζάν κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα μέχρι τὴν ἔ-
ρημο. 'Η ὁρμὴ τῶν ἀνθρώπων θὰ σμίξῃ
μὲ τὸ σιμούν καὶ μὲ τοὺς σεισμούς τῆς
γῆς. 'Ο Γκούμαα εἶνε ἔτοιμος. Εἶνε θέ-
βαιος ὅτι θὰ κατακτήσῃ τὸ Χαλιφάτο.
Κι' ἐγὼ πρέπει νὰ τρέξω στὴν ἔρημο,
πρέπει νὰ φέρω στοὺς ἀρχηγούς τὸ μήνυ-
μα τοῦ Γκούμαα. Εἶνε σκληρὴ κι' ἐπι-
κίνδυνη ἡ ἀποστολή μου. Κι' ἂν μὲ σκο-
τώσουν, θὰ μὲ θασανίσουν, μὰ θὰ τὸ κά-
μω.

—Θὰ τὸ κάμῃς;

—Πῆρα ὄρκο... Μὲ προστάζει ἡ συνεί-
δησίς μου.

—Καὶ ξεχνᾷς τὴ Σεγκίρα, τὰ φιλιὰ
της, τὸν ἔρωτά σου; Ποῦ εἶνε οἱ δικοί
σου ὄρκοι σὲ μένα, ἢ πίστι σου στὴν ἀ-
γάπη μας; Αὐτὰ τὰ σκέφθηκες;

—Θὰ φύγω. 'Ορκίστηκα στὸ Κοράνι.

—Τὶ κακὸ μᾶς περιμένει, ἀγάπη μου;

—'Εται; Κι' ἔχεις καλλίτερα τοὺς ἀν-
θρώπους αὐτοὺς ἀπὸ τὰ φιλιὰ τὰ δικά
μου; Τοὺς ξέρεις καλὰ; Καὶ θὰ πᾶς στὸ
θάνατο γιὰ ξένους ἀνθρώπους;

—Καὶ ποιοὺς πᾶς νὰ θρῆς;

—Δὲν τοὺς ξέρω. Μοῦδωσε ἐδῶ ὁ
Γκούμαα μιὰ γραφὴ γιὰ νὰ τοὺς δώσω.

Κι' ἔδειξε μιὰ περγαμινὴ κρυμμένη
μέσα στὸ σελάχι του.

—Σεγκίρα!... Μὴ μοὺ θυμῶνῃς. Τὶ εἴ-

μαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι; Σκόνη μπρο-
στὰ στὴ θέλησι τοῦ Θεοῦ.
'Ο Προφήτης νὰ σ' ὀδηγῇ, Γιούσουφ!,
πρόφερε ἡ δύστυχη κι' ἔπεσε στὴν ἀγκα-
λιά του.

Πρῶτ', πολὺ πρῶτ' τὴν αὐγὴ, ὁ Γιού-
σουφ βρισκόταν μακριὰ μέσα στὴν ἔ-
ρημο.

Διψασμένος, ἔσκυψε νὰ πῇ λίγο νερὸ
ἀπὸ μιὰ πηγὴ καὶ καθὼς σηκώθηκε, ἐ-
νοιῶσε πῶς ἡ περγαμινὴ τοῦ Γκούμαα
ἔλειπε ἀπὸ τὸ σελάχι του. Κύτταξε τρι-
γύρω του. Δὲν εἶδε τίποτα.

—Καταστροφή!, ψιθύρισε. Μοῦπεσε ...
καὶ τώρα ἡ θάνα κρυμμένη μέσ' στὴν
ἄμμο, ἢ στὰ χέρια κανενὸς προδότη.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ, πίσω, τρι-
γύρω του.

—Θὰ μοῦπεσε στὰ χαμόκλαδα, ἐκεῖ
ποὺ ἤμαστε ἐσπλημένοι μὲ τὴ Σεγκίρα.

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Κι' ἔφτασε ἔξω-
τλημένος πιά ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα.

'Επεσε χάμω. Δὲ θαστοῦσε.

Μά... τίποτα, τίποτα. ὥστε ὅλα πιά

χάθηκαν. Τὸν περίμενε ὁ θάνατος;

τὸν νόμιζαν οἱ δικοί του γιὰ προδότη;

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρῶτ' μόλις ἀνέβη

τὰ μάτια του, ἄκουσε φωνές, νταούλια καὶ

χαρές. Γύρω-τριγύρω τὰ χωριά γιορ-

τάζανε, καὶ ὅλοι πηγαίνανε πρὸς τὴ με-

γάλη πολιτεία τοῦ Χαλιφάτου.

Τὶ νὰ ἦταν ἀρὰ γέ;

Κατσουφιασμένος, ἔτρεξε κι' ἔσμιξε μ'

ἕνα караβάνι.

—Τὶ συμβαίνει καὶ ποῦ πάτε;

—Μὰ ποῦ ζῆς; Δὲν ξέρεις; 'Ο Χαλίφης

τσάκωσε ὅλους τοὺς προδότες, τοὺς ἐπα-

ναστάτες καὶ τοὺς ἔκοψε τὰ κεφάλια. Τὰ

κρέμασε ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ

κάστρου. 'Εκείνο τὸ σκυλὶ ὅμως, ὁ Γκού-

μαα, ἔξφυγε.

Τώρα κατάλαβε ὁ Γιούσουφ. 'Ασφα-

λῶς κάποιος θὰ θρῆκε τὴν περγαμινὴ

του μὲ τὰ ὀνόματα, τὴν ἔφερε στὸ Χαλί-

φι, κι' ὁ Χαλίφης τοὺς ἔσφαξε ὅλους.

Ἀφηρημένος τράβηξε μαζί μὲ τοὺς

ἄλλους γιὰ τὴν πολιτεία. Οἱ μουσικὲς

καὶ τὰ νταούλια τὸν εἶχαν ἐκνευρίσει.

Δὲ θαστοῦσε πιά. Κι' ὅταν φτάσανε μπρο-

στὰ στὴν πόρτα τοῦ κάστρου, εἶδε ἀρά-

δα τὰ κεφάλια κρεμασμένα καὶ τὰ κο-

ράκια νὰ κρῶζουν ἀπὸ πάνω τους.

Τὰ πόδια του δὲν τὸν θαστοῦσαν. Προ-

χώρησε ἕνα, δυὸ μονοπάτια, γύρισε ἕνα

δρομάκι, καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ σπι-

τι τῆς Σεγκίρας.

—Σὲ περιμένα, ἀγάπη μου. 'Ο Προ-

φήτης σ' ὀδήγησε κοντά μου... δὲν δια-

τρέχεις πιά κανέναν κίνδυνο.

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;

—'Ο Γκούμαα νικηθῆκε... οἱ σύντροφοί

του πέρασαν ἀπὸ τοῦ δήμιου τὸ μαχαίρι.

'Εγώ, ἐγὼ τοὺς πρόδωσα γιὰτὶ σ' ἀγα-

ποῦσα καὶ σὲ ἤθελα δικό μου. 'Η ἀγάπη

μου εἶνε πιὸ μεγάλη ἀπὸ κάθε τί. Καὶ

δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ μ' ἐμποδίσῃ

νὰ σὲ κάνω δικό μου.

—'Ο 'Αλλάχ!, ψιθύρισε ὁ Γιούσουφ κι'

ἔπεσε χάμω, σωριάστηκε στὰ πόδια της.

—Λά ἰλάχα ἰλλα λάχ. 'Αλλάχ, Μου-

χαμπίντνα Ρασούλ. 'Αλλάχ, εἶπε ἐκείνη

κι' ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε.

IMPIN IRAK

Θόρυβος

'Η καφετζοῦ στὸν πελάτη της, ὑπο-
ψήφιον πολιτευόμενον.

—'Ακούω θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά

σας...

—Καταλαβαίνω. Εἶνε ἡ δόξα...

—Καθόλου. 'Η γυναῖκα σου θ' ἀδειά-

σῃ τὸ πιστόλι τις ἀπάνω σου.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΣΚΩΦ

Ἐνα γιγάντιο ἀνάγνω- σμα πάδους, αἵματος καὶ φρίκης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Ποιὸς εἶνε;

—'Ο Γιάννης Μῶρ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ ὁ-
ποστατικοῦ.

'Ο ἀνακριτὴς καὶ ὁ ἀστυνόμος ἐξε-
πλάγησαν.

'Η ἀνάκρισις ἄρχισε μὲ τοὺς πιὸ κα-
λοὺς ὁλιούς.

'Ο ἀνακριτὴς διέταξε ἀμέσως:

—Νὰ τὸν φέρῃς γρήγορα μέσα!...

'Ο ὑπηρετὴς ἐβῆγε καὶ ξαναγύρισε

σὲ λίγες στιγμὲς συνοδεύοντας τὸν Γιάν-

νη Μῶρ, στὸν ὁποῖον εἶπε:

—Νὰ ὁ κ. ἀνακριτὴς, μιλήστε του.

'Ο Μῶρ, βρισκόμενος στὴν πιὸ μεγά-

λῃ ἀμχανία, πλησίασε καὶ κύτταξε πό-

τε τὸν ἀνακριτὴ καὶ πότε τὸν Φλανκάρ.

—'Απάνω στὴν ὥρα ἦρθες εἶπε μὲ σο-

βαρότητα ὁ ἀνακριτὴς. 'Ηθελα νὰ στεί-

λω νὰ σὲ καλέσω.

'Ο ἐπιστάτης δοκίμασε κάποια ἐκπλη-

ξι ἀλλὰ δὲν ἐταράχθηκε.

—'Ο κ. ἀνακριτὴς μὲ ξέρει, εἶπε. Τὶ

μὲ χρειάζεται;

'Ο κ. Πουλβερέλ ἀπέφυγε νὰ δώσῃ

ἀπάντησι.

—Θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε; εἶπε ἀ-

πλῶς.

—Μάλιστα, κύριε, γιὰ τὸ φόνον τοῦ

Μαυρίκιου.

—Καὶ τί ξέρετε;

—'Ακουσα νὰ λένε γιὰ τὸ φόνον ποὺ

ἔγινε κοντά στὸ ὑποστατικό ἐχτές τὸ

πρῶτ'. Φαίνεται ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἐπνίγη-

κε κι' ἕνα κλαδί πού βρέθηκε ἐκεῖ κον-

τὰ κομμένο μὲ ἀξίνη, ἀποδείχνει ὅτι

τὸ πνίξιμο δὲν ἦταν τυχαῖο δυστύχημα,

ἐλλὰ δολοφονία.

—'Αλήθεια; Καὶ ποιὸς σοὺ τὰ εἶπε τό-

σο καλὰ;

—'Ω, κύριε ἀνακριτά. Αὐτὸ τὸ λέει

ὁ κόσμος ἐδῶ. Ρωτήστε καὶ θὰ βε-

βαιωθῇτε καὶ μόνος σας. 'Αλλὰ ποῖν ἐ-

ξακολουθῶ, ἤθελα νὰ ξέρω ἂν ὅσα

λένε γιὰ τὸ σπασμένο κλαδί εἶνε ἀληθι-

νά. Γιατὶ ἂν δὲν εἶνε, τότε δὲν ἔχω νὰ

σᾶς πῶ τίποτα.

—'Αλήθεια εἶνε, Γιάννη, ἐξακολούθη-

σε!, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς ποὺ ἡ περιέργειά

του εἶχε κινηθῇ στὸν ὑπέρογκο βαθμό.

—'Η ἀξίνη μὲ τὴν ὁποῖαν ἐκόπηκε τὸ

κλαδί, θὰ εἶνε ἐκεῖνι ποὺ μεταχειρίζο-

μουν ἐγὼ ὁ ἴδιος αὐτὲς τις ἡμέρες γιὰ

νὰ κόψω ἕνα δένδρο ἐκεῖ κοντά στὸ πο-

τάμι. Αὐτὴ τὴν ἀξίνη μοῦ τὴν ἔκλεψαν.

Τὴν εἶχα ἀφήσει μαζί μὲ ἄλλα ἐργαλεῖα

στὴ ρίζα τοῦ δένδρου. Τὰ ἄλλα πράγμα-

τά μου τὰ βρήκα, ἀλλὰ ἡ ἀξίνη ἐξαφα-

νίστηκε. 'Εκείνος ποὺ θάκλεψε τὴν ἀξίνη

μου, ἐκείνος θὰ σκότωσε καὶ τὸν Μαυρί-

κιον. 'Ετοί πρέπει νὰ εἶνε τὸ πρῶγμα καὶ

γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

'Ο γραμματεὺς ἐσημείωσε αὐτὴ τὴν

πληροφορία.

'Ο ἀνακριτὴς ἐρώτησε:

—'Εσημείωσατε κύριε Λεοδὲ;

'Ο γραμματεὺς, ποὺ περνοῦσε τὴ μι-

σὴ ζωὴ του σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα,

παύσας ἀπὸ τὸ παχὺ τοῦ προσώπου

τὸν ἄλλῃ μισὴ ἀναπνέοντας καὶ ἐξ-

φυσώντας μὲ δυσκολία, ἔκανε νόημα κα-
ταφατικό.

'Ο κ. Πουλβερέλ ἐστράφηκε τότε πρὸς
τὸ Γιάννη Μῶρ.

—'Εξακολούθησε, τοῦ εἶπε.

'Εκεῖνος παρατήρησε τὸ δικαστικό μὲ

ἐκπληξι.

—Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτ' ἄλλο, εἶπε.

—'Ο,τι εἶχα νὰ πῶ τὸ εἶπα.

—Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχεις λοιπόν;

—Ὄυτε λέξι!

'Ο ἀνακριτὴς καὶ ὁ Φλανκάρ ἀντὴλ-

λαξαν ἕνα ἀσπρατιά, βλέμμα συνεν-

νοήσεως. 'Ο ἀστυνόμος ἔτριψε τὰ χέ-

ρια του, ἐκδηλώνοντας μ' αὐτὸ τὸν τρό-

πο τὴν χαρὰ του.

—'Εμπρὸς Γιάννη Μῶρ, ἐπέμεινε ὁ

ἀνακριτὴς. Γιὰ προσπαθήσατε νὰ θυμη-

θῇτε καλά.

'Ο ἐπιστάτης ἔχοντας τὰ βλέμματά

του καρφωμένα στὸ πάτωμα, προσπα-

θοῦσε νὰ θυμῇ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ λέξι, εἶπε

στὸ τέλος.

—Τότε εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σοὺ

ὑπεθυμίσω ἐγὼ τὰ πράγματα, εἶπε ὁ

ἀνακριτὴς.

—'Αν ἔχετε τὴν καλωσύνη βοηθήσατε

μὲ, κύριε ἀνακριτά, εἶπε ὁ Γιάννης Μῶρ.

'Ετοί 'ἴσως θυμῇθ. 'Αλλοῶς...

—'Αλλὰ ἀντὶ ν' ἀκούσω τίς ἀνακοι-

νώσεις σου, συνέχισε ὁ ἀνακριτὴς, θὰ

σὲ υποβάλω εἰς ἀνάκρισιν.

—Εἰς ἀνάκρισιν; ρώτησε μ' ἐκπληξι

ὁ Γιάννης. 'Αλήθεια πρὸ ὀλίγου μοῦ

εἶπατε, ὅτι θέλατε νὰ στείλετε νὰ μὲ

καλέσετε. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε δικα-

στά, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω γιατί.

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχῃς κι' ἄλ-

λες πληροφορίες νὰ μᾶς δώσῃς. Γιατὶ

ὅλοι συμφωνοῦν καὶ λένε, ὅτι τὴν ὥρα,

ποὺ ἔγινε ὁ φόνος, ἐοὺ ἦσαν κοντά στὴν

τάφρο. Κι' ἂν δὲν εἶδες τίποτα, ἀσφαλῶς

ὅμως θὰ ἄκουσες τὸ παιδί νὰ φωνάζῃ.

—'Εγώ, εἶπε ὁ Γιάννης Μῶρ, οὔτε εἶ-

δα, οὔτε ἀκούσα τίποτα. 'Αν ἐβλεπα τί-

ποτα θὰ σᾶς τὸ εἶχα πῇ. Κι' ἂν ἀκούγα

τίποτα δὲν θὰ καθόμουν μὲ χέρια σταυ-

να σηκώνεσαι, να βγαίνεις από το δωμάτιό σου, να πηγαίνεις στον πύργο, να δείχνεις τη γροθιά σου κατά εκεί και να φοβερίζεις;

— Ο Γιάννης Μώρ φάνηκε να δοκίμασε τρομερή έκπληξη. Καί χωρίς αμφιβολία ή έκπληξίς του ήταν ειλικρινής.

— Έγώ; είπε. Έγώ; Μά είδαν έμένα; Έγώ να φοβερίζω τον πύργο; Έγώ είμαι πάντα ευχαριστημένος από τὰ άφεντικά μου. Έκείνοι που λένε τὸ άνπιθετο δέν ξέρουν τί λένε.

— Ώστε άρνεΐσαι αυτό που κατήγγειλαν;

— Ναί, είπε ο Γιάννης ώργισμένος και με δυνατή φωνή. Κι' εκείνοι που σάς τὰ είπαν εΐνε ψήιτες και άτιμοι.

— Ο άνακριτής έκαμε νόημα στόν γραμματέα.

— Γράφετε; τόν ρώτησε.

— Δέν παραλείπω ούτε λέξι, άπάντησε ο γραμματέας.

— Τά ίδια πρόσωπα, έσυνέχισε ο κ. Πουλβερέλ, πού σέ είδαν να δείχνεις τις γροθίες σου κατά τόν Πύργο, σ' άκούσαν να λές κι' αυτές τις ίδιες λέξεις. Πάθαλε μαζί μου. Θά τόν κάνω όπως και τόν άλλον.

— Ο Γιάννης Μώρ έβλεπε τόν άνακριτή με τὸ στόμα άνοιχτό από την έκπληξι. Η όργη του φαινόταν πώς είχε κατακταλή. Στό τέλος έξοπασε σ' ένα δυνατό κι' άπαίσιο γέλιο.

— Τι ψέμματα, Θεέ μου, φώναξε, τί ψέμματα. Καί στοιχηματίζω πώς δέν εΐνε μονάχα αυτά. Θά σάς είπαν, ότι έκανα και άλλα και ότι είπα και άλλα.

— Πραγματικά, είπε ο άνακριτής. — Όταν ο Μαυρίκιος ντέ Μιρμόν έμπηκε στό δάσος, όπου λίγα λεπτά της ώρας άργότερα δολοφονήθηκε...

— Λοιπόν, τί έγινε τότε;

— Έσὺ τόν παρακολούθησες με άγρια βέβηματα.

— Τώρα πιά ο Γιάννης Μώρ είχε γίνει κατάπορος.

— Με συγχωρείτε, κύριε άνακριτά, είπε ο δυστυχής έπειτα από μακρά σιγή, ο νους μου εΐνε βαρύς και δέν καταλαβαίνω πάντα αυτό που θέλουν να μου πούν. Θαρρώ όμως πώς αυτή τη φορά άποδίδετε σέ μένα τόν φόνου του Κρέβκερ.

— Όχι, άπάντησε ο κ. Πουλβερέλ. Δέν σάς άποδίδουν κανένα έγκλημα. Παρατηρώ μονάχα πώς ή διαγωγή σου φαίνεται λιγάκι άνεξήγητη κι' αυτό άκριβώς εΐνε τὸ σημεΐο που θέλω να διευκρινίσω.

— Έγὼ τὰ άρνούμαι όλα, φώναξε ο Γιάννης Μώρ. Αυτό που είπατε πρό ολίγου εΐνε φαντασίες, εΐνε ψέμματα. Ποτέ δέν έσηκόηκα τη νύχτα για να φοβερίσω τ' άφεντικά μου στόν πύργο. Άν είχα τὰ τὸς φοβερίσω σέ τίποτα, θά τωκανα και την ήμέρα. Έπὶ τέλους με είδαν, ότι παρακολουθοῦσα τόν μικρό ντέ Μιρμόν όταν έμπηκε στό δάσος και λένε πώς τὰ μάτια μου ήταν άγρια. Αυτό τὸ τελευταίο εΐνε πολύ άστείο. Φαντάζεσθε έσείς κύριε άνακριτά, ότι άν είχα τίποτα στό νοῦ μου θά τὸ φανέρωνα έτσι μπροστά στόν κόσμο; Ά, κύριε άνακριτά, έσείς είσαστε συνθησιμένες σ' αυτές τις ύποθέσεις. Πιστεύετε, αλήθεια, ότι οί δολοφόνοι εΐνε τόσο μωροί, ώστε να μην παίρνουν μερικά προφυλακτικά μέτρα;

— Πολλές φορές δέν τὰ παίρνουν από πονηρία.

— Τότε δέν μου μένει παρά να προσθέσω ένα πράγμα: Νά με φέρετε εις άντιπαράστασι μ' αυτούς που λέτε, ότι μ' άκούσαν και με είδαν.

— Σ' ένα νεῦμα του άνακριτού ο Φλανκάρ έβγήκε κι' έφερε άμέσως τούς χωρικούς Ρικελέ, Λανσάρ και τη Λουϊζέττα.

— Αυτοί, μόλις είδαν, ότι βρέθηκαν άπέναντι από τόν άφέντη τους, φοβήθηκαν κι' έμειναν σέ μια κατάστασι άμηχανίας.

— Ά! σείς είσθε, φώναξε ο Γιάννης Μώρ άκράτητος, ένω τὰ μάτια του πετούσαν σπύρες. Έσείς είσαστε, που ήρθατε και είπατε ένα σωρό ψέμματα στόν άνακριτή;

— Σιωπή! είπε αυστηρά ο κ. Πουλβερέλ.

— Έστράφηκε άμέσως πρὸς τη Λουϊζέττα και τούς δύο χωρικούς και είπε:

— Καθένας από σας άς έπαναλάβη μπροστά στό Γιάννη Μώρ τί είδε και τί άκούσε.

Δέν ήταν εύκολο να κάνη κανείς τη Λουϊζέττα και τόν Λανσάρ να μιλήσουν. Έκτός από τόν φόβο της δικαιοσύνης, τόν έμφυτο φόβο, που έχουν όλοι οί χωρικοί, τούς έφοβίξε και ή θέα του άφέντη.

— Έπειδή όμως ο κ. Πουλβερέλ επέμεινε με αυστηρότητα, αναγκάσθηκαν να ύπακούσουν.

— Τότε ο ένας ύστερ' από τόν άλλον, χωρίς λογομαχίες, επανέλαβαν ότι είχαν πη και πριν και με περισσότερες τώρα μάλιστα λεπτομέρειες.

— Καί ο Γιάννης Μώρ πού τούς άκουγε με κατάπληξι και με σφιγμένες τις γροθίες άπειλητικά, τούς διέκοπτε κάθε τόσο με άναφωνήσεις.

— Ά! τούς άχτιους! Ά! τούς ψεύτες! Ά! τούς άτιμους!

— Καί οί άλλοι έλεγαν τότε:

— Ναί, αλήθεια εΐνε. Δέν τὰ βγάζουμε έμέεις από τὸ κεφάλι μας.

— Ψεύδεσθε! Ψεύδεσθε! έφώναξε ο Γιάννης Μώρ. Σας έπληρωσαν για να πητε ψέμματα. Καί όμως εγὼ δέν σας έκανα ποτέ κανένα κακό. Σας χρωστώ τίποτα από τὰ ήμερομίσθιά σας; Έσὺ Λουϊζέττα δέν μου ζήτησες δυό φορές να σοῦ αδείξω τὸν μισθό και στόν αδείξω; Έσένα Ρικελέ δέν σοῦδωσα δυό φορές χρήματα όταν έλαβες άνάγκη; Έσὺ Λανσάρ, δέκα χρόνια τώρα που έργάζεσαι στό ύποστατικό, έχεις κανένα παράπονο από μένα;

— Όχι! είπαν όλοι.

— Τότε, λοιπόν, γιατί θέλετε να με βλάψετε;

— Δέν εΐνε δικό μας φταίξιμο, κύρ Γιάννη. Είσαστε άναγκασμένοι να ποῦμε ότι ξέρουμε γιατί μας κάνουν άνάκρισι και θαρρώ πώς άδικα τρομάξατε — είπε ο Λανσάρ. Γιατί δέν βλέπουμε πώς υποροῦν να σας ζημιώσουν αυτά που λέμε.

— Τὸ πιστεύω πώς δέν έχετε κανένα κακό σκοπό εναντίον μου. Νά πητε, λοιπόν, στόν άνακριτή, ότι άν είδατε κανένα να φοβερίζει κατά τόν Πύργο, να δείχνη τη γροθιά του και να μπαίνει στό δάσος πίσω από τὸ Μαυρίκιο ντέ Μιρμόν την ήμέρα του φόνου — πράγμα που εΐνε πολύ άπίθανο — δέν ήμουν εγὼ.

— Μά είσαστε σείς άφεντικό.

— Ο κ. Πουλβερέλ επενέβη.

— Έπιμένετε να άντιγθε; είπε στό Γιάννη Μώρ, που φαινόταν καταβεβλημένος.

— Βέβαια, άπάντησε έκείνος. Όρκιζομαι στό Θεό, ότι έλ' αυτά εΐνε ψέμματα.

— Καί όμως οί καταθέσεις τῶν τριῶν αυτών μαρτύρων εΐνε σαφείς και κατηγορηματικές. Καί παρ' όλο που δέν μπορούμε βέβαια να τις παραδεχόμαστε κατά γράμμα, γιατί όλοι άνήκουν στήν ύπηρεσία σας, έν τούτοις όμως δέν μπορούμε να μη τις λάβουμε υπ' όψιν. Πώς τὰ εξηγείτε σείς;

— Δέν μπορώ να τὰ εξηγήσω. Δέν τὰ καταλαβαίνω.

— Αὐτὴ δέν εΐνε άπάντησις.

— Δέν έχω να δώσω άλλη άπάντησι. Έπιμένω και θά επιμένω πάντα να λέω

την αλήθεια.

— Ο Ρικελέ έπροχώρησε τότε λίγα βήματα και ο άνακριτής έννόησε, ότι ήθελε να μιλήση.

— Δέν τὸ βεβαιώνω αυτό, που θέλω να πῶ, είπε, άν και φαίνεται, ότι εΐνε αληθινό.

— Σ' άκούω.

— Πιστεύω — είπε ο Ρικελέ — ότι έμεις δέν είμαστε οί μόνοι, που είδαμε τὸ Γιάννη Μώρ να μπαίνει στό δάσος.

— Ποιός άλλος τόν είδε;

— Ο κόμης ντέ Μιρμόν.

— Ο κόμης ντέ Μιρμόν ήταν εκεί αὐτὴ την ώρα; ρώτησε με ζωηρότητα κι' ένδιαφέρον ο κ. Πουλβερέλ.

— Ο κ. κόμης κάθε μέρα κάνει τόν περίπατό του έφιππος στά πέριξ. Πολλές φορές μάλιστα κάνει πολύ μακρινές εκδρομές. Έξαιρετικῶς έχτες δέν άπομακρύνθηκε πολύ από τόν πύργο. Άφου έπήγε για λίγο στην πεδιάδα, πρὸς τις όχθες του ποταμοῦ—τόν είδα εγὼ καλά γιατί τόν έχαιρέθησα όταν έπέρασε κοντά μου, άν και ήταν τόσο συλλογισμένος, ώστε παρά την συνθηιά του δέν με άντεχαιρέτησε — έγύρισε πίσω πρὸς τὸ δάσος. Ύστερα από λίγα λεπτά, έπειδή είχα άνάγκη να έπιστρέψω στό ύποστατικό, έπήρα τὸ συντομώτερο δρόμο, δηλαδή μέσα από τὸ δάσος, κι' έτσι είδα πρώτα μὲν τὸ Γιάννη Μώρ να κόβη τὸ δέντρο του κι' έπειτα, λίγο μακρύτερα, τόν κ. ντέ Μιρμόν. Είχε δέσει τὸ αλογό του σ' ένα δέντρο και είχε καθήσει χάμα, έχοντας τὸ κεφάλι του ανάμεσα στά χέρια του. Τόν έχαιρέθησα για δεύτερη φορά, κι' αὐτός πάλι δέν με άκούσε. Ούτε κινήθηκε μάλιστα καθόλου.

— Έγὼ ένόμιζα, ότι ο κ. κόμης είχε βγῆ με την κόρη του.

— Ο κ. κόμης και ή δις Λευκή βγαίνουν συχνά από τόν πύργο μαζί, αλλά όταν φθάνουν στην πεδιάδα χωρίζονται. Καθένας πάει πρὸς τὸ μέρος του. Αυτό είχε γίνει βέβαια κι' έχτες. Άφου ο κ. κόμης ήταν κακοδιάθετος και συλλογισμένος, είχε άνάγκη να μείνη μόνος.

— Καλά. Άφου όμως ούτε σας είδε, ούτε σας άκούσε, γιατί άράγε θά πρέπει ναχη δῆ και ναχη άκούσει τὸ Γιάννη Μώρ;

— Αυτό, κύριε άνακριτά, εΐνε μιά ύπόθεση. Ο κ. κόμης και ο Γιάννης Μώρ δέν ήταν μακριά ο ένας από τόν άλλον και εΐνε πολύ πιθανό κάποια ώρα να συναντήθηκαν. Ο κ. κόμης σας τὸ είπε;

— Ναί, είπε ο άνακριτής συλλογισμένος.

— Ο κ. άνακριτής μᾶς χρειάζεται άκόμη;

— Όχι, μπορείτε να πηγαίνετε. Θά παρουσιασθήτε όμως πάλι μπροστά μας όταν τὸ άπαιτήση τὸ συμφέρον της άνακρίσεως.

— Ο Ρικελέ, ο Λανσάρ και ή Λουϊζέττα δέν έπείριμεναν να τούς ξαναδώσουν ο άνακριτής την άδεια. Έφυγαν τρέχοντας.

— Τότε ο Γιάννης Μώρ έστράφηκε πρὸς τόν κ. Πουλβερέλ.

— Κι' ευένα, είπε, θά με κρατήσετε πολύ άκόμα; Έχω πολύ βιαστική δουλειά και θά μου κάνετε τη χάρι να με αφήσετε να πηγαίνω. Κι' άν με χρειασθήτε πάλι, έρχομαι κι' έγω, όπως και οί άλλοι.

— Ο κ. Πουλβερέλ δέν άπάντησε.

— Ο Γιάννης Μώρ, που βρισκόταν σέ μεγάλη άνησυχία, δέν έτόλμησε να επιμείνη.

— Σαφνικά όμως, σαν κάτι να θυμήθηκε, είπε:

— Έλγισμόνησα να προσθέσω, κύριε άνακριτά, ότι ή άξίνα με γνωρίζεται εύκολα. Έχει να δαχτυλίδι στη λαβή, για να κρεμῶ τὰ έργαλεία μου. Καί

έκτός άπ' αυτό ήταν και κατακάινουρη.

— Ο άνακριτής κυτιούσε έπίμονα τόν έπιστάτη κι' έψιθύριζε.

— Η στάσις αυτού του ανθρώπου εΐνε πολύ περίεργη. Άν εΐνε ένοχος πρέπει να έχη μεγάλη ψυχική δύναμι. Ο άνακριτής έχτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' έφάνηκε ένας ύπηρέτης.

— Παρακαλέστε τόν κ. ντέ Μιρμόν, είπε, να λάβη την καλωσύνη νάρθη έδώ. Κατόπιν έστράφηκε πρὸς τόν Φλανκάρ και τὸ είπε:

— Περάστε τὸ Γιάννη Μώρ στή μικρή αίθουσα και μείνατε κοντά του. Προσέγετέ τον να μην επιχειρήση να φύγη. Τη Φλωρεντίνα, τὸ Μενέ και τὸ Ζανκάρ διώξτε τους.

— Ο Φλανκάρ έβγήκε έξω με τόν έπιστάτη, που φαινόταν πολύ πειθίγιος.

— Πέντε λεπτά της ώρας άργότερα, στην αίθουσα που βρισκόταν ο άνακριτής, έμπαινε ο Ζυλ ντέ Μιρμόν, άχρός και με τὰ μάτια κατακόκκινα από τὰ δάκρυα. Φαινόταν πολύ πιδ γερασμένος άπ' ότι ήταν, έπειτα από τη νύχτα της άγρυπνίας, που έπέρασε κοντά στό πεθαμένο παιδί του.

— Σέ τί μπορώ να σας φανῶ χρήσιμος; είπε με κάποια πικρία ο Ζυλ στόν άνακριτή. Μήπως περιμένετε να σας δώσω πληροφορίες για τὸ φοβερό έγκλημα, που έγινε; Άχ, δέν ξέρω τίποτα, άπολύτως τίποτα. Δέν μπορώ να σας πῶ τὸ παραμικρό. Άλλά έσείς, κύριε άνακριτά, που έχετε ως έργον σας να άναύρετε τόν δράστη αὐτοῦ του φρικτοῦ έγκλήματος, εύρήκατε τεῦλάχιστον τίποτα; Εύρήκατε κανένα ίχνος, κανένα πειστήριο, για να εκδικηθήτε τόν άδικο θάνατο του γιουῦ μου;

— Ίσως, είπε ο άνακριτής, με παράξενο τόνο στή φωνή του.

— Τι γνωρίζετε;

— Ο κ. Πουλβερέλ έσώπασε, χωρίς να πάψη να κυττάξη έρευνητικά τόν κόμητα ντέ Μιρμόν με τὸ ζωηρό και διεισδυτικό του βλέμμα. Έπειτα είπε σαφνικά.

— Κύριε κόμη, σας παρακαλῶ να με θεωρήτε μόνο σαν ένα δικαστικόν ύπάλληλο, που εΐνε έντεταλμένος να έκπληρώση μιά σοβαρή και όκληρά άποστολή. Έχω να σας άποτείνω μερικές έρωτήσεις, στις όποιες σας παρακαλῶ να μου άπαντήσετε γιατί δέν σας μιλῶ υπό την άτομική μου ιδιότητα, όπως κατά τόν φόνου του θείου σας, αλλά ως άνακριτής.

— Ο κόμης έσήκωσε ζωηρά τὸ κεφάλι. — Περί τίνας πρόκειται; έρώτησε. Σαν να μου φανεται, ότι μαντεύω κάτι ύπονοῦμενα στά λόγια σας.

— Έάν μὲνη καμιά αμφιβολία στή σκέψι σας, κύριε κόμη, να είσθε βέβαιος ότι ή αμφιβολία αὐτή θά έρθῆ.

— Σας άκούω, λοιπόν, κύριε Πουλβερέλ. Άλλά σας παρακαλῶ, κάνετε γρήγορα, γιατί θέλω να ξαναγυρίσω κοντά στό παιδί μου. Σκεφθήτε, ότι σέ λίγες ώρες θά μου τὸ πάρουν και δέν θά τὸ ξαναδῶ πιά ποτέ.

— Θά τόν ξαναδῆτε, σας τὸ υπόσχομαι, είπε ο κ. Πουλβερέλ.

— Ο κόμης έκπληκτος έσταύρωσε τὰ χέρια. Ένα κόμα αίματος έκοκκίνισε τὸ πρ'σώπό του.

— Μοῦ τὸ υπόσχεσθε; είπε με ύφος ύπεροπτικό και άγέρωχο. — Ω! κύριε Πουλβερέλ, έπήρατε ύφος έπιτακτικό. Δέν πρέπει όμως να λησμονήτε, ότι βρισκόσθε μέσα στό σπίτι μου.

— Με συγχωρείτε, κύριε, είπε ψυχρά ο δικαστής. Όπου διαπράττεται έγκλημα άκεί κυριαρχεί και διευθύνει ή δικαιοσύνη. Μέσα σ' αυτό τόν πύργον δέν υπάρχει πρὸς τὸ παρόν άλλος κύριος εκτός από μένα. Καί πρέπει να ξέρετε, ότι εκεί όπου μπαίνει ή δικαιοσύνη, τὰ πάντα ύποτάσσονται σ' αὐτήν.

Σ' ένα νεῦμα του άνακριτού ο Φλανκάρ έβγήκε κι' έφερε τὸ Ρικελέ και τη Λουϊζέττα.

— Καί άν ακόμα ήμουν ένοχος του θανάτου του γιουῦ μου, είπε ο Ζυλ, δέν θά με μεταχειριζόσαστε έιρότερα.

— Ο πόνος σας σας κάνει κύριε κόμη να μεγαλοποιήτε τὰ πράγματα. Δέν φαντάζομαι να παραμέλψω τις ένδείξεις της ύπολήψεως που ώφειλα άπέναντί σας. Η άνυπομονήσά σας όμως και ή όργη σας δέν συντελοῦν καθόλου να με απαλλάξουν από μερικές αμφιβολίες.

— Ποιές; — Θά τὸ μάθετε. Καθίστε, σας παρακαλῶ. Αυτό που έχω να σας πῶ απαιτεί πολλή ώρα.

— Ο κ. Πουλβερέλ έφυλλομέτρησε τη δικογραφία, όχι όμως εκείνη της άναφερόταν στό φόνου του Μαυρικίου, αλλά τη δικογραφία που περιείχε όλα τὰ έγγραφα της ύποθέσεως Κρέβκερ.

— Έπιτρέψατέ μου να επανέλθω — είπε ο άνακριτής έπειτα από μικρή σκέψη — στό ζήτημα του φόνου του βαρώνου, του θείου της συζύγου σας. Είνα άνάγκη να σας ύπενθυμίσω μερικές λεπτομέρειες που τότε με είχαν έκπληξει αρκετά, σήμερα δέ φαίνονται πολύ σπουδαιότερες από τότε.

— Σας άκούω, είπε ο κόμης.

— Ο βαρώνος Κρέβκερ έστραγγαλίσθη στό δάσος Μαρεσιώ μιά μέρα που έσείς, άπουσιάζατε από τόν πύργο.

— Καί πού θέλετε να καταλήξετε μ' αυτό; ρώτησε με φωνή γεμάτη από άγανάκτησι ο κόμης.

— Σας παρακαλῶ να μ' αφήσετε να έξακολουθήσω. Έγὼ δέν πρόκειται να καταλήξω σέ συμπεράσματα. Τὰ συμπεράσματα θά τὸ βγάλετε σείς οί ιδιοί. Ο φόνος του βαρώνου συνιπτε με την κλοπή της διαθήκης, με την όποιαν αὐτός άφηνε την περιουσία στόν Μαυρίκιο.

— Άν δέν ήθελα εγὼ, ποτέ δέν θά εί-

χατε φαντασθή την ύπαρξη της διαθήκης, διαθήκης.

— Απατάσθε, γιατί άπλῶς δέν έπρολάβετε να κάνετε μιά άποκάλυψι, την όποια έκανε την άλλη μέρα ο συμβολαιογράφος κ. Μπερνάρ. Ο συμβολαιογράφος εΐνε φύλαξ της δευτέρας διαθήκης, ή όποια έκανε λόγο για την πρώτη, που έξαφανίσθηκε. Άναφερόταν μάλιστα στό τέλος της δευτέρας αὐτης διαθήκης, ότι έν περιπτώσει θανάτου του Μαυρικίου, την περιουσία θά την κληρονομούσε ή δεσποινίς Λευκή. Η κλοπή της πρώτης διαθήκης—γιατί τότε ήταν άγνωστη ή ύπαρξίς της—δευτέρας—ήταν ή άπαραίτητος συμπλήρωσις του φόνου του Κρέβκερ. Τὰ δυό έγκλήματα έτειναν πρὸς τόν αὐτό σκοπό και άν δέν διεπράχθησαν από τὸ ίδιο χέρι—αὐτὸ ακόμα δέν έχει άποδειχθῆ—τὸ ίδιο πρόσωπο όμως εΐνε ο ήθικός αὐτοῦργός και τῶν δυό. Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα τρίτο έγκλημα, που άποτελεῖ προσβολή κατά της ζωῆς του γενικοῦ κληρονόμου του Κρέβκερ, όπως και τὰ δυό προηγούμενα έγκλήματα—ο φόνος και ή κλοπή—έτειναν στην προσβολή κατά της περιουσίας του, με σκοπό την ύφαρπαγή της κληρονομίας. Η κλοπή της διαθήκης λοιπόν ή δολοφονία του βαρώνου και ή δολοφονία τώρα του Μαυρικίου, δλ' αυτά σχετίζονται. Καί όλων αυτών τῶν έγκλημάτων ο προφανής και βέβαιος σκοπός εΐνε ή κατοχή της περιουσίας του βαρώνου Κρέβκερ. Αὐτή εΐνε ή άφορμή κι' αὐτός εΐνε ο σκοπός όλων αυτών τῶν έγκληματικῶν πράξεων, που πρόκειται να άνταμειφθοῦν με την περιουσία του βαρώνου. Άς προσπαθήσουμε λοιπόν τώρα να ιδώμε σε ποιόν θά περιέλθῃ αὐτή ή περιουσία κι' έτσι ίσως άποκαλύψωμε τόν ένοχο.

— Άν δέν ήθελα εγὼ, ποτέ δέν θά εί-

(Η συνέχεια στό έρχόμενο)

Πώς έντυσα τούς γιουούς μου!

Από τὰ εϋδυμα τῆς ζωῆς

Εἶνε μιά βδομάδα τώρα, πού τὸ μόνο θέμα συζητήσεως στὴ γειτονιά εἶνε οἱ δύο μου γιοιοί.

Ἡ κυρά Μαριγώ ἢ πλύστρα, πού πρωτὶ —μεσημέρι καὶ βράδυ παίρνει σβάρνα ὀ-
λα τὰ σπῖτια καὶ δίνει τὶς τελευταῖες εἰ-
δήσεις τοῦ... πρακτορείου τῆς — κι' ἔχει
πρακτορεῖο... σπουδαῖο! Τύφλα νάχη τὸ
Ρώυτερ καὶ τὸ Τρανζόσεαν—ἔχει μετατρέ-
ψει τὴ γλῶσσα τῆς σέ...ἀεικίνητο!... Λέει.
λέει, λέει...

Προχθές, κατὰ τύχην, κάτι πήραν τ'
αὐτιά μου, καὶ σὰς τὰ μεταδίδω αὐτο-
λεξεί.

—Θὰ σοῦ πῶ κάτι, κυρά Γιαννούλα
μου,—ἡ κυρά Γιαννούλα εἶνε τὸ... ὑπο-
πρακτορεῖο τῆς—ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ
Θεοῦ, νὰ μὴ βγῇ τίποτα ἀπὸ τὸ στόμα
σου...Τοῦ κυρίου ΝΙΚΟΤ, πού λές, φα-
νεται πῶς... κύττα μὴν πῆς τίποτα, τοῦ
ἔστριψε ἡ βίδα, κυρά Γιαννούλα μου!...
"Αἱ! δὲν εἶδες; "Έντυσε τούς δύο τοῦ
γιοιούς μὲ πράσινη τσόχα!... Πῶ! Πῶ!
τρέλλα!... Χαθήκανε, κυρά Γιαννούλα
μου, τὰ τοιτάρια, τὰ ζαφειράκια; Πι νὰ
σοῦ πῶ. Πολὺ τὸν φοβῶμαι!...

Τώρα πού μάθατε τούς λόγους τοῦ
...κουτσομπολιοῦ, ἀσφαλῶς θὰ σὰς γεν-
νήθηκε ἡ περιέργεια νὰ μάθετε καὶ γιὰ
τὴ έντυσα τούς γιουούς μου μὲ πράσινη
τσόχα.

Θὰ σὰς τὸ πῶ, ἀφοῦ ἄλλωστε αὐτὸ εἶ-
νε τὸ θέμα τοῦ εϋθυμογραφημάτων μου.
Ἀρχίζω, λοιπόν:

Θὰ ξέρετε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας, ὅτι ὁ
ἄνθρωπος, ὠρισμένες ἐποχές, καταλαμβάνει
ἀπὸ διαφορῶν ἐποχών.

Καὶ νὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα:
Ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου μου —
ἕνας γερονταρναῦς, ἐξήντα χρονῶν —
ἄρχισε τώρα στὰ γεράματα νὰ μαθαίνει
—τὶ νομίζετε;—μπουζούκι!... Μάλιστα,
μπουζούκι!... Τὸ πιστεύετε; "Οχι. Κι'
ὁμως εἶνε ἀληθές!

"Εταί, λοιπόν, κι' ἐμένα, τώρα στὰ
γεράματα—γεράματα, τρόπος τοῦ λέ-
γειν—μὲ κόλλησε ἡ μανία νὰ μάθω
μπιλιάρδο! Μία μέρα διάβασα σ' ἕνα
γερμανικὸ περιοδικὸ ὅτι τὸ μπιλιάρδο
συνιστᾶται ἀπὸ τούς γιατροὺς ὥς τὸ ὑ-
γιεινότερο παιχνίδι κι' ἀμέσως μ' ἐπίασε
μοῦρλα νὰ τὸ μάθω. Τὸ ἴδιο βράδυ κιό-
λας πήγα στὰ σφαριστή-
ρια τῆς ὁδοῦ Πανεπιστη-
μίου κι' ἀρχισα νὰ παρα-
κολουθῶ.

Καὶ δὲν μοῦ φάνηκε δύσ-
κολο. Τὶ διάβολο, ἐγὼ πού
ὅταν ἦμουν μικρὸς δὲν ἐ-
βγαίνει κανεὶς μπροστὰ μου
στὸ μπαίνει — βγαίνει καὶ
στὰ καρυδάκια, δὲν θὰ μὰ
θαίνα ἀμέσως, αὐθεπερεὶ
μάλιστα, νὰ κάνω καραμ-
πόλες μὲ τὶς πελώριες
μπάλλες τοῦ μπιλιάρδου;
Ἀδύνατον! Ἀσφαλῶς σέ
μιά βδομάδα θὰ γινόμεν
τσάμπιον!...

Γιὰ νὰ μὴν χασομερῶ,
νοίκιασα ἕνα μπιλιάρδο,
πήρα τὴν στέκα στὸ χέρι
μου κι' ἀρχισα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στεκιά
πού ἔδωσα ἔμεινα ἀπολύ-
τως ἱκανοποιημένος. Ἡ
μπάλλα χτύπησε στὸ κα-
ουτσούκι πού ἔχει τὸ μπι-
λιάρδο στὶς πάντες του,
ἔκανε γκέλ, καὶ προτοῦ
προλάβω νὰ τὴν πιάσω
πήδησε στὸ διπλανὸ τρα-
πεζάκι, πού δύο κύριοι
παίζανε σκάκι καὶ τὰ ἔ-
κανε θάλασσα. Ὁ βασι-
λεὺς πετάχτηκε ἀπὸ τὸν
θρόνο του, οἱ ἱππεῖς πῆ-
ρναν δρόμο πρὸς τὴν πόρ-
τα, τὰ Κάστρου γκρεμί-
στηκαν καὶ ὁ Βασιλισσά
ἐγκατέλειψε τὸ παλάτι τῆς.

Ἐπεχείρησα νὰ ζητήσω
συγγνώμην, ἀλλὰ τὰ λό-
για μου τὰ ὑποδέχτηκαν
ἀγριεμένα βλέμματα καὶ
βρισιές.

—Τὸ κατοστάρικο, ἐβρυ-
χήθη ὁ ἕνας.

—Τὸ κατοστάρικο, φώνα-
ξε ὁ ἄλλος.

—Ποιὸ κατοστάρικο; τὸ λ-
μῆσα νὰ ρωτήσω.

—Ποιό; Τὸ κατοστάρικο
πού εἴχαμε βάλει στοίχη-
μα!

—Καλὰ κι' ἐγὼ τί φταίω;
—Τὶ φταῖς; Μὰς χάλα-

σες τὸ παιχνίδι πού ἀσφαλῶς θὰ κερ-
δίσαμε.

Ἐπειδὴ ἀπὸ χαρακτήρος εἶμαι ἄν-
θρωπος πού ἀναγνωρίζω τὸ δίκιο τοῦ
ἄλλου καὶ πρὸ παντός μοῦ ἀρέσει νὰ
ἀποφεύγω τούς καυγάδες, ἐβγάλα ἀπὸ
τὸ πορτοφόλι μου ἕνα κολλαριστὸ κα-
τοστάρικο καὶ τὸ ἔδωσα στὸν ἕνα.

—Τὸ δικό μου; εἶπε ὁ ἄλλος. Κι' ἐγὼ
εἶχα μεγάλες πιθανότητες νὰ κερδίσω
τὴν παρτίδα.

—Μὰ καλὰ τὸν διέκοψα, μὲ τὸ δίκιο
μου, κι' οἱ δύο θὰ κερδίσαι;

—Δὲν ξέρω τίποτα, εἶπε ἀγριεμένος
ὁ παίκτης. Ἐγὼ θέλω τὸ κατοστάρικο
πού θὰ κερδίσω.

Μπροστὰ στὴν ἐπιμονή του, ἀναγκά-
στηκα νὰ ὑποκύψω, ἔδωσα καὶ σ' αὐτὸν
ἄλλο ἕνα κολλαριστὸ κατοστάρικο, ἐρι-
πῆσα τὴν μπάλλα στὸ μπιλιάρδο κι' ἐπε-
χείρησα ν' ἀρχίσω τὸ μάθημά μου.

Μόλις ὅμως ἐτοιμάστηκα νὰ χτυπήσω
τὴ μπάλλα, ἡ στέκα γλύστρησε, σὺρθηκε
πάνω στὴν τσόχα καὶ τὸ κακὸ γίνηκε.
Ἐνα πελώριο ἄστρο... ἀνέτειλε στὸ πρᾶ-
σινο φόντο τοῦ μπιλιάρδου.

Πρὶν προφθάσω νὰ συνέλθω, κατέφθα-
σε τὸ γκαρσόνι.

—Τριακόσιες δραχμές, κύριε, μοῦ εἶ-
πε σοβαρά.

—Τριακόσιες δραχμές! Γιατί; Τόσο πο-
λὸ στοιχίζει αὐτὴ ἡ τρυπίδα πού ἄνοι-
ξα; Ἐγὼ, ἄλλως τε, τώρα πού ἀρχισα
νὰ μαθαίνω, θὰ γίνω τακτικὸς πελάτης
σας. Ἀπὸ μένα θὰ βγάλετε πάλι τὴ ζη-
μιὰ πού σὰς ἔγινε.

—Ἄς λέει πὺν τὰ λόγια, μὲ διέκοψε τὸ
γκαρσόνι, δώστε μοι τὶς τριακόσιες δρα-
χμές πρὶν φωνάξω τὴν ἀστυνομία. Θὰ πᾶ
τε μέσα ἐπὶ φθορὰ ξένης ιδιοκτησίας!...

—Μὰ γιὰ μὴν τὸση δὴν τρυπίδα!...

—Αὐτὸ δὲν παίζει κανένα ρόλο. Ἡ
τόχα μὰ φορά εἶνε ἀχρηστή.

—Ἐ! τότε, ἀφοῦ σὰς εἶνε ἀχρηστὴ θὰ
τὴν πάρω κι' ἐγὼ, ἐφώνασα ἀγανακτι-
σμένος.

Ἐδῶσα τὸ τριακοσάρι κι' ὕστερα ὥρ-
μησα πάνω στὸ μπιλιάρδο, τράβηξα τὴν
τσόχα κι' ἀφοῦ τὴν ξεκάρφωσα, τὴν πῆ-
ρα κάτω ἀπὸ τὴν μασητάλη καὶ κατέβη-
κα τὶς σκάλες βλαστημῶντας τὴν ὥρα
καὶ τὴ στιγμή πού ἀποφάσισα νὰ μάθω
μπιλιάρδο.

Τώρα, ὅμως, παρουσιάστηκε ἕνα ἄλ-
λο σπουδαῖο ζήτημα. Τὶ θὰ ἔλεγα στὴ
γυναίκα μου. Πῶς θὰ δικαιολογούσα τὴν
...ἀπουσία τῶν πεντακοσίων δραχμῶν ἀ-
πὸ τὸ πορτοφόλι μου, δεδομένου ὅτι ἦ-
ταν ἀρχὴ τοῦ μηνὸς καὶ ἤξερε πῶς εἶ-
χα πάρει τὸ μισθό μου;

Μόλις πέρασα τὸ κατώφλι τῆς πόρτας
μου, οἱ δύο μου γιοιοί τρέξαν νὰ μὲ ὑ-
ποδεχθῶν.

—Καλῶς τα, καλῶς τα, φώναξε ἔνθου-
σιασμένους. Καὶ σὰς ἔφερα ἕνα ὄφασμα,
γιὰ νὰ σὰς κάνῃ ἡ μαμά σας κοστουμά-
κια, πού εἶνε θαύμα!...

—Πῶς τῶπαδες, φώναξε ἡ γυναίκα μου
παραξενεμένη. Ποτὲ μέχρι σήμερα δὲν
μοῦ εἶχες κάνει τέτοια σουπριζ!...

—Τὸ εἶδα, Ἀγλαΐα μου, σὸ μαγαζὶ
πού ἐργάζεται ὁ φίλος μου ὁ Γιῶργος
καὶ τὸ λιμπίστηκα... Ἐδῶσα, ἔξερεις, ἕ-
να ὁλόκληρο πεντακοσάριο!...

—Μπράβο Νίκο μου, μπράβο. Γιὰ τὰ
ἀγγελούδια μας ἔπρεπε νὰ τὸ θυσιάσῃς
τὸ πεντακοσάριο...!

Ἐν τῷ μεταξύ ξεδίπλωσε τὴν τσόχα.

—Καὶ τὶ ὠραῖο ὄφασμα πού εἶνε!...

Ἀσφαλῶς θὰ μπούμε στὸ μάτι ὅλης τῆς
γειτονιάς...

Καὶ ὅπως εἶδατε, μῆλα καμε. Ἐνα πρᾶ-
γμα φοβᾶμαι μόνο. Μὴ μᾶθῃ τὸ κόλπο
μου ἡ γυναίκα μου καὶ βρῶ τὸν μπελᾶ
μου. Καὶ ξέρετε τί γλῶσσα ἔχει; Ὁ Θε-
ὸς νὰ σὰς φυλάξῃ!...

ΝΙΚΟΤ

Γ'
Κατέβηκα στοὺς ὑπόγειους διαδρόμους
τοῦ Κάστρου καὶ ἡ ἀπότομη αὐτὴ μετά-
πρωσι ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τὸ
στερέωμα τῆς θάλασσας, ἀπὸ τὴ χαρωπὴ
ὄψιν τῆς ἀμμουδιάς καὶ τῶν βράχων τοῦ
μικροῦ νησιού, στὸ σκοτάδι, ἔχει κάτι
τὸ θλιβερό πού συνοδεύει τὰ βήματα,
ἀκολουθεῖ τὸν ἐπισκέπτη σὺν τῇ σκιά. Ὁ
σημερινὸς κάτοχος τοῦ κάστρου ἔχει δι-
αρρυθμίσει μερικὰ τμήματα τοῦ κά-
στρου σὲ κατοικία, ἡ εὐχάριστη ὁμως ὀ-
ψιν τοὺς δὲν ἡμπορεῖ νὰ σβύσῃ τὴν ἄλλη
ἐντύπωση πού γεννοῦν τὰ τεῖχη, οἱ κρυ-
ψῶνες, οἱ πολεμιότερες, μόλις ἀρχίσῃ κα-
νεὶς νὰ φθάσῃ στὰ ἔγκατα τοῦ κάστρου.
Σταλάζει στὴν καρδιά τὸ περίεργο ἐκεῖ-
νο δῆλος πού εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος τοῦ ἐπισκέπτου τῶν στοιχειωμένων
κάστρων.

Κι' ἔτσι, δεμένος μὲ τὰ ἀίψα, κάτω
ἀπὸ τὴ βουβή τους γοητεία, γυρνοῦσα μὲ
σα στὸ βαθὺ σκοτάδι μὲ τὴ βοήθεια ἑ-
νὸς λυχναρίου πού ἐφώτιζε ἀμυδρὰ αὐ-
τὴ τὴν κόλαση. Νὰ ξαναλέω πάλι τὰ ἱ-
δια γιὰ τοὺς φοβεροὺς τοίχους, τὶς μπάλ-
λες τῶν κανονιῶν, τοὺς κρικούς; Καλλί-
τερα νὰ ζωγραφίσω τὴ φρίκη πού ἔδοκί-
μασα ὅταν ἔφθασα μπρὸς σ' ἕνα δωμά-
τιο κλειστὸ ἀπὸ παντοῦ πού ἐφωτιζόταν
ὅμως ἀπὸ τὸν ἥλιο, γιὰτὶ ἕνα κομμάτι
τῆς στέγης εἶχε καταπέσει καὶ οἱ ἀκτί-
νες ἐλευθερὲς ἐπαχνιδίζαν κι' ἐσβυναν
τὴ συγγνώμη τῶν πραγμάτων, τὴν ὁ-
μὴ ὅψιν τοὺς πού ἐθύμιζε δράματα καὶ
τραγωδίες.

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ
Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἐξοῦσε τὶς ἡμέρες
τοῦ δὲ ἡμιος πού ἔβγαίνει στὸ Ναύπλιο
καὶ κατατομοῦσε τοὺς καταδίκους. Οἱ
Ἀναπλιῶτες ὅσο μῖσος εἶχαν στοὺς κα-
κούργους πού ἐδικάζαν στὸ δικαστήριο,
ἄλλο τόσο εἶχαν ἐναντίον τοῦ δημίου καὶ
κάθε φορά πού ἔβγαίνει στὸ Ναύπλιο τὸν
ἐφρουρούσαν στρατοὺς καὶ ἀστυνομία, πε-
ρισσότερο παρ' ὅτι ἐφρουροῦσαν τὸν
κατόικο. Ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἐλυντοσάριζε
τὸ πλήθος.

Στὸ δωμάτιο μένει ἀκόμη ἡ στάχτη
στὸ τζάκι, ἡ μαυρίλα τοῦ τοίχου ἀπὸ τὴ
φωτιά, ἕνα σπασμένο κανάτι, ἕνα ξεχαρ-
βαλωμένο τραπέζι πού ἦσαν οἱ μόνοι
σύντροφοι τοῦ δημίου. Κι' ἡ πόρτα ἦταν
τόσο χαμηλὴ, πού νὰ σέρνεται κανεὶς
στὰ γόνατα γιὰ νὰ περάσῃ. Πουθενά ὁ
ἡμιος δὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτοῦ του ἀ-
σφαλισμένο καὶ ἔκαμε τὰ πάντα γιὰ νὰ
χτὶ τὸ αἰσθημα αὐτὸ πού εἶνε τὸ πρῶτο
ὁμῆλιο τῆς ψυχικῆς ἡρεμίας τοῦ ἄν-
θρώπου.

Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο τοποθετεῖ ἡ παρά-
δοξις τὴν ἱστορία πού ἀκούσα ἀπὸ τὸ
στόμα ψαράδων καὶ ἄλλων Ἀναπλιωτῶν
πού ἔχουν δεκάδες πολλὰς χρόνια στὴ
ράχη τους.

Ἦταν τῶσος, λέει, ὁ φόβος τοῦ δη-
μίου, πού ἂν κι' ἔμεινε στὸ Μπουρτζὶ μὲ
φρουρά ἀπὸ στρατιῶτες κι' ὅπου κανέ-
νας δὲν πλησίαζε Ἀναπλιῶτες γιὰτὶ ἀ-
νεγερνοῦσαν ἀπὸ τὶς ἀρχές, πάλι δὲν ἐ-
κινεῖται τὸν ἑαυτοῦ του ἀσφαλισμένο.
Ποῦς ξέρει τί νὰ τοῦλεγε ἡ τρικυμισμέ-

νη καρδιά του. Κι' ἐζήτησε γιὰ σύντροφο
ἕναν κατάδικο πού ἔμεινε μαζί στὸ δω-
μάτιό του.

Μὰ ἦταν κι' ἕνας χειμῶνας βαρὺς, πού
σχεδὸν τὸ Μπουρτζὶ ἔμεινε ἀποκλεισμέ-
νο ἀπὸ τὸ Ναύπλιο. Μία νύχτα αὐτοῦ
τοῦ χειμῶνα, ὁ δῆμιος καθισμένος κον-
τὰ στὸ τζάκι ἀνεδαύλιζε τὴ φωτιά πού
λαμπάδιζε καὶ τοῦ φώτιζε τὸ ρυτιδωμένο
τοῦ πρόσωπο. Ἦταν περασμένη ἡ ὥρα
καὶ ἀπὸ τὸν μικρὸ φεγγίτη τοῦ τοίχου
ἔφθανε ἡ βοή τῆς μηνιασμένης θάλασ-
σας. Ἐνόμιζες πῶς τὰ κύματα θὰ ἐσά-
ρωναν κι' αὐτὸν τὸν βράχο πάνω στὸν
ὁποῖον εἶνε κτισμένο τὸ Μπουρτζὶ καὶ ὁ
ἀέρας βαρυσθωνόταν στὸ κάστρο καὶ
μὲ λύσσα ἐγέμιζε μ' ἀντάρα καὶ περι-
εργα μωγγρητὰ τοὺς δρόμους καὶ τὶς
κάμαρες.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΚΩΝ

Ἦταν ὁλομόναχος. Οἱ στρατιῶτες
πού ἀποτελοῦσαν τὴ φρουρά τους εἶχαν
βγῇ πρὶν λίγες μέρες ἔξω καὶ δὲν μπό-
ρεσαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ θάλασσα νὰ ἐπι-
στρέψουν. Τὸ κάστρο ἦταν γεμᾶτο μυ-
στήρια. Μαζὶ μὲ τὸν ἀέρα ἔφθαναν κά-
θε τόσο καταγίγιοι βροχῆς καὶ κροτά-
λιζαν στὸ τζάκι τοῦ μικροῦ παράθυρου.
Ἡ ψυχὴ τοῦ δημίου ἦταν γεμάτη φόβο.
Ἀναθυμῶταν τὴν ὥρα ἐκείνη ὅσα ἀκού-
σε γιὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κάστρου καὶ στὸ
πρόσωπό του ἐζωγραφίζονταν ἡ αγωνία.
Καὶ στὸ πρόσωπο, ὅμως, τοῦ καταδίκου
ἦταν ἀποτυπωμένη ἡ ἀλλοφροσύνη πού
ἄρχισε ἀνὰ τοῦ συνταράσσει τὸ μυαλό.

Κι' ἔξαφνα ἐξοπασε ἕνα τρομοκρατικὸ
μουγγρητὸ, τὸ τζάκι θρυμματίσθηκε καὶ
ὁ ἀέρας πού μοιχαίρισε ἐσβυσε τὸ λυ-
χνάρι. Ἐμειναν στὸ βαθὺ σκοτάδι συν-
τροφούμενοι ἀπὸ τὸ μουγγρητὸ τοῦ βορ-
ρῆ εἰς τοὺς θορύβους πού ἐπλημμυροῦ-
σαν τὸ κάστρο, σὺν νᾶτρεχαν χιλιάδες
ἀνθρωποὶ στὶς στοές καὶ τοὺς διαδρό-
μους. Καὶ μὴ φωνή, πού κανεὶς δὲν ἤξε-
ρε ἀπὸ πού ἐρχόταν, ἐτάραξε σθεμελεῖα
τὸ Μπουρτζὶ, κι' ὕστερα ἕνα γέλιο ὀδῶ
σὺν τοῦ διαβόλου.

Οἱ δύο ἄντρες μαζεμένοι στὴ γωνιά
τους δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ κινηθῶν. Τὰ
πόδια τους εἶχαν παραλύσει, οἱ ἀναπνο-
ές τους εἶχαν κοπῇ, οἱ φωνές τους ἐπι-
γόντουσαν στὸ λαρυγγί τους. Καὶ μαζὶ
μὲ τὴ φωνή, δεκάδες μάτια ἐλαμπύριζαν
στὸ σκοτάδι καὶ παγωμένες ἀναπνοές
τοὺς ἐτύλιζαν.

Τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια ἔγιναν ἐ-
κατοντάδες καὶ χιλιάδες, κι' ὁλόγυρά
τους ἀρχισε ἕνας δαιμονισμένος χορὸς
ἀπὸ φόβερὰ ὄντα μὲ μακρὰ νύχια καὶ
μακρὰ μπερδεμένα γένεια πού τὰβλεπαν
στὸ λαμπύρισμα τῶν ματιῶν.

Ὁ δῆμιος προσπάθησε νὰ φωνάξῃ, ἀλ-
λὰ δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του παρὰ
ἕναν ἀναρρόφον φθόγγον πού ἔκανε ὅλα τὰ
δαιμονικά αὐτὰ νὰ σταθοῦν καὶ νὰ τὸν
κυττάζουν περίεργα. Κι' ὕστερα ἀρχισαν
πάλι νὰ χορεύουν τὸν ἐξόφρενο χορὸ τοὺς
ὁλόγυρα στοὺς δύο ἀνθρώπους. Καὶ ἄλ-
λα μὲν ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν κατάμαυρα, ἄλλα
λευκά κι' ἄλλα ἔβγαζαν μαύρες κόκκι-
νες γλῶσσες.

ΧΡ. ΕΜΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

Στὸ περιδῶριο τῆς τέχνης

Μοντέλλα ζωγράφων

Ὅταν θαυμάζουμε τοὺς ὥραίους πίνα-
κες τῶν ἐρακουμενῶν ζωγράφων ἢ τὰ
καλλιγράμια ἀγάλματα τῶν γλυπτῶν,
ποτὲ δὲν ἀφήνουμε τὸ νοῦ μας νὰ πετάξῃ
λίγο πρὸ πέρα ἀπὸ τὴ σμίλη ἢ τὴν παλέτ-
τα, στὰ γυναικεία ἐκεῖνα πλάσματα στὰ
ὁποῖα, πολλὰς φορές, ὁ καλλιτέχνης χρω-
στᾷ τὴν ἐπιτυχία του.

Τὰ κορίτσια αὐτά, ἢ οἱ γυναῖκες, περ-
νοῦν τὶς πρὸς πολλὰς φορές μιὰ ζωὴ γε-
μάτη στερήσεις γιὰτὶ καὶ δύσκολα βρι-
σκουν δουλειὰ καὶ ἀκόμη ἅμα βροῦν κα-
κοπληρώνονται. Ἐπειτα, γρήγορα χά-
νουν τὰ προσόντα τους, γιὰτὶ τὸ ἐπάγγελ-
μα αὐτὸ ἀπαιτεῖ μιὰ συνεχή καὶ ἐντατι-
κὴ περιποίησιν τῶν γραμμῶν τοῦ σώμα-
τος.

Ἐκτός ἀπ' αὐτὰ ἐργάζονται πολλὰς
φορὲς κάτω ἀπὸ τὶς χειρότερες συνθήκες.
Ὅριστε μερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς επαγ-
γελματικῆς τῶν ζωῆς.

Κάποια Ἀγγλὶς ζωγράφος ἔφτιαξε κά-
ποτε ἕνα πίνακα, ὁ ὁποῖος παρίστανε
μιὰ γυναῖκα πού πέθανε καρφωμένη σ'
ἕνα σταυρό. Τὸ μοντέλλο τῆς, ἡ φημισ-
μένη Χάρμιαν Κούπερ, ἦταν ὑποχρεωμένη
νὰ μένῃ ἐκπλωμένη γιὰ ὥρες πάνω σ'
ἕνα κακοφτιαγμένον σταυρὸ καὶ τόσο βα-
σανιστικὴ ἦταν αὐτὴ ἡ στάσις, ὥστε ἡ ἀ-
γωνία τῆς γυναίκας στὸν πίνακα δὲν πα-
ρίστανε παρὰ τὴν πραγματικὴ βασανί-
σμένη ὄψιν τοῦ μοντέλλου.

Τραγικὸ ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: Ἡ
ὁμορφὴ Τζιλντα Ἀβικο ἀγκαλιζομένη
ὡς μοντέλλο ἀπὸ κάποιον ἀρκετὰ φημι-
σμένο τεχνίτη τῆς παλέττας. Ὅταν ἦρ-
θεν ἡ ὥρα γιὰ νὰ ποζάρῃ, εἶδε πρὸς με-
γάλην τῆς ἐκπληξὴ τὸν ζωγράφο νὰ πιά-
νῃ τὰ πινέλλα καὶ τὶς μπογιές καὶ μπρὸς
στὸν καθρέφτη τοῦ ἀτελιέ του νὰ δίνει
στὸ πρόσωπό του φανταστικὰ τερατώδη
χαρακτηριστικά. Κράτησε τὴν κόρη ἐ-
κεῖ κλεισμένη γιὰ πολλὰς ὥρες, ἐνῶ αὐ-
τὸς χόρευε ἕναν ἄγριο τρελλὸ χορὸ. Ὅ-
ταν κούρσθηκε νὰ χορεύῃ, θέλησε νὰ
κρεμαστῇ. Ἡ ἀγωνία τοῦ δυστυχισμένου
μοντέλλου εἶχε φτάσει στὸ ζηνό. Τέλος
κατάφερε νὰ φύγῃ. Λίγες μέρες ὕστερα
ὁ ζωγράφος κλείστηκε σὲ φρενοκομεῖο.

Ἐν ἄλλο μοντέλλο, ἡ Μαρία Ρὸς πο-
ζάρισε γιὰ ἕνα μῆνα διπλά ἀπὸ κάποιο
σκελετὸ γιὰ τὴν δημιουργία ἑνὸς ἐπιστη-
μονικοῦ πίνακος. Κάθε πρωτὶ ἔλεγε πῶς
δὲν θὰ ξαναπήγαινε, μὰ τί μποροῦσε νὰ
κάνῃ μπροστὰ στὴν ἀνάγκη νὰ ἐργα-
στῇ!...

Μερικά ὅμως μοντέλλα περνοῦν καὶ
εὐχάριστες στιγμές.

Ὅταν ποζάρουν γιὰ ἱστορικὰ πρόσω-
πα, φοροῦν τουαλέτες ἢ κοσμήματα πού
δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ οὔτε νὰ τὰ ὀνει-
ρευθοῦν. Ἄλλες πάλι βλέπουν τὰ χαρα-
κτηριστικά τους νὰ ἀποθανατίζονται σὲ
κάποιο ἀγαλμα ἢ πίνακα πού θὰ στολι-
σούν μιὰ μεγάλη πλατεῖα ἢ ἕνα ἐρακου-
σμένο μουσεῖο.

Πολλὲς παντρεύονται τοὺς καλλιτέχνες
πού τὶς ἀγκαλιζοῦν κι' αὐτὴ εἶνε μιὰ
ἀπὸ τὶς λίγες εὐχάριστες περιπτώσεις τοῦ
ἐπαγγέλματος αὐτοῦ.

Ἐμπορικὸν πνεῦμα

Ἡ πελάτις:
—Λέτε πῶς αὐτὰς οἱ κουβέρτες εἶνε
μαλίνες, κι' ὅμως ἐδῶ στὴ γωνία βλέ-
πω ὅτι γράφει «βαμβακερές».

Ὁ ἑμπορος:
—Νὰ σὰς πῶ τὸ μυστικὸ κυρία μου;
Ἐπίτηδες τὸ γράφομε γιὰ νὰ ξεγελάμε
...τὸν σκόρο καὶ νὰ μὴν τὶς τρώει.

Λευκό μου κρινάκι!

Στο πανώριο χρυσό μου περβόλι,
Δροσοστάλαχτη βγίγκα αλγούλα
Λουλουδάκια μυριόχρωμα, ρόδα,
Νά μαζέψω για Σένα μικρούλα.

Κι' ήσαν ρόδα δροσάτα, ώραία
Κι' ανάμεσα σ' αυτά ένα κρίνο
Πού σαν τώδα αναγνώρισα κόρη
—Ω! πώς μοιάζει η καρδιά σου μ' εκείνο!

Τ' άγαπώ το λευκό το κρινάκι
Τ' άγαπώ, γιατί μοιάζει με Σένα
Τ' άγαπώ, γιατί άλλον δεν έχω
Μέσ' στον κόσμο άπ' αυτό κι' από Σένα!

ΡΟΔΟΣ ΦΥΛΛΑΚΗΣ

Ανοιξιάτικο

Με πήρε το δλόξανθο κοράσι από το χέρι
να βγούμε από το κάτεργο της ζοφερής σιγής,
για να με ράνη ροδαίνους της νέας αούγης.
(άγερη)

Μά ένω στά τζάμια μου έφτασε λευκό το πε-
(ριστερί,
ψυχή μου δεν το θέληρες άπ' την ελκρή να βγής.

ΚΩΣΤΑΣ ΕΡΤΩΤΗΣ

Κάτω άπ' το μπαλκόνι σου

Η φωνή μου πάλι πονεμένη άντήχησε στη γο-
λήνη της νύχτας σέ τραγουδι θλιμένο. Σε τρα-
γουδι που με τα λόγια του προσπαθεί να σου
φανερώσει το μαράζι που από καιρό με βασανί-
ζει, γλυκειά μου μικρούλα. Σε στιγμές που κά-
θε έρωτευμένος θέλει να φέρη στη σκέψη του
γλυκειές της ζωής του άναμνησεις, σέ ώρες που
θά είμαι άποκαμωμένος από κάθε άλλη άνασχό-
ληση, θα φέρω στηθύμησί μου την άμορφη σύ-
τη νύχτα.

Τι ήταν όμως αυτό; Τραγουδούσα ή έκλαιγα;
Φώναζα ή παραληρούσα; Μηχανικά ή φωνή μου
έδινε την έννοια τραγουδιού. Άπόψε δεν είχα
σκοπό, όπως κάθε βράδυ, κάτω άπ' το μπαλκόνι
νάκι σου, ναρθώ με τραγουδι να ταράξω τα
γλυκά σου όνειρα. Όμως, ο περικός πού το μέ-
τωπί μου φλόγιζε ήταν μικρός μπρός στη φλό-
γα ποδινούθρα να μου καίη την καρδιά. Γιατί
την έννοιωθα πώς πήγαινε να σπάση μέσ' στα
στήθη μου, άν πάλι με τραγουδία κι' άπόψε δεν
σου έφαιλα τον κρυφό μου καυμό. Και το γνώ-
ριμό μου άνηφορικό δρομάκι πήρα πού φέρνει
στο σπίτι σου γλυκειά μου. Όταν οι πρώτοι τοί-
τραγουδιού μου ήχοι άντήχησαν στη σιγαλιά της
νύχτας, άκουσα ένα άσυνήθιστο κρότο στο παρά-
θυρό σου. Το σκοτάδι μ' έμπόδιζε να διακρίνω
άν, μέσα άπ' το τζάμι, στη σκοτεινή σου κάμα-
ρα, ήταν κάποιος και παρακολουθούσε το τρα-
γουδι μου. Η συγκίνησί μου ήταν τόση, πού
για μία στιγμή θέλησα να σταματήσω. Έπρεξε
όμως να τελειώσω.

Φανέρωναν όλη τη θέρη της άγάπης μου, ό-
λον τον άπέραντον και άτέλειωτον έρωτά μου
τα λόγια αυτά του τραγουδιού μου. Όταν πιά
τελειώσα με τα λόγια:

Θέλω τα δυο σου χέλια γλυκά
μέσ' στης νύχτας τη σιγαλιά
έκουσα πάλι τον ίδιο του παραθυριού σου κρότο
και στο πυκνό της νύχτας σκοτάδι, διέκρινα τη
θεσπέσια και πανώρια σιλουέττα σου να ξε-
περβόλλη στο μικρό το μπαλκονάκι σου. Με κρυ-
φή λαχτάρα πλησίασα και το γαμώγελό σου πού
διέκρινα ήταν μού φαίνεται η εύχρηστίσή σου
για το τραγουδι μου. Τα δυο σου κρινόλευκα
δοχτυλάκια πλησίασαν τα κοράλινα χέλια σου
σέ φιλή. Μέσ' στης νύχτας τη γαλήνη έννοιωσα
να μού φρονίζη τα χέλια το φιλή σου αυτό. Και
εξάφνικα χάθηκες, πού σαν όπιστasia φανερώθη-
κες στο μπαλκονάκι σου. Στο μπαλκονάκι σου
αυτό πού κάθε βράδυ στηρίζει το κορμάκι σου
μικρή μου άγαπημένη και πού με κάμνει σαν το
βλέπω να πλάθω ένα σωρό όνειρα γλυκά, ένα
σωρό θέεις έλπίδες...

ΚΩΝ ΚΑΡ

Εικονίτσες

Κάτω άπ' τον πυκνό ήσκιο του μεγάλου δέν-
δρου καθισμένος ο μικρός βοσκός είχε στα γό-
νατα του την άμορφη βοσκοπούλα και παιγνιδι-
ζε μαζί της, ώραία, εύχαριστημένος άπ' τον με-
γάλον έρωτά πού είχε φουντώσει μέσα του. Γύ-
ρω τους εξαπλωμένα ναυελικά και τ' άρνάκια
στην τρυφερή γλήη γλείφονταν, λές κι' ήθελαν
να δώσουν κι' αυτά ένα χρωματισμό στην εικόνα
του έρωτιάριου ζευγαριού. Πάνω στα κλαδιά
του δένδρου τα άμορφα πουλάκια της έξοχης τι-
τίβιζαν κι' αυτά χαρούμενα και πέταγαν κλαρί
σέ κλαρί πλημμυρισμένα κι' αυτά από εύτυχία
για τη μεγάλη άγάπη πού φτερούγιζε σιμά τους,
γύρω άπ' τον νεαρό βοσκό και την άμορφη βο-
σκοπούλα. Τα φουντωμένα άγριολούλουδα, τα
κελαρύσματα των ρουακιών, κι' οι διάφορες χρώ-
ματιστές πεταλούδες πού πέταγαν άπ' άνθος σ'
άνθος και ρούφαγαν μ' άληστήτη εύχαρίστησι το
νέκταρ έδιναν μία μεγαλειότερη ένταση στη ζών-
τανή εικόνα. Όλα γύρω ήταν χαρούμενα και
πιό πολύ το έρωτευμένο ζευγαράκι πού έσβυνε
σέ σωρεία από φιλιά την έρωτική φλόγα πού
έκαινε τα ροδοκόκκινα χέλια του.

Μέσ' στο άμορφο σιτάκι, στολισμένο νοικο-
κυρεμένα με τέχνη από τα χέρια μιάς νεόπαν-
τρης χωριατοπούλας, κόσμος πλούς βρισκόταν
και γλένταγε χαρούμενα για τον εύχάριστο γά-
μο. Οι πίπιζες και τα νταούλια χτύπαγαν αδιά-
κοπα ένα σωρό τραγουδιά, ενώ λεβέντες νειοί
και λυγερές κοπέλλες έσερναν καθ' ένας με τη
σειρά του το χορό. Και κάπου—κάπου, σαν τα
νταούλια και οι πίπιζες σταμάταγαν, άρχιζε μον
δολίνο να παίξη και χαριτωμένες φωνές νειδών
και κοριτσιών τάραζαν την άτιμόφθοια, ενώ πα-
θητικά άκούγονταν τα άκοπανισμένα πού κρά-
ταγε ο κιθαρωδός με τη στολισμένη από λουλού-
δια άμορφη και χρωματιστά κιθάρα του. Και μέ-
σα σ' όλη αυτή τη χαριτωμένη εικόνα, διακρε-
νόνταν καθισμένο σ' έναν καναπέ με δοκρυσμένα
μάτια από χαρά και συγκίνησι, ένα νεόπαντρο
ζευγαράκι. Ήταν ο νεαρός βοσκός με την άμορ-
φη βοσκοπούλα πού έδώ και μερικά χρόνια σχη-
ματίζουν την ώραία εικόνα της έξοχης. Όλα
γύρω χαρούμενα και πιό πολύ το νεόπαντρο
ζευγαράκι, γιατί κατάρθωσε να ένωθη εύχάρι-
στα από τη μεγάλη και πανώρη άγάπη πού
φερούγιζε γύρω τους.

Ανοιξι, Το πράσινο σκέπαζε τη γή σαν ένα
μυθικό χαλί. Ένας πολύ άμορφος κι' άνθοστό-
λιστος κήπος. Μία λίμνη πού στα καθόρια της
νερά καθρεφτίζονταν με υπερφάνεια ένας κύ-
κνος. Δένδρα πολλά γεμάτα άνθη πού πάνω τους
φερούγιζαν χαρούμενα ένα σωρό πουλάκια σχη-
ματίζοντας με το τιτίβισμά τους το πανόμορφο
πρωινό τους τραγουδι. Μαργαρίτες λογιών
—λογιών, άγριολούλουδα κόκκινα, πράσινα, γα-
λάκια, άσπρα φυτευμένα κοντά—κοντά. Και
κοντά στη λίμνη ένας χαριτωμένος μπεμπέκος
καθισμένος στα πόδια της μητέρας του πού την
άγκάλιαζαν στοργικά δυο άντρίκια χέρια, τρα-
βούσε το σχοινάκι του μικρού καραβιού του πού
βρισκόταν μέσ' στη λίμνη, γελώντας εύχάριστα
και βγάζοντας χαρούμενα έφρονιτά. Τέσσερις
χέλια ένώθησαν σ' ένα παρατεταμένο φίλημα,
ένώ ένα χαμόγελο άνθισε στο τρυφερό πρόσωπι
ένός παιδιού. Όλα γύρω χαρούμενα και πιό
πολύ η ανθρώπινη τριάδα, πού δεν ήταν άλλη
άπ' το μικρό βοσκό, από την άμορφη βοσκοπού-
λα, πού σχηματίζουν άλλοτε δυο χαριτωμένες ελ-
κονίτσες, κι' άπ' το μικρό τους παιδί, πού τους
χάρισε η φύσι για να κνή και συμπληρώση πιο
στερρά, πιο γερή τη μεγάλη εύτυχία, πού άρχι-
σε από τα νεανικά τους χρόνια.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΔ. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

Όταν πέφτη η νύχτα...

Σάν η νύχτα άπλώση το μουγγό σκοτάδι
Ξυπνούν στην ψυχή μου όνειρα πολλά
όνειρα πού σβύσαν σέ φριχτές φουρτούνες
—Σκέλεθρα πνιγμένα στην άκρογιάλια!...

Άκου! Βλαστημούμε, βρίζουν και λυσσοδύ-
νουν τα δόντια και με φοβερίζου—
δαίμονες πού βγήκαν μέσ' άπ' το σκοτάδι,
κάποιο πανηγύρι μανιασμένο άρχιζου...

Όνειρα πλεγμένα στην αύγή της νεότη-
τός μέσ' στο μεσσηνί της ζωής θαμμένα.
Ό! πώς με σαρκίζουν, πώς θρηνούν, γελούν
όταν πέφτη η νύχτα ζοφερή—ώ!μένα!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΤΗΣ

Μελαγχολία

Πώς λαχταρώ τα τρυφερά, τ' άγαπημένα βράδια
πού στοργικά μās σκέπαζαν πάλι ναρθούν ξανά
νάμιστε οι δυο στην άμμουδιά μονάχοι στα
(σκοτάδια

κι' από ψηλά να μās θωρούν τ' άστέρια φωτεινά
Πάλι ναρθούν τα δειλινά έκείνα λαχταρώ
πού σμίγαμε στη θάλασσα κοντά, τη γαλήνη
γιατί, μονάχα κει, σ' αυτά τα μέρη γύ θαρρώ
να γίνετ' η άγάπη μας πι' άμορφη, πιο τρανή.

Κι' όπως μονάχη βρισκομαι κι' έτσι βαθεία θλίμ
(μένη
στη θύμησι του μακρινού πικρού μας χωρισμού
αυτ' η γαλήνη γύρω μου, στο νού μου έστιν
(φέρνει
τα βράδια και τα σούρουπα έκείνου του καιρού.

Πού με λαχταρώ άπόκρυφ, άγιάπ' είχε κλεισμένη
ζηλότυπα και μυστικά στα στήθη η καρδιά
έτσι σφιχτά και στοργικά πού είμαστε δεμένοι
τότες π' αλλάξαμε φιλιά κρυφά στην άμμουδιά,
ΤΟΥΛΑ ΒΑΡΕΗ

Βιολέττες

Βιολέττες πού στολίζετε της κόρης το χαγιάτι,
με τα ποικίλα χρώματα, τη χάρη σας, τα μύρα
ώ! πώς το συνεπαίρνετε με μιάς, του νού μου
(τ' άτι
για'να κλωνάρι, κάποτε, για θύμησι πού πήρα.

Βιολέττες πού στολίζετε τους κήπους, τα μπαλ-
(κονα,
κιότια, με μωβ μελάγχολες σ'όλόχρυσ' άνθους
πώς σας θυμάμαι, κάποτε, σέ περασμένα χρόνια,
στολίδι κάποιας κάμαρας,σιμά σέ κάποια κάλη.

Βιολέττες! Σεις της άνοιξης σεμνές άκρικορές
—λουλούδια πού μ' άρέσατε κι' άπ' τα μικρά
(μου χρόνια—
πώς νοιώθω να μού φέρνετε στις πιο θλιμμένες
(ώρες
του βίου, κάποιαν άνοιξι στης ζήσης μου τα
(χρόνια).

Βιολέττες πού στολίζετε σεμνά του Ναζωραίου
το σκήνος, πού τ' άσπάζονται μ' εύλαβία τα
(πλήθη—
—χαρίζοντας τα μύρα σας στο δάσκαλο τ' Ω-
(ραήλ),
ας ήταν να στολίσετε και τα δικά μου στήθη,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤ. ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΟΣ

Φύσις...

Άλήθεια, πόσο μπορεί να συγκινήση η φύσις
μιά λεπτή ψυχή! Το γάργαρο νερό πού κελαι-
ρίζει κάτω από τα φυλλώματα του δάσους, η ά-
πέραντη γαλήνη επιφάνεια της θάλασσας,
το κελάδιμα του πουλιού, όλα αυτά είνε για τον
ποιητή, για τον μεμυημένο, ένα τροπάρη θαυ-
μασμού, μία εύχαριστία πός τον Πλάστη.

Έκει πού ο άνθρωπος ο πεζός δεν βλέπει πα-
ρά νερό και δένδρα το πολύ—πολύ χρήσιμα για
έμπορική έκμετάλλευσι, ο λεπτός καλλιτέχνης
θαυμάζει ένα δάσος πού φαίνεται σαν άλλο πι-
σω από τον άχνό πέπλο της όμιχλης.

Το πρωινό λούλουδο στολισμένο με το άν-
κτίμητο διαμάντι της δροσιάς, είνε άφάνταστο
πιο άμορφο άπ' τα τεχνητά στολίσια των πλου-
σιών και το σμαράγδινο ποταμάκι πού περι-
ιδιότροπα, πότε μέσα στο πράσινο δάσος και πό-
τε κάτω από τον καταγάλανο ουρανό, είνε άλλ-
λωιώς πιο άμορφο από τις τεχνητές λίμνες των
παρκών.

Ο άνθρωπος διψά για το φυσικό και όταν η
ψυχή άδίστασμένη από τη σκληρή πεζότητα της
ζωής ζητάει άνακούφισι, παρηγορία, άς γυ-
νά στην μητέρα φύσι...

Έκει μόνο θά ξεγινιέται και θά ένθεουαίεται
έκει μόνο θά βρούνη την ποθητή δροσιά...

Η καρδιά του ανθρώπου διψασμένη για κά-
τι το άνώτερο θά παίρη δύναμη για να άντιστα-
τώπιση πάλι την σκληρή πραγματικότητα...

ΓΕΡΜ. Α. Α. ΒΛΑΣΤΟΣ

Το μυστήριο του Ντάμ-Ντάμ

Ένα στοιχειωμένο νησί

Ήταν την εποχή πού μ' άνέθεσαν να
κατέβω στις Ίνδιες για κάποια μυστι-
κή άποστολή.

Η πρώτη μου δουλειά ήταν να μού
βρουν έναν καλό μάγειρα κι' έναν υπη-
ρέτη. Ο ένας ήταν κινέζος με εύρωπαί-
κές συνήθειες και ο άλλος Ινδός, μου-
σουλμάνος, ένας από τους πιο έμπιστους
του Βρετανικού Στρατηγείου.

Μέσα σέ έξη μήνες είχα τελειώσει την
άποστολή μου και ήμουνά έτοιμος να
διαλύσω το νοικοκυριό μου, όταν ένα
γράμμα έμπιστευτικό μ' έστειλε να ξε-
ρευνήσω το μυστήριο της νήσου Ντάμ —
Ντάμ.

Μόλις το άκουσε όμως ο Ίνδός υπη-
ρέτης μου άρχισε να τρέμη.

—Τι συμβαίνει, Μπέν Άλνι, τον ρώτησα.
—Κύριε, φοβάμαι νάρθω στο νησί. Ό-
σοι πήγανε σ' αυτό άλλω γύρισαν τρελ-
λοι κι' άλλοι χάθηκαν.

Την άλλη μέρα πέρασα από το άρχη-
γείο να εξακριβώσω την πληροφορία του
Μπέν Άλνι, και ο άξιωματικός της ύπη-
ρεσίας μού διηγήθηκε κάτι παρόμοιο:

—Πέντε χρόνια, μού είπε, είνε τώρα,
πού μία μέρα ένα αντιτορπιλικό μας
πλησίασε το νησί του Ντάμ—Ντάμ και ά-
ποβίβασε ναύτες.

Προχώρησαν στο έσωτερικό του νη-
σιού πού είνε τόσο πολύ πλούσιο και
βρίκταν πάνω σ' ένα βουνό τα έρειπια έ-
νός παμπάλαιου πύργου. Ο πύργος αυ-
τός όπως φαίνότανε είχε χτισθή από Εύ-
ρωπαίο, και μάλιστα καλό άρχιτέκτονα.

Το αντιτορπιλικό, άφου έστησε ψη-
λά τη σημαία της κατοχής, έφυγε
άφήνοντας δυο ναύτες Ιθαγενείς με
πολλά τσιόφια, ως τ'ού να είδοποι-
ηθούν οι άρχές των Ίνδιων και ά-
ποφασισθή η κανονική έξερεύνησις άλ-
λά και η διοίκησις του νησιού.

Έπειτα λοιπόν από δεκαέντε ήμέ-
ρες το αντιτορπιλικό επέστρεψε μαζί
με δέκα Ινδούς στρατιώτες κι' έναν άγ-
γλο άξιωματικό. Άνέβηκαν στον πύργο,
άλλά δεν βρήκαν τους δυο φύλακας.

Μετά όμως από μία έντατική έρευνα
βρήκαν το πτώμα του ένός από τους
δυο φύλακας. Το σώμα του Φεζάν δεν
βρέθηκε πουθενά.

Ο άξιωματικός άνέφερε το θάνατο
του ένός και την εξαφάνισι του Φεζάν,
κι' άφου έγκαταστάθηκε με όλες τις τι-
μές για την άγγλική σημαία, έστειλε πί-
σω στο αντιτορπιλικό και έμεινε κύριος
και διοικητής με τους δέκα άντρες του.

Είχανε συμφωνήσει ότι κάθε δέκα μέ-
ρες θά περνούσε το αντιτορπιλικό να
έφερνε νέα τρόφιμα και να έπαιρνε την
έκθεσι των έξερευνήσεων του άξιωματι-
κού μέσα στο δεκαήμερο.

Πράγματι, έπειτα από δέκα μέρες, ό-
ταν το αντιτορπιλικό έγύρισε στο νησί
Ντάμ—Ντάμ βρήκε τους Ινδούς πού εί-
χαν εξαγριωθεί, τρελλαθή μάλλον, και
είχαν σκοτώσει τον άξιωματικό.

Δέκα τέτοιες άποστολές, με περισσό-
τερους στρατιώτες και με πολλά όπλα,
είχαν όλες σχεδόν το ίδιο άποτέλεσμα.

Το μόνο πού μάθαμε από έναν πού
μόρεσε να κρατήσει λίγο μυαλό στο
κεφάλι του, ήταν ότι το νησί ήταν στοι-
χειωμένο. Από τότε πάνε τρία χρόνια
πού δεν ξαναστείλαμε κανένα.

Τα αντιτορπιλικά μας πού κάνουνε
το γύρο του νησιού καμιά φορά βλέ-
πουν ότι στο ύψος του πύργου κυματί-
ζει ακόμα ένα άπομεινάδι της σημαίας
μας. Μά τι το όφελος;

—Και γιατί τ'άκαμες όλ' αυτά;
—Για να είμαι μόνος, να ζήσω εύτυ-
χισμένος έγώ, οι δυο γυναίκες μου και
τα 10 παιδιά μου.

Αυτός ο άνθρωπος κατά τα φαινόμε-
να βέβαια, δεν είχε κάνει τίποτα. Ίσα
—ισα δημιούργησε μία ράτσα στο άκα-
τοίκτη νησί.

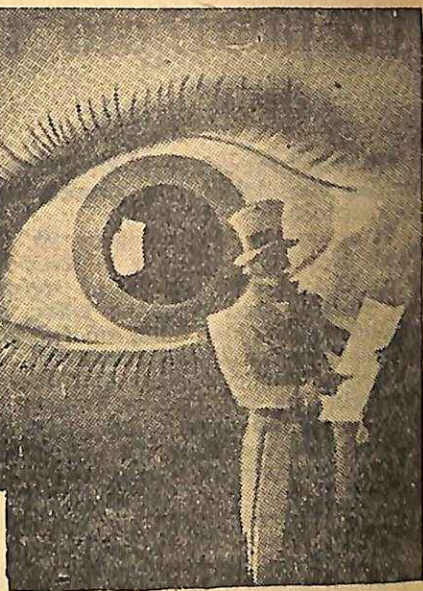
Γέλασα με το μυστήριο του Ντάμ —
Ντάμ και με την άνικανότητα τώσων ά-
ποστολών πού κατάρθωσε να τους γε-
λάση όλους ένας μαυρός. Μά την αλή-
θεια, άξιζε να κυβερνήση το νησί αυτός
και το σόι του.

Έγραφα την άναφορά μου.
«Νήρος Ντάμ—Ντάμ διοικείται από
πενταετίας υπό άγγλικήν σημαίαν. Βασι-
λεύς Φεζάν ο 1ος... ύπήκοοι δώδεκα! Ό-
κτώ γυναίκες, τέσσερις άνδρες!».

ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΡΤΕΛΛΑ

ΤΟΜ-ΚΟΞ
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Ποιός τήν σκότωσε ;

ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Ο κύριος Λατούρ Φαντέν έβγηκε από την έπαυλή του, έγειρε την καγκελλόπορτα και τράβηξε προς το σιδηροδρομικό σταθμό.

Η ώρα ήταν έπτά πρωινή. Όλα ήσαν ακόμα κλειστά και που και που μέσα στην πρωινή ομίχλη διακρίνετο το φως κανενός καφενείου.

Μπρός στο ταμείο του σταθμού πολλοί γνωστοί και φίλοι του παίρναν το ίδιο τραίνο.

—Καλημέρα, κύριε Λατούρ Φαντέν, του είπε κάποιος ηλικιωμένος κτηματίας.

—Καλημέρα, κύριε Μινεστρέλ.

—Γιὰ πού;

—Γιὰ το Μω, και σεις;

—Γιὰ το Τριλπόρ.

—Ωραία. Θα κάνωμε το ταξείδι μαζί. Τι κάνει η κυρία Λατούρ Φαντέν;

—Καλά, καλά, πολύ καλά.

Οι δυο άντρες πήρανε τα εισιτήριά τους και ανέβηκαν στο τραίνο. Πιάσανε δυο γωνιές για να μπορούν να είνε μαζί και να κουβεντιάσουν κατά το διάστημα του ταξιδιού τους.

Το τραίνο ξεκίνησε. Είπανε διάφορες κουβέντες για την έσοδεία, για τη δουλειά, για το σπίτι, για κάποιο συνοικέσιο, δέν παρέλειψαν να μιλήσουν και για τα τελευταία νέα. Τώρα τελευταία φαίνεται πως κάποια σπείρα έλυμαίνετο τα περίχωρα και ελήστευε τόν κόσμο. Η αστυνομία του Παρισιού είχε στείλει όλα τα λαγωνικά της, μα μέχρι της στιγμής δέν είχε πετύχει να ανακαλύψη ούτε ίχνος τών κακούργων αυτών. Γιατί όπου έδυσκολεύοντο, έδούλευε και μαχαίρι.

—Ευτυχώς, είπε ο Μινεστρέλ, ότι κάποιος από το Τριλπόρ, που δέν βασίζεται στην αστυνομία, κάλεσε για λογαριασμό του επίτηδες από το Παρίσι τόν "Αγγλο Βιάσημο ντέτεκτιβ Τόμ Κόξ.

—Μπα! Και πως μπορεί να ξέρη ένας ξένος τα πράγματα;

—Αυτός, φίλε μου, ξέρει τη Γαλλία καλύτερα κι' από μας τούς Γάλλους. Είναι τρομερός! Από ότι άκουσα για πη διαίσθησι και την παρατηρητικότητα του, δέν του έχει διαφύγει εγκλημα, από δσα του έχουν αναθέσει να βρη το δράστη.

—Και που βρίσκεται τώρα αυτός;

—Μά δέν ξέρω καλά-καλά, αλλά κάπου έδω στα χωριά μας θα τριγυρίζη.

Ο Λατούρ Φαντέν γύρισε το κεφάλι και κύτταξε έξω τα χωράφια.

—Θα μείνης πολύ στο Μω; ρώτησε ο Μινεστρέλ.

—Όχι, θα επιστρέψω με το μεσημεριανό, πάω να κάνω κάτι ψώνια.

—Ε, τότε θ' ανταμώσωμε στο Τριλπόρ. Θα σε περιμένω να γυρίσωμε πάλι μαζί.

Η ΩΡΑΙΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

Το τραίνο άφησε τόν Μινεστρέλ στο Τριλπόρ κι' έπειτα από είκοσι λεπτά κατέβαινε και ο Λατούρ Φαντέν στο Μω.

Έκανε μερικούς γύρους κι' έπειτα χώθηκε σ' ένα στενό δίπλα στην πλατεία. Σταμάτησε μπροστά σ' ένα χαρτοπωλείο. Έριξε μια ματιά μέσα και μπήκε.

—Καλημέρα, Άρτεμισία...

—Καλημέρα, κύριε...

Η ματιά του Λατούρ Φαντέν έπεσε πάνω σε μια μικρή υπηρέτρια. Έδωκε, ένα νόμισμα, πήρε μια έφημερίδα. Η Άρτεμισία έστειλε τη μικρή σε κάποιο θέλημα, και μόλις μείνανε μόνοι, έπεσε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

—Αγάπη μου!

—Άρτεμισία μου!

Βιάστηκαν όμως να ξεχωρίσουν, γιατί διεικνύνεσαν να μη κανέναν πελάτη στο μαγαζί και να τούς δη.

—Σου έφερα την τριμηνία, το νοίκι σου.

—Δέν πιστεύω να φύγης γρήγορα...

—Σήμερα, ναί. Είναι μεγάλη ανάγκη. Άρτεμισία μου, της άλλη βδομάδα θάρω να μείνωμε όλη την ημέρα μαζί.

—Κακέ... Και πως πάει το διαζύγιο;

—Πολύ καλά... Έλπίζω να έκδοθι σε λίγο.

Φιληθήκανε βιαστικά και ο Λατούρ Φαντέν έβγηκε από το μαγαζί.

Δυο χρόνια τώρα ο Λατούρ Φαντέν είχε γνωρίσει την Άρτεμισία. Ήταν έρωμένη του και για να την υποστηρίξη της είχε ανοίξει ένα χαρτοπωλείο στο Μω. Η Άρτεμισία μέρα με την ημέρα περίμενε την έκδοσι του διαζυγίου του Λατούρ Φαντέν, για να μπορέση να τόν πάρη άντρα της.

Ο Λατούρ Φαντέν όμως ούτε καν είχε φροντίσει για τίποτα, γιατί φοβότανε το σκάνδαλο. Έξ άλλου δέν είχε, ούτε εύρισκε καμιά αλτία να χωρίση με τη γυναίκα του.

Προχώρησε στην αγορά, έπεσκέφθη διάφορα μαγαζιά, ψώνισε διάφορα πράγματα, μίλησε με διαφόρους γνωστούς, κάθισε στο καφενείο, ήπια καφέ, και τέλος κατά τις 11 σηκώθηκε να πάη στο σταθμό. Στο διαμέρισμά που μπήκε δέν

υπήρχε παρά μονάχα ένας ταξειδιώτης, που κι' αυτός ήταν απασχολημένος με το διάβασμα. Πάντως δέ φαινότανε ντόπια φυσιογνωμία, μάλλον ξένη.

Ο ξένος τούρριξε μια διαπεραστική ματιά που τόν έκανε να ριγίση. Τι μάτια ήταν αυτά; Και γιατί τόν κύτταξε έτσι; Ασφαλώς θα ήταν ο διάσημος εκείνος Τόμ Κόξ, όπως του είχε πη ο Μινεστρέλ.

Μόλις το τραίνο έφθασε στο Τριλπόρ, ο ξένος κατέβηκε. Στο σταθμό περίμενε ο Μινεστρέλ, και εξακολούθησαν πάλι μαζί το ταξείδι μέχρι το χωριό τους.

Μόλις φθάσανε κάναμε μαζί μερικά βήματα μέχρι την πλατεία κι' από κει χώρισαν.

ΠΟΙΟΣ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕ;

Ο Λατούρ Φαντέν έφθασε μπροστά στην έπαυλή του, έσπρωξε την καγκελλόπορτα και προχώρησε στο σπίτι του. Άλλά δέν πέρασε ένα λεπτό που πετάχθηκε έξω άλλόφρων, κατάχλωμος, φωνάζοντας:

—Βοήθεια! Τη σκότωσαν!

Μαζεύτηκαν οι γειτόνοι και με μπερδεμένα λόγια από τη συγκίνησι τούς έξηγησε.

—Μόλις επέστρεψα από το Μω... και βρήκα τη γυναίκα μου σκοτωμένη.

—Και που τη σκότωσαν;

—Στην κάμαρά της... τάνω στο κρεβάτι.

Ο Λατούρ Φαντέν οδήγησε τούς γειτόνους στο πρώτο πάτωμα και όταν άνοιξε την πόρτα, αντίκρυσαν ένα θλιβερό θέαμα.

Ένα γυναικείο κορμί ξεπλωμένο πάνω στο κρεβάτι, ντυμένο μόλις μ' ένα πουκαμισάκι του ύπνου. Το κεφάλι χωρισμένο στο λαιμό με μια μαχαίρι. Το αίμα είχε περεχύσει το κρεβάτι και κόκκινο-κόκκινο είχε ξεπλωθι πάνω στα δόλοσπρα σεντόνια.

Η κυρία Λατούρ Φαντέν είχε δολοφονηθι. Και ο άντρας της σάν τρελλός από τη λύπη του έδειχνε το πτώμα στους γειτόνους.

—Φτωχή μου Λυδία! Ποιός να τη σκότωσε;

Τη στιγμή εκείνη κατέφθασε και η αστυνομία. Άδειασαν το σπίτι από τόν κόσμο και ο αστυνόμος που είχαν έρθει με το Μινεστρέλ κάθισαν στο σαλόνι περιμένοντας τόν Ιατρό να κινή την έκδοσί του.

—Ποιός να μας τώλεγε, φτωχέ μου Λατούρ, ότι ενώ έμεις ταξιδεύαμε το πρωί κάποιος έδω σκότωνε τη γυναίκα σου.

—Ω, μη μου τώ λές, μη μου τώ θυμίζης, είνε τρομερό. Πόσο θα υπέφερε η δυστυχισμένη.

Ο άνακριτής, ο αστυνόμος και ο Ιατρός έκαναν το καθήκον τους. Ο Ιατρός είπε ότι η δολοφονία γίνηκε μεταξύ της 7ης και 8ης πρωινής. Ο αστυνόμος έκανε μια έρευνα και διεπίστωσε ότι αίτια του εγκλήματος δέν ήταν η κλοπή. Τέλος ο άνακριτής εξέητασε τόν άντρα της δολοφονημένης.

Κανένα ίχνος, καμιά απόδειξις, τίποτα, τίποτα δέ βρήκανε για να τούς οδηγήση προς το δολοφόνο.

Ποιός να τη σκότωσε;

Μήπως η σπείρα που έλυμαίνετο τα περίχωρα; Διόλου άπίθανο.

Γι' αυτό και ο αστυνομικός διευθυντής πρώτη του δουλειά μόλις έμπηκε στόν αστυνομικό σταθμό ήταν να τηλεφωνήση σε όλα τα τριγύρω χωριά και να ρωτήση που βρισκότανε ο διάσημος ντέτεκτιβ Τόμ Κόξ.

Πράγματι, έπειτα από δυο τρία τηλεφωνήματα, κατώρθωσε να τόν πάρη στο τηλέφωνο και να τόν παρακαλέση να έρθη το γρηγορώτερο στο χωριό τους.

ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΑΚΙ

Ένας ακόμα έμενε να εξετασθι για την υπόθεσι αυτή. Η υπηρέτρια του σπιτιού, η Ίωάννα, η οποία είχε πάει από την προηγούμενη σ' ένα γειτονικό χωριό για να δη τούς γονείς της.

Γι' αυτήν όμως ο Λατούρ Φαντέν έγγυατο προσωπικώς, διότι την είχε στην υπηρεσία του πάνω από δέκα έτη. Όπως δήποτε, έπρεπε να εξετασθι κι' αυτή.

Αυτό σκεπτότανε ο αστυνομικός διευθυντής κάνοντας τόν περίπατό του έξω από τη λεωφόρο.

Άλλά...

Σταμάτησε. Εκεί δίπλα σ' ένα δέντρο βρισκότανε ένα πορτοφολάκι. Έσκυψε, το σήκωσε, κι' άρχισε να το εξετάζη. Δέν ήταν παρά ένα απλό πορτοφολάκι.

Κάποιου θά έπεσε, σκέφθηκε.

Τη στιγμή εκείνη είδε να έρχεται από μακριά ένα άμαξι. Έτρεχε με λιγυγιάδη ταχύτητα. Παραμέρισε, αλλά σάν έπλησιασε έγνεψε στόν άμαξι να λιγοστήψη την ταχύτητά του.

Τότε ένα κεφαλάκι γυναικείο βγηκε από το παράθυρο και είπε:

—Μά βιάζομαι, κύρ αστυνόμε. Τι ήταν πάλι το κακό αυτό που μας συνέβη;

—Δις Ίωάννα, μπορείτε να κατεβήτε μια στιγμή που σας θέλω...

Η νέα-ήταν η υπηρέτρια του Λατούρ Φαντέν-κατέβηκε, πλήρωσε, κι' έδωξε τόν άμαξι.

—Λοιπόν;

—Μόλις τώμαθα πριν μια ώρα το δυστύχημα και νοίκιασα άμαξι επίτηδες ναρθω. Φαντάζομαι τη λύπη του κυρίου...

—Πράγματι... αλλά έσεις πότε φύγατε για το χωριό σας;

—Εχθές, κύριε.

—Ξέρατε νάχη η κυρία σας κανέναν έχθρά, η ξέρω γώ, τίποτα άλλες σχέσεις;

—Α, όλα κι' όλα, όσο γι' αυτό δέν υπάρχει πιδ άγια γυναίκα από την κυρία μου.

Ο αστυνομικός βαστούσε ακόμα στο χέρι του το πορτοφολάκι.

—Ποιό το βρήκατε αυτό κύριε αστυνόμε;

—Πως; Το γνωρίζεις; Ξέρεις σε ποιόν άνήκει;

—Και βέβαια! Είναι της κυρίας μου και μέσ' αυτού φύλαγε ένα χρυσό ναπολεόν...

Το νόμισμα βέβαια δέν υπήρχε μέσα στο πορτοφολάκι, αλλά πάντως αυτό καθ' αυτό το πορτοφόλι ήταν ένα τεκμήριο για την υπόθεσι.

Άφου τη ρώτησε λοιπόν ακόμα μερι-

κά οδοιώδη ζητήματα την άφησε να φύγη. Εκείνος όμως τράβηξε άμέσως για τόν αστυνομικό σταθμό και έστειλε τα όργανά του να ειδοποιήσουν τα διάφορα μαγαζιά αν παρουσιασθι κανείς να εξαργυρώση κανένα ναπολεόν, να ειδοποιήσουν άμέσως την αστυνομία.

Είχε βραδυάσει και ο αστυνομικός διευθυντής είχε παραγγείλει ένα έκτακτο δελτίο στο εστιατόριο της «Καλής Έλπίδος». Περίμενε τόν Τόμ Κόξ κατά τις 9)2. Αίώνας του φάνηκε το διάστημα. Τέλος, άκριβώς στις 9)2 παρουσιάστηκε στο κατώφλι ο Τόμ Κόξ ακολουθούμενος από το βοηθό του τώ Τζέι.

Το φαί ήταν πράγματι ύπεροχο και ο ξενοδόχος για να τούς περιποιηθι άνοιξε δυο μπουκάλες από το πιδ παληό κρασί που είχε.

Ο Τόμ Κόξ έκτός από τη γενική γραμμή του δράματος δέν εξήγησε να μάθη καμιά άλλη λεπτομέρεια.

Την άλλη μέρα όμως πολύ πρωί, συλλεγόμενος από τόν Τζέι, έκαναν ένα γύρο στα σπίτια που γειτόνευαν στην έπαυλη του Λατούρ.

Οι γειτόνοι δέν μπόρεσαν τίποτα να τούς πληροφορήσουν.

Τέλος έπήγανε σε κάποιο σπίτι που βρισκότανε άκριβώς άπέναντι από την πόρτα της έπαύλειως.

Μια γυναικούλα τούς υποδέχτηκε στο κεφαλόσκαλο.

Ο Τόμ Κόξ τη ρώτησε αν ήξερε τίποτα για τη δολοφονία της κυρίας Λατούρ Φαντέν ή είδε τίποτα πρόσωπα να μπαίνουν στο σπίτι της ή και να τριγυρίζουν.

—Θα ήταν έπτά η ώρα περίπου. Ήπινα και μισόνοιξα τις γρίλλες να δω τι καιρό κάνει. Εκείνη τη στιγμή είδα το Λατούρ Φαντέν να βγαίνει από το σπίτι του. Πήγα να ξαπλώσω, αλλά μ' ένοχλούσε το φως που είχα αφήσει μισά νοιχτες τις γρίλλες και ξανασηκώθηκα.

Τότε είδα το Λαφερτί Σουζουάρ, τόν επονομαζόμενο «Καπετάνιο» ν' ανοίγη την καγκελλόπορτα και να μπαίνη στην έπαυλη.

—Γιατί τόν λένε «Καπετάνιο»;

—Κάποτε ήταν καπετάνιος σε καράβι δικό του.

—Και τώρα τι δουλειά κάνει;

—Έχει ξεπέσει και ζή από την έλεημοσύνη τών συγχωριανών του.

—Τόν είδατε να βγαίνη;

—Έκλεισα τις γρίλλες και κοιμήθηκα...Μά μη βάζετε κακό στο νού σας... είνε ακίνδυνος.

—Νομίζετε;

—Είμαι βεβαία. Είναι ήσυχος άνθρωπάκος ο «Καπετάνιος».

Φύγανε και ήσαν έτοιμοι να μπουνε στην έπαυλη, όταν αντίκρυσαν τόν αστυνομικό διευθυντή χαρούμενο να τούς πλησιάζη.

—Θυμώσατε την υπόθεσι του πορτοφολιού;

—Ναί, μου τη διηγηθήκατε χθές στο φαί, είπε ο Τόμ Κόξ.

—Ε, λοιπόν, βρήκα εκείνον που τώ κλεψε...δηλαδή τσακώσαμε εκείνον που πήγε να εξαργυρώση το ναπολεόν.

—Και ποιός είν' αυτός;

—Ο «Καπετάνιος».

—Ποιός;

—Ένας ξεπεσμένος ναυτικός που ζήτᾳ τώρα έλεημοσύνη.

—Και που τόν έχετε τώρα;

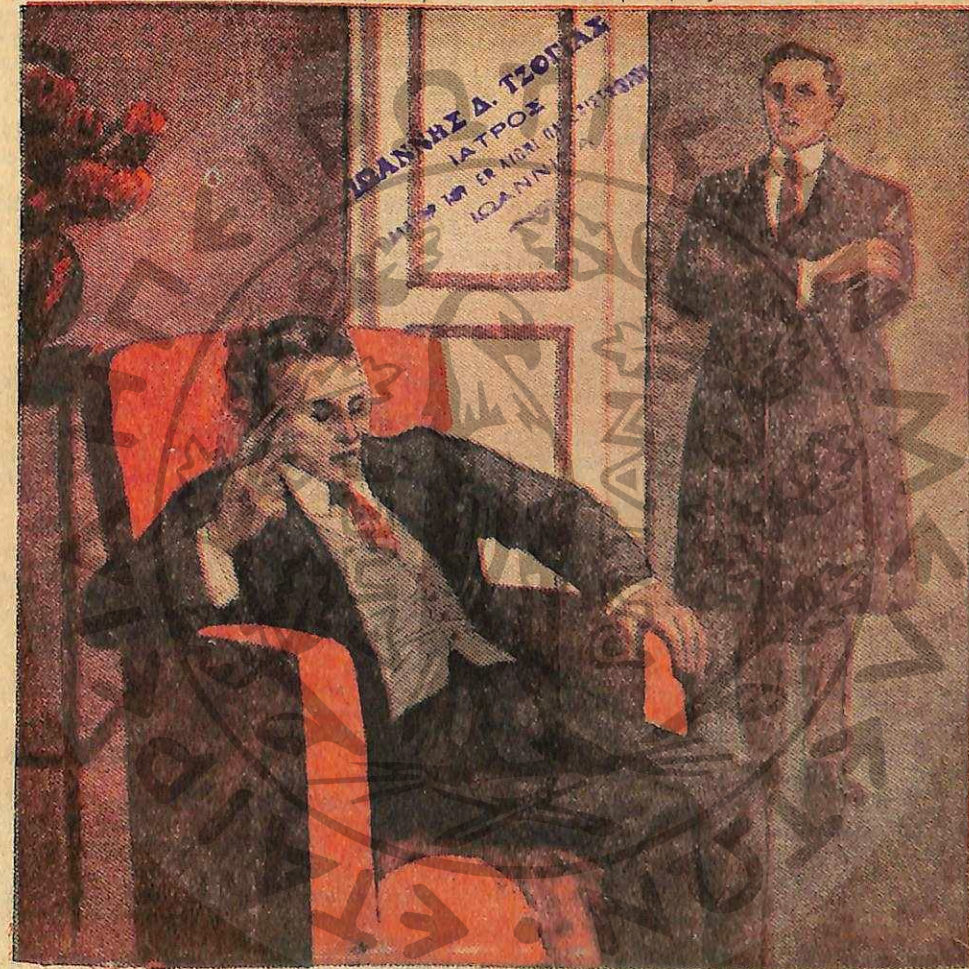
—Στην αστυνομία.

Έπειτα από δέκα λεπτά ο Τόμ Κόξ με τόν Τζέι υπαίνανε στη φυλακή που βρισκόταν ο Καπετάνιος.

—Γιατί έκλεψες το πορτοφόλι, Καπετάνιο;

—Και γώ δέν ξέρω. Το βρήκα κει πάνω στην γκαρναρόμπα καθώς έμπαινα, τώ πήρα κι' έφυγα.

—Και κράτησες το ναπολεόν και πέ-

Για κάθς άλλη απάντησι σκούοθηκε ένας πυροβολισμός

ταξες τὸ πορτοφόλι;

—Τ' ὁμολογῶ...

—Πές μου, τώρα, ἀναμεταξύ μας...για τί ἀφοῦ βρήκες τὸ ναπολεόνι, πήγες νὰ σκοτώσης καὶ τὴν κυρία Λατούρ;

—Πῶς; Ἐγώ; "Α, ὅλα κι' ὅλα, μπορεῖ νὰ ἔπεσα σ' ἕνα σφάλμα κι' ἔκλειψα, νὰ σκοτώσω ὅμως... Ποτέ.

—"Ακουσε, Καπετάνιο, ἐδῶ δὲν μᾶς ἀκούει κανεὶς. "Ο,τι μπορῶ νὰ κάνω θὰ τὸ κάνω γιὰ σένα. Μπορεῖ νὰ βρέθηκες σὲ μιὰ δύσκολη στιγμή...ἀνθρώποι εἶ-
μαστε.

—"Ορκίζομαι... τέτοιο πράγμα δὲν τῶ-
κανα ἐγώ. "Εκλειψα, μάλιστα... Νὰ σκο-
τώσω ὅμως... αὐτὸ ὄχι, ποτέ.

Καὶ ὅμως, τὸ χρυσὸ νόμισμα ποὺ βρέ-
θηκε στὰ χέρια τοῦ Καπετάνιου, ἦταν
μιὰ μεγάλη ἀπόδειξις.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωὶ ὁ Τὸμ Κόξ ἐπῆ-
γε μὲ τὸν Τζέι κι' ἐπεσκέφθη τὸν σύζυ-
γο τῆς δυστυχισμένης γυναίκας. Τὸν
βρήκαν ἐξαντλημένον ἀπὸ τὴ συγκίνησι
καὶ ἀγρυπνῶ.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ τὸ καθήκον...

—Παρακαλῶ.

—Μὰ μοῦ φαίνεται δὲν συναντηθήκαμε
χθές μέσα στὸ τραῖνο;

—Δὲν θυμᾶμαι... ἴσως, ψιθύρισε ὁ Λα-
τούρ.

—Βέβαια... Θυμᾶμαι καλὰ. "Εξ ἄλλου
ἡ πείρα ξέρετε... Καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόσα-
στε;

—"Απὸ τὸ Μῶ...εἶχα πάει γιὰ ψώνια...

—Ποῦ νὰ φανταζόσαστε βέβαια ὅτι
στὴν ἀπουσία σας θὰ δολοφονοῦσαν τὴ
γυναίκα σας. Καὶ σεῖς ποιὸν ὑποψιάζε-
σθε;

—Δὲν ξέρω τί νὰ υποθέσω. Μὲ πληρο-
φόρησαν ὅτι ὅλες οἱ ὑποψίες βαραίνουν
τὸν Καπετάνιο.

—Καὶ σεῖς τί λέτε;

—Τι μπορῶ νὰ πῶ ἐγώ... ἡ ἀστυνομία
ἔχει τὸ λόγο... ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία τὸν
κατηγόρει...

—Ἐχετε δίκιο... Μπορῶ νὰ δῶ μιὰ στι-
γμὴ τὸ δωμάτιο τῆς δυστυχισμένης;

—Καὶ βέβαια... Περιμένετε μιὰ στι-
γμὴ...

Ὁ Λατούρ ἐβγήκε ἔξω. Εἶνε ἀπερίγγρα-
πτος ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Τὸμ
Κόξ καὶ ὁ βοηθὸς του ὁ Τζέι ἐξέταζαν
ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἀπο-
τελοῦσαν τὸ γραφεῖο τοῦ Λατούρ. Ἐά-
φνου ὁ Τὸμ Κόξ κάτι ἐβγαλε μέσα ἀπὸ
ἕνα βιβλίο καὶ τῶχοςε στὴν τσέπη του.

Ἦν ἕνα νεῦμα τοῦ Τὸμ Κόξ οἱ δύο ντέ-
πектβ ξανακάθησαν στὶς πολυθρόνες
τους.

Ἐμπήκε ὁ Λατούρ ὁ ὁποῖος ὡδήγησε
τοὺς δύο ἐπισκέπτας του στὸ δωμάτιο
τῆς νεκρῆς.

—Δὲν βρίσκομε τίποτε τὸ ὑποπτο, εἶπε
ὁ Τὸμ Κόξ, εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τίς
πληροφορίες σας.

Η ΕΡΩΜΕΝΗ

Θὰ ἦταν δύο ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα. Τὰ
μαγαζιά εἶχαν ἀνοίξει στὸ Μῶ καὶ ἕνας
κύριος ἐμπήκε ν' ἀγοράσῃ ἐφημερίδα ἀ-
πὸ τὸ χαρτοπωλεῖο τῆς κ. Ἀρτεμισίας.

—Βλέπω ὅτι τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε ὁ
Καπετάνιος ἐπαύθησε τὴν πώλησι τῶν
ἐφημερίδων.

—Κατὶ ἔγινε...

—Γνωρίζετε τὸ θῆμα;

—"Οχι, κύριε.

—Καὶ τὸ σύζυγο;

—Τὸ σύζυγο;

—Ναί, τὸν κύριο Λατούρ Φαντεν.

—Τὸν... μάλιστα τὸν ξέρω ἐξ ὅψεως, ὁ-

χι προσώπικῶς...

—Καὶ ὅμως μοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε πε-
λάτης σας.

Ἡ Ἀρτεμισία χλώμιασε καὶ κατέβασε
τὸ κεφάλι.

—Ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε κύριε;

—Σ' αὐτό.

Κι' ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φω-
τογραφία.

—Σὰς μοιάζει, ἔ;

—Ποῦ τὴν βρήκατε;

—Στὴν ἐπαυλὶ τοῦ ἐγκλήματος.

—Καλὰ, μὰ τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχη
μιὰ φωτογραφία μου μὲ τὸ ἔγκλημα...

—Τίποτα καὶ πολλά... Μὴ χάσομερὸ-
με περισσότερον κυρία μου. "Ας μιλήσωμε
ἀνοικτά. Εἰσθε ἡ ἐρωμένη τοῦ Λατούρ.

Γιατὶ νὰ μὴν υποθέσῃ ἡ ἀστυνομία ὅτι ὁ
ἀπὸ εἶχατε συμπερὸν νὰ παντρευθῇτε τὸν
Λατούρ, δὲν βάλανε κάποιον νὰ βγάλῃ
ἀπὸ τὴ μέση τὴ γυναίκα του;

—Φτάνει...κύριε... Αὐτὸ ποὺ λέτε εἶνε
τρομερόν.

—Κυρία μου ἔρχομαι ὡς φίλος. Λοι-
πόν, ὁ Λατούρ σὰς εἶχε ὑποσχεθῇ γάμο;

—Μάλιστα.

—Πότε;

—Μετὰ τὸ διαζύγιο.

—Λοιπόν, σεῖς νομίζετε ὅτι ἐφρόντιζε
γιὰ διαζύγιο, ἐνῶ πραγματικῶς αὐτὸς
δὲν ἠκούστανε καθόλου. Καὶ τώρα μᾶ-
λιστα ποῦ δὲν πάη φυλακὴ...

—Πῶς; Γιατὶ νὰ πῶ φυλακὴ;

—Γιατὶ; Τέλος, αὐτὸ δὲν εἶνε δική σας
δουλειά γιὰ τὴν ὥρα. Αὐτὸ ποὺ σὰς ἐν-
διαφέρει εἶνε ν' ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλο
ὁπωσδήποτε.

—Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Καὶ τί
νὰ κάνω;

—Πάρτε μιὰ πέννα καὶ ἄσπρην χαρτί.
Γράψτε:

Ἐκεῖνη ὑπάκουσε.

ἘΚύριε,

Τὸ συλογιστικὰ καλὰ. Ἡ ζωὴ μου δὲν
μπορεῖ νὰ συνδυασθῇ μὲ τὴ δική σας.

Παρ' ὅλας τὰς ὀφελείας ποὺ μοῦ προσ-
φέρατε ἀρνοῦμαι. Ἐναπαίρνω τὴν ἐλευ-
θερίαν μου, καὶ σὰς δίνω πίσω τὰ λόγια
σας. Ξεχάστε με.

Ἀρτεμισία

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε τότε, τώρα σω-
θήκατε.

—Μὰ πέστε μου ἐπὶ τέλους, κύριε, ποι-
ὸς εἴστε, γιὰ νὰ σὰς εὐλογῶ...

Τῆς ἔδωσε μιὰ κάρτα κι' ἔφυγε.

Ἡ Ἀρτεμισία ἔσκυψε νὰ διαβάσῃ. Τὰ
χείλη τῆς πρόφεραν: Τὸμ Κόξ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἐγίνηκε ἡ κη-
δεῖα. Ὅλο τὸ χωριὸν παρηκολούθησε.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς ὁ
Λατούρ κύτταξε ἀριστερὰ δεξιὰ νὰ ἀνα-
καλύψῃ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τὸν Τὸμ
Κόξ.

Μιὰ ἀνησυχία τὸν εἶχε καταλάβει.

Ὅταν ἐπέστρεψε στίτι του, βρήκε μέ-
σα στὸ σαλόνι τὸν Τὸμ Κόξ νὰ τὸν πε-
ριμένῃ.

Ἦταν ἥρεμος καὶ σοβαρὸς.

—Μὲ περιμένετε;

—Ἐγώ;

—Ναί, μὴν πῆτε ὄχι.

—Τι θέλετε ἀπὸ μένα;

—Τὴν ἀλήθεια.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι ὁ Λατούρ ἀνα-
γκώθηκε.

—Εἴμαστε μόνοι; ρώτησε ὁ Τὸμ Κόξ.

—Μάλιστα... Ἡ Ἰωάννα κατέβηκε.

Τότε ὁ Τὸμ Κόξ ἔσκυψε κοντὰ του
καὶ τοῦ εἶπε:

—Γιατὶ σκοτώσατε τὴ γυναίκα σας;

Ὁ Λατούρ κιτρίνισε. Δὲν ἀπάντησε. Ὁ

Τὸμ ξαναρῶσε:

—Γιατὶ σκοτώσατε τὴν γυναίκα σας;

Δὲν μιλᾶτε; Θὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ.

Καὶ τοῦ ἔβαλε μπροστά του τὴ φωτο-
γραφία τῆς Ἀρτεμισίας.

Ὁ Λατούρ ἀναπήδησε.

—Ποῦ τὴν βρήκατε;

—Μὴν τρομάζετε. Τὴ βρήκα ἐδῶ, μέσα
σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο.

—Μά...κύριε...

—Μὴν ἐξάπτεσθε. Δὲν ἀπαντήσατε στὴν
ῥωτήσι μου. Θ' ἀπαντήσω λοιπὸν ἐγώ.

Ἡ Ἀρτεμισία δὲν εἶνε συνένοχός σας.
Πάντως κι' ἐκεῖνη χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μὲ
τὸ νὰ σὰς πιέζῃ σὰς ἔδωσε αὐτὴν τὴν
ἐμπνευσι.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη χτύπησε τὸ ρολόγι-
"Ὡρα ἔξω. Δύο λεπτὰ σιωπῆς. Καὶ ἡ
πύρρα χτύπησε. Μπήκε ἡ Ἰωάννα μ' ἕ-
να γράμμα στὸ χέρι.

Ὁ Τὸμ Κόξ σκέφθηκε:

«Ὁ Τζέι φάνηκε ἀκρίβης. Ἦρθε πά-
νω στὴν ὥρα τὸ γράμμα».

Ὁ Λατούρ πήρε τὸ γράμμα στὰ χέ-
ρια του, τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβασε.

Ἐφυγε καὶ τὸ ὑπόλοιπο χρῶμα ἀπὸ
τὸ πρόσωπό του. Τὰ χέρια του πέρασε
στὰ πλάγια. Ἐμοιάζε μὲ πτώμα.

Ὁ Κόξ φαντάζεται τί ἦταν ἐκεῖνο
τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβε. Ἦταν τὸ γράμ-
μα τῆς Ἀρτεμισίας ποὺ τὸ ἔστειλε ὁ Κόξ
μέσω τοῦ Τζέι πάνω στὴν ὥρα του.

—Ὄχι, κύριε;

—Κατὰ, μουρμουρίζε.

—Ἐν τούτοις... Πάντοτε ὑπάρχει καί-
ρὸς, ψιθύρισε ὁ Τὸμ Κόξ. Τὸ καλλίτερον
εἶνε νὰ ἀποφύγετε τὰ σκάνδαλα καὶ τίς
δίκες, τὰ σίδερα, τίς φυλακές, καί...ἀ,
ὄχι, δὲ θὰ θέλατε ποτὲ νὰ φθάσετε καὶ
μέχρι τὴν καρμανιόλα, δὲν εἶν' ἔτσι, κύ-
ριε Λατούρ;

Τὸ κεφάλι του ἔγειρε. Εἶχε καταλάβει.

—Θὰ ἐπιστρέψω σὲ μιὰ ὥρα. Ἐλπίζω
ὅλα νὰ ἔχουν τελειώσει κανονικὰ καὶ ἡ-
συχᾶ.

Σηκώθηκε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο
του.

Πόση ὥρα ἔμεινε ἐκεῖ ριγμένους στὴν
πολυθρόνα; Τὸ ρολόγι ἐξάρνου χτύπησε
μισή! Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔφυγε μονά-
χα μιὰ λέξη.

—Ἀχάριστι!

Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας παρουσιάστη-
κε ὡς θεατὴς ὁ Τὸμ Κόξ κι' ἐπρόφερε:

—Λοιπόν;

Ἀλλὰ γιὰ κάθε ἄλλη ἀπάντησι ἀκού-
στηκε ἕνας πυροβολισμός.

Ὁ Λατούρ ἐκύλισε κάτω στὸ πάτωμα.

ΤΕΛΟΣ

Τὸ πολυτρίχι

Τὸ πολυτρίχι εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ φυτὰ ἐ-
κείνα ποὺ χρησιμεύουν ὡς καλλωπιστικὰ, εἴτε
σὲ κήπου, εἴτε σὲ γλάστρες μέσα στὰ σπιτία.
Ἡ βοτανικὴ τὸ πολυτρίχι τὸ ὀνομάζει α δ ι α ν-
τ ο ν καὶ τὸ κατ' ἐξοχίαν στὴν οἰκονομία τῶν
περιραιοειδῶν. Τὸ φύλλωμά του εἶνε ἀδιάβροχο.

Τὰ πολυτρίχια στὴν Ἑλλάδα ἔχουν πλούσιο
φύλλωμα, τόσο, ποὺ τὰ λεπτὰ κλωνάρια λυγι-
ζουν ἀπὸ τὸ βάρος τους.

Τὰ πολυτρίχια πολλαπλασιάζονται μὲ σπο-
ρους. Οἱ σπόροι τοῦ πολυτρίχιου εἶνε μικροὶ καὶ
σηματίζονται στίς ἀκρες, κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα
τοῦ φυτοῦ.

Ἄλλος τρόπος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ πο-
λυτρίχιου εἶνε μὲ τὸ χωρίσμα τῆς ρίζας τους.
σὲ δύο ἢ τέσσερα μέρη. Καὶ φυτεύονται κατὰ
τὸν Φεβρουάριον ἢ Μάρτιον.

Τὸ χῶμα, στὸ ὁποῖον θὰ φυτεύονται, πρέπει
νὰ εἶνε ἀπαλὸ καὶ ελαφρὸ καὶ εἰδικῶς ν' ἀνακα-
τεῖται μὲ ἰση ποσότητα ἀπὸ φυλλόχλωμα.

Τὸ μέρος ὅπου καλλιεργεῖται πρέπει νὰ εἶνε
σκιερό καὶ πρὸ πάντων νὰ διατηρῆται διαρκῶς
ὄγρο.

ΑΝΘΕΑ

Μιὰ τρελλὴ περιπέτεια

Κοσμοπολιτικὸ διήγημα

Ἡ μὲς Πέγκυ Γουῶρεν εἶχε τέσσερις
λόγους γιὰ νὰν τὸ πιὸ τρελλὸ κορίτσι
τοῦ κόσμου :

Ἦταν δεκαεφτά χρόνων, ἦταν ὀρειό-
τατη, εἶχε κληρονομήσει εἰκοσιπέντε ἑκα-
τομμύρια δολλάρια ἀπὸ τὸν πατέρα της,
ποὺ πέθανε καὶ τὴν ἄφησε πεντάρφανη.

Κι' ἐπὶ πλέον ἦταν Ἀμερικανίδα!

Κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὴν ἦταν Ἀμερικανίδα,
γιατὶ ἦταν πολυεκατομμυριούχος, γιατί
ἦταν ὁμορφὴ καὶ γιατί ἦταν δεκαεφτά
χρόνων, ἡ μὲς Πέγκυ ἦταν δυστυχισμένη!

Ἡ ζωὴ τῆς φαινόταν ἀδεια.

Δεκαεφτά χρόνων κι' εἶχε γνωρίσει —
ἐνόςμην πὼς εἶχε γνωρίσει — τὰ πάντα.

Ὅταν, ξημερώματα, γυρνοῦσε μεθυ-
μένη στὸ μέγαρό της τῆς Πέμπτης Λεω-
φόρου, στὴ Νέα Ὑόρκη, τῶς παρὶ συ-
νήθεια νὰ στέκεται—τρόπος τοῦ λέγειν,
γιατὶ δὲν στεκόταν, ἀλλὰ...κλονιζόταν —
μπροστὰ στὸν μεγάλο ἀπὸ παλῆδ Βενε-
τσιάνικο κρυστάλλο καθρέφτη της, καὶ νὰ
κυττάζεται μὲ ἀπελπισία.

—Ὄχι ἀπόψε τίποτα!

Ἡ φράσις αὐτὴ, ποὺ τὴν ἔλεγε κάθε
πρωὶ, τῆς εἶχε γίνῃ πιὰ τόσο συνηθία,
ὥστε κατάντησε νὰ ψιθυρίζῃ μηχανικὰ
καὶ νὰ μὴ σκέπτεται πιὰ καθόλου τὴν ἐν-
νοία της.

Ζητοῦσε κάτι.

Τι;

Ὄχι, αὐτὴ δὲν ἤξερε.

Ἄν ἦταν δυνατόν ποτὲ νὰ ξέρῃ τί θέ-
λει μιὰ Ἀμερικανοπούλα δεκαεφτά χρό-
νων, ὀρειότατη καὶ μ' ἕνα τεράστιο βάρ-
ος εἰκοσιπέντε ἑκατομμυρίων δολλα-
ρίων!

— Πληξίς! μουρμουρίζε κάθε τόσο ἡ
μὲς Πέγκυ Γουῶρεν.

Κι' ἀφοῦ ἔβαψε ὅλα της τὰ δέντρα κόκ-
κινα τὴν πρώτην ἐβδομάδα καὶ μαῦρα τὴν
ἄλλη, ἀφοῦ διέταξε κι' ἀναποδογύρισαν
ὅλα τ' ἀγάλματα τοῦ σπιτιοῦ της — γιὰ
νὰ ἱδῇ ἂν θὰ διατηρήσουν τὴν ἰσορροπία
τους καὶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω ὥπως ἔλεγε

—ἀφοῦ ἔπιασε ἕνα πινέλο καὶ «διόρθωσε»
μονάχη της ὅλους τοὺς πανακριβοὺς πί-
νακες τοῦ Ροῦμπενς καὶ τοῦ Μουρίλλο
καὶ τοῦ Νταβίντσι, ποὺ ὁ πατέρας της,
μανιώδης συλλέκτης, τοὺς ἔχει ἀγοράσει
μὲ μυθώδη ποσά, ἡ μὲς Πέγκυ κατὰλαβε
ἕνα πρωὶ μπροστὰ στὸν καθρέφτη της,
πὼς δὲν εἶχε πιὰ νὰ κάμῃ τίποτα στὴ Νέα
Ὑόρκη καὶ πὼς, ὅσο κι' ἂν γύριζε τίς
πιὸ ὑποπτες συνοικίες της καὶ τὰ πιὸ κα-
κόφημα καταγῶγιά της, δὲν θάβρισκε τί-
ποτε ποὺ νὰ τὴν «συγκινήσῃ».

Κι' ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ...

Γιὰ ποῦ;

Ἡ γῆ εἶνε μεγάλη, ἡ θαλαμηγός της
καλοτάξειδον καὶ τὰ ἑκατομμύριά της ἀ-
τελείωτα.

Γιατὶ, λοιπόν, νὰ σκεφθῇ ποῦ θὰ πῇ-
γαινε;

Τὸ μόνο ποὺ σκέφτηκε ἦταν ὅτι δὲν θὰ
μποροῦσε νὰ ταξιδεύῃ ὁλομόναχη.

Ὅχι, βέβαια, γιατί φοβότανε.

Ἀμερικανοπούλα, δεκαεφτά χρόνων,
ὀρειότατη καὶ μὲ εἰκοσιπέντε ἑκατομμύ-
ρια, νὰ φοβηθῇ;

Αὐτὸ δὲν ἀκούστηκε ποτέ—κι' οὔτε καὶ
θ' ἀκουστῇ.

Ἦθελε ὅμως συντροφιά.

Κι' — ἀπλοῦστατα — ξεσήκωσε καμμιὰ
δεκαπενταριά δικούς της, νέους καὶ νέας,
τοὺς κουβάλησε στὴ θαλαμηγὸ της, κι' ἔ-
δωσε διαταγὴ στὸν καπετάνιο:

— Ἐμπρός!

— Γιὰ ποῦ; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος.

Ἡ μὲς Πέγκυ Γουῶρεν ἔδειξε μὲ μιὰ

— Πέγκυ, τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ
στραφῇ.

— Εἴσαι καμαριέρα στὸ καράβι;

Κοῦνησε τὸ κεφάλι της καταφατικὰ,
γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ χαμόγελό της.

Ἡ παρέα της τὴν ἔλασε. Τοῦ κάκου
τὴν ἀνεζήτησαν παντοῦ. Ἡ μὲς Πέγκυ
Γουῶρεν εἶχε γίνῃ ἀφαντῇ.

Ἀργότερα μόνον — ἕνα μῆνα μετὰ τὴν
ἐξαφάνισί της — μαθεύτηκε πὼς ὁ δικη-
γὸρος της ἔλαβε ἐντολὴ νὰ ρευστοποιή-
σῃ ὅλη της τὴν περιουσία.

Τὸ ποσὸν ἔπρεπε νὰ σταλῇ στὴν Μί-
στρος Πέγκυ Ὀκκόνφορ, στὸ «ράντισο»
«Χρυσὴ Ἐλπίδα», σὲ μιὰν ἐπαρχία τῆς
Ἀργεντινῆς.

Ὁ Ὀκκόνφορ, ὁ νεαρὸς κάου-μπῦ, κι'
ὅταν ἀκόμα εἶδε τὰ τεράστια ποσὰ τῶν
δολλαρίων νὰ σιτιάζωνται στὸ χρημα-
τοκιωτικό του, καὶ τότε ἀκόμα δὲν μπο-
ροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ γυναικούλα
του,

Ο.ΤΙ Ενοικιαφέρει ΤΗ Γυναικικά

Μεταξύ μας

Μοῦ μιλάτε γιά γυμναστική, ἀγαπητή μου φίλη σέ μιὰ ἐποχή πού ἔχετε τήν καλλίτερη γυμναστική στά χέρια σας καί μπορεί συγχρόνως νά σᾶς προσφέρει μεγάλη ἀπόλαυσι. Ἐννοῶ τὸ κολύμπι. Ὑπάρχει καλλίτερη γυμναστική ἀπ' αὐτό; Γυμνάζονται ὅλοι οἱ μῦς τοῦ σώματος, τόσο τῶν μπράτσων, ὅσο καί τῶν ποδῶν καί τῆς πλάτης καί τοῦ στήθους. Ἐπειτα ἡ βαθεῖα ἀναπνοή πού ἀπαιτεῖται γιά τὸ κολύμπι μπάζει ἀέρα ὥς τὸ βάθος τῶν πνευμόνων μας καί ὠφελεῖ διπλά.

Μόλις λοιπὸν σᾶς ἐπιτρέψει ἡ δουλειά σας κάμετε θαλάσσια μπάνια καί ἂν ξεῦρετε κολυμπῆτε ἐπισημωμένη καὶ κολυμπάτε κάθε μέρα. Δὲν θέλετε καλλίτερη γυμναστική.

Ἄν δὲν ξεῦρετε νὰ κολυμπάτε εἶνε πολὺ εὐκολο νὰ μάθετε. Κάποια φίλη σας θὰ τὴν κάμῃ εὐχαρίστως, ἀλλὰ μπορείτε καί μόνη σας νὰ μάθετε μετ' τῆς βοήθειας διαφόρων βοηθητικῶν πού ἐπιπλέον καί θὰ τὰ βρῆτε σ' ὅλες τῆς κολυμβητικῆς σχολῆς ἡ καὶ στίς πιάξ.

Σὲ πολὺ μικρὸ διάστημα ἂν δὲν φοβᾶσθε καί ἂν προσέξετε λίγο τὸ ζήτημα τῆς ἀναπνοῆς μπορείτε νὰ γίνετε πρώτης τάξεως κολυμβήτρια. Ὅταν προχωρήσετε νὰ τελειοποιηθῆτε ὅσο μπορείτε, μάθετε νὰ κάνετε βουτιές, νὰ πηδάτε ἀπὸ ἐξέδρα καί θὰ ἴδῃτε πόση εὐχαρίστησι καί συγχρόνως ὠφέλεια θὰ ἔχετε.

Ἀκούστε με καὶ πρὸ πάντων ἂν δὲν ξεῦρετε νὰ κολυμπάτε μὴ νομίζετε ὅτι εἶνε ἀργά γιὰ νὰ μάθετε. Ποτὲ δὲν εἶνε ἀργά, γιὰτὶ μπορεί κανεὶς γὰ κολυμπᾶ σὲ κάθε ἡλικία.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Μόδα

Εἶνε ἡ ἐπὶ πρῶτῃ γιὰ νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες στὴν ἐξοχή, εἶτε στὴ θάλασσα εἶτε στὸ βουνό, εἶτε καὶ ἀπλῶς στὸ κοντινέρο προάστειο τῆς χειμερινῆς διαμονῆς τοῦ.

Γιὰ κάθε παρόμοια λοιπὸν περίπτωσι εἶνε παραδεχτέον ὅτι τὰ ἀνοάμπλ καὶ ἡ πτίε ρομπ εἶνε ὅτι καταζηλότερο ἢ μπορεί νὰ ὑπάρξῃ. Γιὰ τὸ βουνὸ ἐπὶ πλέον ἀπαραίτητὴ εἶνε καὶ ἡ ζῆπ —κυλὸς πού συμπληρώνεται μὲ μιὰ κλασσικὴ ζακέτα καὶ μιὰ μπλουζά—σεμιζιέ. Ἐνῶστε ἡ ζακέτα ἀναπληρώνεται μὲ μιὰ κάπα πού εὐκόλως κρατιέται στὸ χέρι καὶ προστατεύει τὴν πλάτη μας ἀπὸ τὸ μικρότερο φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Γιὰ παραθαλάσσια ἐξοχὴ κατάλληλα εἶνε ἐπίσης τὰ «σῦντερ» καὶ οἱ πυτζάμες. Τὰ «σῦντερ» ἴδιως γίνονται κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ φορεθοῦν καὶ κάτω ἀπὸ ταγιέρ.

Ὡς ὕψος γιὰ τὴν ἐξοχὴ χρησιμοποιεῖται πολὺ τὸ λινό πού εἶνε τόσο δροσερὸ καὶ φρεσκάρεται μὲ ἕνα καλὸ σιδέρωμα. Τὸ βλέπομε πολὺ σὲ λευκὸ, ἀλλὰ καὶ στίς διάφορες ἀπαλὲς ἀποχρώσεις τοῦ μπλε, τοῦ πράσινου, τοῦ ροζ, τοῦ κιτρίνου, πού προσδίδουν τόση χάρι στὸ σύνολον τῆς γυναικείας ἐμφάνσεως.

Ἐν τούτοις ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολὺ ἐλαφρὰ καὶ δροσερὰ φορέματα δὲν εἶνε ἀσκοπο ἀκόμη καὶ στὸν τόπο μας νὰ εἰμαστε ἐφοδιασμένους μὲ ἕνα ἀνοάμπλ ἀπὸ λαινό, γιὰτὶ τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ κλίμα μας ἔχει πολὺ μεταβληθῇ κ' ἐκεῖ πού τὰ πρῶτὰ σκάζουμε, τὰ βράδεια τουρτουρίζουμε.

Συνήθως φοῦστα καὶ ἐπαινοφορὰκι τρουά—κάρ ἢ ταγιέρ ἢ φορεμάκι χωρὶς μανίκια πού μπορεί νὰ φορεθῇ μὲ μιὰ μπλουζά εἶνε ὅτι χρειάζεται.

Θὰ εἴθῃ πάντοτε ἡ στιγμή τοῦ εἶτε γιὰ τὰ βράδια πού εἶνε σχεδὸν πάντοτε δροσερά, εἶτε γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ, εἶτε ἔστω καὶ γιὰ ἕνα ἀπλὸ μακρινὸ περίπαιτο.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμε ὅτι κάθε προετοιμασία μας σχετικῶς μὲ τὴν τουαλέττα μας γιὰ τὴν ἐξοχὴ πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς κύριο χαρακτηρισμὸ τὴν ἀπλότητα. Εἰς αὐτὸ ἔγκειται ἡ κυρία-τέρα κομψότης. Ἀπλότητα στὴν κόψη, ἀπλότητα

τὰ στὸ ὕψος, ἀπλότητα στὸ γανιρίσμα. Ἡ φύσις πού θὰ ἀποτελέσῃ τὸ περιβάλλον μας εἶνε ἡ ἴδια τόσο πλουσία, ὥστε ἂν θέλωμε νὰ εἰμεθα σὲ ἀρμονία μαζὶ τῆς μόνον μὲ μεγάλη ἀπλότητα θὰ τὸ ἐπιτύχωμε.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Μὲ τὸν ἐξοχὸ τοῦ καλοκαιριοῦ οἱ μεγάλες καπλὶν βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξι. Μὲ τὰ πελώρια αὐτὰ καπέλλα πού περιβάλλουν σὰν φωτιστὲς τὸ γυναικεῖο πρόσωπο οἱ γυναῖκες ξαναπέρνουν κατὰ τὴν χάρι τῶν παλαιῶν ἐπικρῶν καὶ ἀποκτοῦν τὴν κατ' ἐξοχὴν γυναικεῖα ὑπόστασι τοῦς.

Οἱ ὁμορφες ἐλαφρὲς καὶ ἀραχνούφαντες ψάδες βρίσκουν εὐκαιρία νὰ μᾶς μαγέψουν ἐνῶ τὸ γανιρίσμα τους ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ σύνολον. Πολλὰ λουλούδια, πολλές κορδέλλες κ' ἄκόμη καὶ φτερά ἀποτελοῦν τὸ γανιρίσμα.

Φυσικὰ ἡ κομψότης τοῦ καπέλλου θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὸν τρόπο πού θὰ τοποθετήσωμε τὸ γανιρίσμα.

Μερικὲς καπλὶν γανιρίρονται καὶ μὲ μαύρη δαντέλλα πού καλύπτει σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τῆς ψάδας.

Περὶ τὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ καπέλλο αὐτὸ εἶνε ἀμνηστὶ καὶ φοριέται σ' ἕνα γκάρντεν—πάρτι, στίς κοῦρσες καὶ ἄλλα παρόμοια.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας εἶνε οἱ βελούδινες ζώνες πᾶντο στὰ διαφανῆ ὕφασματα πού θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀμνηστὶ τουαλέττα μας. Συνδυάζονται μὲ τὸ γανιρίσμα τοῦ καπέλλου ὅσον ἀφορᾷ τὸ χρῶμα ἡ καὶ μὲ τὸ ἴδιο τὸ καπέλλο πού μπορεί κ' αὐτὸ νὰ εἶνε μιὰ ἰδιόρρυθμη τόκα ἀπὸ βελούδο.

Τὰ κρέπ σατέν, ὁ ταφτᾶς, τὸ φάιν εἶνε ἐπίσης ὕφασματα πού θὰ φορεθοῦν πολὺ.

Καλλωπισμὸς

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΧΕΡΙΑ

Τὰ χέρια τραβοῦν πολὺ τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου, γι' αὐτὸ πρέπει ἐντέλως ἰδιαίτερη προσοχὴ νὰ δῖνῃ καὶ γυναῖκα στὰ χέρια τῆς. Ὅσα καὶ ἂν γράψωμε σχετικῶς μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα λίγα εἶνε, γιὰτὶ ἀπ' ὅτι βλέπομε τριγύρω μας φαίνεται ὅτι δὲν ἐκτετάλαβαν ὅλες οἱ γυναῖκες τόσο μεγάλον ρόλον παίζει στὴν ὁμορφίαν τοῦς καὶ στὴν ἐμφάνισί τοῦς τὸ χέρι.

Βάφουν γκρενὰ τὰ νύχια τοῦς, ξεχνοῦν πολλές φορὲς καὶ νὰ τὰ καθαρίσουν καὶ νομίζουν ὅτι ἐτελείωσε ἡ τουαλέττα τοῦ χεριοῦ, ἐνῶ αὐτὴ δὲν περιλαμβάνει μόνον τὸ λουστράρισμα τῶν νυχιῶν πού γίνεται σὺν τοῖς ἄλλοις τόσο ἀσχημα.

Τὰ χέρια πρέπει νὰ εἶνε μαλακὰ καὶ λευκὰ καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχωμε αὐτὸ χρειάζονται πολλά. Πρῶτον θὰ ἀποφεύγωμε νὰ τὰ ἐκθέτωμε στὸν ἥλιο, ὅταν κάνομε ἐξοκνίσματα ἢ σκουπίσματα θὰ φοροῦμε γάντια, θὰ ἀποφεύγωμε νὰ τὰ βουτούμε ἀπὸτομα ἀπὸ κρύα σὲ ζεστὰ νερά καὶ τάνταλιν καὶ θὰ τὰ τρίβωμε κάθε βράδυ μὲ ἕνα μίγμα γλυκερίνης, κολώνιας καὶ ἁμυγλοῦ.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ

Ἄφοῦ ἔχομε ὅτ' ὅσιν ὅλα αὐτὰ γιὰ τὰ χέρια τότε καὶ μόνον τότε προβαίνουμε στὴν περιποίησιν τῶν νυχιῶν. Πρῶτα τὰ λιμάρωμε μὲ μιὰ λεπτὴ καὶ μακρυὰ λίμα καὶ τοῦς δίνουμε τὸ σχῆμα πού μᾶς ἀρέσει ἔχοντας ὅτ' ὅσιν ὅτι τὸ ὁρατότερον σχῆμα εἶνε τὸ ἀμυγδαλωτό.

Ἐπειτα βουτάμε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων σὲ ζεστὴ σαπουνιάδα γιὰ νὰ μαλακώσουν τὰ πετάρια καὶ νὰ κατεβαίνουν εὐκόλως ὅταν τὰ σπρώξωμε μὲ εἰδικὸν εὐλάκι ἀπὸ πορτοκαλλιά. Τὰ κόβομε προσέχοντας νὰ μὴ κόψωμε τὸ ἀπὸ πάνω μέρος, ἔπειτα ἐξεκολλᾶμε μὲ τὴν πέννα ὅτι πετάρια ἔχουν μείνει κολλημένα στὰ νύχια καὶ γιὰ νὰ τὰ καθαρίσωμε πρὸ κολλὰς τυλίγωμε τὸ εὐλάκι μὲ μπαμποῦ καὶ τὸ βουτάμε σὲ λίγο ὀξυγέ. Στὸ τέλος μὲ μιὰ ἐλαφρότερη τρίβωμε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

ΤΟ ΓΥΛΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ

Τότε μερικὲς νομίζουν ὅτι μπορεί νὰ μὴ τὸ βερνίκι, ἀλλὰ ξεχνοῦν ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸ βερνίκι, ἵπαινε ἀνεῖλιν» σκουπίζονται καλὰ τὰ νύχια καὶ γυαλίζονται μὲ μιὰ σκόνη οἰανδήποτε καὶ πολυοῦρ γιὰτὶ τότε μόνον πιάει τὸ βερνίκι.

Τὰ μισοφέγγαρα τὰ σηματοδοτοῦμε ὕστερα μ' ἕνα εὐλάκι μὲ μπαμποῦ πού τὸ βουτάμε σὲ «ἀ-σετόν». Ἄν ἔχομε νύχια πού σπάζουν εὐκόλως νὰ τὰ ἀλείψωμε κάθε βράδυ μὲ κάποια λιπαρὰ οὐσία: βαζελίνη ἢ λανολίνη.

Συμπεριφορὰ

Λοιπὸν, θὰ τὸ πιστέψετε; Ἐχὼ μιὰ φίλη, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀποφεύγω νὰ πηγαίνω εἶτε στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφον ἢ σὲ ἄλλο κέντρο καὶ ὁ λόγος ξεῦρετε ποῖος εἶνε; Ἐννοεῖ νὰ κάμῃ πάντοτε καυγάδες. Μιλεῖ ἀσχημα στοὺς ταμίους τῶν θεάτρων, στοὺς ταξιθέτας, στὰ γκαρσόνια, στοὺς σωφῆρες, καὶ φυσικὰ, ὅταν κάμῃ αὐτὴ τὴν ἀρχὴ οἱ ἄλλοι συνεχίζουν. Θέλετε νὰ φερθῇ καλὰ ὁ κατώτερος ὅταν βλέπει σᾶς, πού εἰσθε κυρία, νὰ φέρεσθε τόσο πρόστυχα; Ἄλλὰ νομίζετε πὺς περὶορίζεται ἡ ἐν λόγῳ κυρία στὸ νὰ φέρεται ἀγεννῶς μόνον μὲ τοὺς ἀνθρώπους πού τῆς προσφέρουν ὑπηρεσίες; Ὅχι. Φθάνει κάποιον ἀργά; Ἐννοεῖ ν' ἀνησυχῇ τοὺς πάντας γιὰ νὰ καθῇ. Ἀδιαφορεῖ ἂν προηγουμέναι ἄλλοι αὐτῆς, ἐννοεῖ νὰ περάσῃ πρώτη καὶ ἐν ἀνάγκῃ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ σπρώξῃ, νὰ βροῖσῃ. Καὶ ὅμως ἡ κυρία αὐτὴ ὁμιλεῖ περὶ εὐγενείας καὶ ἴσως ἔχει ἀποστηθίσει τὸ νέο βιβλίον τοῦ Ρεμπώ πού μιλεῖ γιὰ καλοὺς τρόπους.

Η ΘΩΝΗ, ΟΙ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΕΣ ΚΑΙ.

Μιὰ ἄλλη κυρία πού ποζάρει γιὰ κοσμικὸς τὸπος καὶ συχνάζει σὲ ἀρκετὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια φωνάζει καὶ χειρονομεῖ τόσο πολὺ, ὥστε ὅλοι γελοῦν μαζὶ τῆς. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἔχει τόσο μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς ὥστε νομίζει πὺς ὅλοι τὴν θαυμάζουν—Κάτι εἶνε καὶ αὐτὸ—καὶ εἶνε εὐτυχής.

Τὸ ζήτημα τῆς φωνῆς παίζει μεγάλο ρόλον. Μποροῦμε ν' ἀντιπαθῶμε ἕνα ἄνθρωπον πού ἔχει φωνὴν διαπεραστικὴν καὶ ἐνοχλεῖ τὰ νεῦρα μας, ἐνῶ ἕνας ἀπαλὸς, ἥσυχος τόνος εἶνε πάντα εὐάριστος. Πρὸ πάντων νὰ μὴ φωνάζωμε ποτὲ ὅταν μιλάμε.

Νοικοκυριὸ

ΠΑΝΤΟΥ ΛΟΛΟΥΔΙΑ

Μιὰ νοικοκυρὰ πού φημίζεται γιὰ τὴν καλαιθυσίαν τῆς ἔλεγε κάποτε ὅτι τὰ λουλούδια δὲν εἶνε πολυτέλεια ἀλλὰ ἀνάγκη, εἶδος πρώτης ἀνάγκης. Παρ' ὅτ' αὐτὰ ὅταν κάνῃ χύλιους ὑπολογισμοὺς μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ ὅτι τῆς χρειάζεται στὸ σπιτί της πὺς θὰ ἐξοδῇ γιὰ λουλούδια; Ἰκαὶ ὅμως λίγη οἰκονομία σὲ κάθε τι καὶ μπορεί νὰ βάλῃ κατὰ μέρος ἕνα μικρὸ, πολὺ μικρὸ ποσὸν γιὰ ν' ἀγοράσῃ λίγα λουλούδια ἢ ἔστω λίγες πρασινάδες πού παρουνιστοῦν εὐθὺς καὶ τὸ πρὸ φτωχικὸ σπιτί.

Τὰ λουλούδια πρέπει νὰ ἐναρμονίζονται μὲ τὴν ὅλη ἐπίπλωσι. Φυσικὰ στὸ σαλονάκι ἢ στὸ δωμάτιον πού δεχόμαστε θὰ τοποθετήσωμε τὰ πρὸ καλὰ λουλούδια: Τριαντάφυλλα, γαρύφαλλα, ἀλλὰ θὰ εἶνε βαλμένα πολὺ ἀραιὰ μέσα στὰ βάζα καὶ μὲ μακρὰ κατάναι.

Στὸ γραφεῖον θὰ βάλωμε λιγότερον κτηνητὰ λουλούδια ἢ πρασινάδες καὶ στὴν κρεββατοκάμαρα μᾶς θὰ βάλωμε λίγα λουλούδια ἀποκελιστικῶς δι-κῆς μας προτιμήσεως.

Στὴν τραπέζα ἐπίσης θὰ ἔχομε λουλούδια μέσα σὲ μιὰ ζαρντιέρα ἢ σ' ἕνα μεγάλο κρυστάλλινον πιάτο.

Τὴν ἐποχὴ τῶν χρυσαυθῶν τοποθετοῦμε μέσα σὲ κρυστάλλινον μεγάλο πιάτο γρυσάθωμο μὲ κοντὰ κοτσάνια: εἶνε τὸ ἐνδεδειγμένο στόλισμα τῆς ποδερνᾶς τραπέζας.

Στὸ γὰρ μποροῦμε νὰ ἔχομε καὶ γλάστρες ἢ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Δυὸ πρωτότυπες πρῶινες ἐμφανίσεις τῆς ἐποχῆς, μοντέλλα τῶν Παρισινῶν οἰκῶν Σκαπαρελλι (ἀρι στερᾶ) καὶ Μολυνέ (δεξιᾶ)

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Η κοινή γνώμη του Λονδίνου έχει χωρίσει αυτές τις ημέρες από κάποιο περίφημο γεγονός.

Ένας λωποδύτης έριξε μια πέτρα σε μια βιτρίνα χρυσοχοείου, έβαλε μετά το χέρι του, άρπαξε όσα χρυσαφικά μπορούσε κι έπειτα τώβωσε στα πόδια.

Ένας αστυνομικός που τον είδα να τρέχει τον πήρε από πίσω μαζί με τον χρυσοχόο και άλλους περιέργους.

Όταν ο λωποδύτης είδε να πλησιάζουν αυτοί που τον καταδιώκανε, γύρισε μια στιγμή πίσω και τους πέταξε στα πόδια μια χούφτα από τα κοσμήματα που είχε κλέψει.

Ο αστυνομικός σταμάτησε, μάζεψε από κάτω τα κοσμήματα, τα έδωσε στο χρυσοχόο και εξακολούθησε πάλι την καταδίωξη. Έν τω μεταξύ όμως ο λωποδύτης εξαφανίστηκε. Περιττό να πούμε ότι τα κοσμήματα που μάζεψε από κάτω ο αστυνομικός ήταν ψεύτικα!

Εδημιουργήθηκε λοιπόν αστυνομικός και δικαστικός το κάτωθι ζήτημα: "Επρεπε ο αστυνομικός να εξακολουθήσει την καταδίωξη, ή να σταματήσει να προστεύσει την περιουσία του άλλου;

Το δίλημμα αυτό απασχολεί την κοινή γνώμη αλλά και τους διαφόρους νομικούς της Αγγλίας.

ΝΕΑΡΟΙ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ

Μια Ιατρική εφημερίδα αναφέρει ότι στο Μεξικό οι δασκάλοι έχουν έναν περίεργο τρόπο να ανταμείβουν τους μαθητές τους.

Στους μαθητές που ξέρουν το μάθημά τους επιτρέπουν να καπνίσουν ένα τσιγάρο κατά το μάθημα.

Αυτό το παράδειγμα το βρίσκουμε και σε διαφόρους άλλους λαούς της Αμερικής, οι οποίοι για ένα τσιγάρο μπορούν να κάνουν πράγματα ανώτερα της δύναμής των.

ΤΑ ΚΡΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Οι κινέζοι από όλα τα ευρωπαϊκά κρασιά και το ούισκυ προτιμούν τα δικά τους ποτά.

Το λικέρ, Μοϋ-Κουέ-Λού, πολύ συνηθισμένο ποτό μεταξύ των λαϊκών τάξεων, κατασκευάζεται από το οίνοπνευμα του ριζιού και από ροδοπέταλα.

Το χρώμα του είναι πράσινο και πουλιέται σε στρογγυλές μπουκάλες. Για να είναι όμως πράγματι καλό, πρέπει να εκτεθεί στον ήλιο επί πολλές ημέρες.

Φτιάχνουν κι ένα κρασί με βάσι την κίνα.

Το Νά-Κά-Πεί, του οποίου η συνταγή έχει μείνει μέχρι στιγμής μυστική. Είναι ένα υπέροχο κρασί που ενώ δεν κατασκευάζεται από σταφύλια, έχει την ούσια ενός καλού μασχάτου κρασιού.

ΔΙΔΥΜΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΔΙΔΥΜΑ

Στο Μπουρζά της Μογγολίας μια γυναίκα 37 ετών, γέννησε στις αρχές Μαρτίου ένα κοριτσάκι. Μετά τη γέννα όμως η γυναίκα αυτή ένοιωσε πάλι πόνο στην κοιλιά της. Γι' αυτό και οι δι-

κοί της την μετέφεραν στο νοσοκομείο. Οι Ιατροί αφού την εξέτασαν, απεφάνθησαν ότι η ενόχληση αυτή ήταν εξ αίτιας ενός παιδιού που είχε μείνει μέσα!...

Αλλά τίποτα όμως δεν έδειχνε ακόμη ότι το παιδί αυτό έπρεπε να γεννηθεί. Αμέσως, κι έτσι η δύστυχη γυναίκα έγυρσε πίσω στο κτήμα της, που απέχει 70 χιλιόμετρα.

Επειτα από τρεις εβδομάδες ήρθε στον κόσμο ένα δεύτερο πλασματάκι.

Η εξέγισις αυτού του σπανίου φαινομένου, κατά τους εκεί Ιατρούς, αποδίδεται εις το ότι η μητέρα είχε δυο μήνες ξεχωριστές στην κοιλιά, πράγμα που λυπαρόδοξο για την επιστήμη.

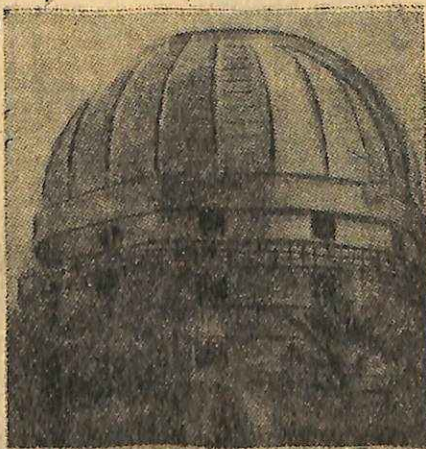
Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΤΑΤΑ

Ένας αγνώστης από την Κίνα (Βρεττ. Ανατολ. Αφρική) μας έστειλε την άνω φωτογραφία.

Είναι μια πατάτα που βγήκε στο κτήμα του. Η πατάτα είναι μεγαλύτερη από ένα ανθρώπινο κεφάλι και ζυγίζει 12 κιλά.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ

Μόλις πρό εβδομάδος έτελειωσε η κατασκευή ενός ιδρύματος στο οποίο εντοποθετήθη ένα από τα πιο δυνατά τηλεσκόπια του κόσμου, από αυτά που κατέχουν οι Αμερικανοί.

Το κάτοπτρο του τηλεσκοπίου έχει διάμετρο 2 μέτρα και έπομένως κυκλική περιφέρεια 6 μέτρα και 28 πόντους.

Αυτό είναι το δεύτερο το έργο, για τι το πρώτο βρίσκεται στην κορυφή του όρους Λόκ, στο Τεξάς, σε 2000 μέτρα περίπου πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας.

ΕΝΑ ΡΟΛΟΓΙ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΟ 1916

Στο Όρεβρο της Ελβετίας υπάρχει ένα ρολόι που δεν κουρδίστηκε παρά μια φορά τον Οκτώβριο του 1916 και εν τούτοις εξακολουθεί να δουλεύει και να δείχνει κανονικά τις ώρες.

Το μυστικό του έφευρεται, όπως λένε, έγκειται εις το ότι το ρολόι περιέχει 7 κουτάκια μεταλλικά τα οποία έπιναζονται από την ατμοσφαιρική πίεση.

Η πίεσις φθάνει για να κάνει το ρολόι να δουλεύει αιωνίως!...

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΥΛΙ

Ένα χωριό έξω από το Τόκιο, το Σικάμορι, πειθεί ολόκληρο, εξ αίτιας ενός σκύλου. Κάποιος γλύπτης έφτιαξε μάλιστα την προτομή του και την έβαλε πάνω από τον τάφο του.

Ο σκύλος άνηκε στο γιατρό Γκα-Σι, κδ ο οποίος κάθε πρωί έφευγε με τον σιδηρόδρομο για το Τόκιο και επέστρεφε από απόγευμα.

Τόσο όταν πήγαινε, όσο κι όταν επέστρεφε, τον συνόδευε ο σκύλος του, ο οποίος την ώρα που έρχόταν το τραίνο περίμενε τον κύριό του.

Μια μέρα ο γιατρός έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος στο Τόκιο και το απόγευμα εκείνο ο σκύλος που τον περίμενε στο σταθμό δεν τον είδε να κατεβαίνει.

Αφού έφυγε ολος ο κόσμος επέστρεψε το σκυλί μόνο του στο σπίτι. Αλλά από την ημέρα εκείνη επί έντεκα χρόνια εξακολουθούσε να πηγαίνει στο σταθμό και να κυττάζει από παντού με την έλπίδα πως θα έβλεπε τον κύριό του να κατέβη από κανένα βαγόνι.

Τέτοιο παράδειγμα σκύλου αισθηματίου δεν έχει αναφερθεί στα χρονικά των ζώων.

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ

Κανείς δεν ξέρει, βέβαια, ότι στην Αγγλία οι λωποδύται έχουν βασιλικό προνόμιο. Δηλαδή, αν κλέψουν κάτι που ανήκει στη βασιλική οικογένεια και το επιστρέψουν, αφήνονται ελεύθεροι.

Τις προάλλες ο πρίγκιψ Γεώργιος έλασε μια βαλίτσα του με διάφορα τιμαλφή. Γίνθηκε πολύς θόρυβος και οι έφημερίδες αφιέρωσαν στήλες ολόκληρες για την περιγραφή των κοσμημάτων.

Επειτα από δυο μέρες παρουσιάστηκε σ' ένα αστυνομικό τμήμα ένα άτομο το οποίο έδηλωσε ότι αυτός είχε κλέψει τη βαλίτσα, γιατί νόμισε ότι ήταν άλλου. Γι' αυτό και την επέστρεψε.

Η αστυνομία σύμφωνα με το βασιλικό προνόμιο τον άφησε ελεύθερο!

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Σ' ένα ρουσικό χωριό, στο Μπριτσόβο, υπάρχει ένα παιδί μοναδικό στον κόσμο. Είναι 10 χρονών και ζυγίζει 88 κιλά.

Έχει ύψος 1.50 μέτρα, αλλά εξακολουθεί να ψηλώνει με καταπληκτική ταχύτητα.

Η δύναμις του είναι τεραστία. Μπορεί να σηκώσει βάρος 72 κιλά με τα δυο του χέρια και καμιά τριανταριά κιλά με το ένα χέρι απλωμένο!...

Η δισ Ν. Καλ... με την παρέα της στο φα-
ληρο. 2) Έκδρομή του Ψυχ. Όμ. «Φοίβος»
στον Άροπό (άποστολή Σ. Χ. Παπαδοπούλου).
3) Ο κ. Κώστας Καλογερόπουλος στη Γλυ-
φάδα. 4) Μια φιλική συντροφιά στο φαληρο
(άποστολή δίδος Νίτσας Κ.). 5) Στη Βούλα
(άποστολή Κ. Μ.). 6) Στην Κυπαρισσία (ά-
ποστολή Παναγιώτη Μακρή). 7) Τρεις λυγέ-
ρες της Τριφυλίας. 8) «Ανοιξιάς» (άποστολή
δίδος 'Αγ. Κ.). 9) Κύρω από μια... πλατη, τη
Λαμπρή (άποστολή Ν. Α. Δημητρίου). 10) Οι
κογενειακώς (Σ. Σ. Σταυρ.). 11) Στην Κη-
φισιά (άποστολή δίδος 'Αλίκης Π.).

Μιά ωραία επίδειξις Ρυθμικής καὶ πλαστικῶν χορῶν

Τὴν 1ην Ἰουνίου ἐγένετο ἡ πρώτη ἐπισημὰ ἐπίδειξις Ρυθμικῶν καὶ Πλαστικῶν Χορῶν εἰς τὸ στούντιο τῆς Κας Μανὸν Ἀρτεμιᾶς Ρενιέρη, διπλωματούχου καθηγητρίας τῆς Ἀκαδημίας Καλῶν Τεχνῶν τῆς Μόσχας. Τὸ πλοῦσιον πρόγραμμά μα ἦτο μία πραγματικὴ ἐκπληξις καὶ λίαν αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις δι' ὅσους εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ παρευρεθοῦν.

Ἡ Κας Ρενιέρη ἀκολουθοῦσα ἴδιον σύστημα εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ρυθμικῆς καὶ Πλαστικῶν Χορῶν, δικαιολογεῖ πλήρως τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον ἡ κοινὴ γνώμη περιβάλλει τὴν καλλιτεχνικὴν τὴς προσπάθειαν. Ὅ,τι εἶδομεν βγαίνει ἀπὸ τὸ ὄριον τοῦ ἀπλοῦ θεάματος. Ἦτο μία ἀναπαράστασις τῶν ἀρχαίων ὀρχηστρίδων πού εἶχαν ἀναγάγει τὴν τέχνην τῶν εἰς τὸ ὕψιστον σημείον τῆς ἀποθεώσεως τοῦ ρυθμοῦ.

Εἰς θαυμασίας ἐπίδειξις Ρυθμικῆς

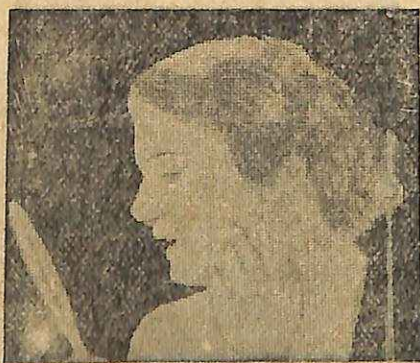
καὶ Πλαστικῶν Χορῶν διεκρίθησαν αἱ μαθήτριάς διδου Ἀσκάρ, Λεοντίδου, Βασιλείου, Βουταῖνα, Λεβέντη, Ματιάδου καὶ Μεταξά.

Ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν ἐπροξένησε ἡ ἐκτέλεσις χορῶν κατὰ μόναν τῆς διδος Ἀσκάρ εἰς τὸν χορὸν τοῦ σχοινοῦ καὶ τῶν διδων Μαρίκας Μιχαῆλ καὶ Πέρας Μεταξά εἰς τοὺς χοροὺς τῆς Πόλλας καὶ τῆς Κούκας.

Τὸ Στούντιο τῆς Κας Μανὸν Ρενιέρη εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀρδητοῦ εἰς λίαν ἀπονομιζόμενους τοποθεσίας μοναδικῆς χάριτος μὲ εὐρύτατον ὀρίζοντα πρασίνου καὶ ἀρχαίων μνημείων.

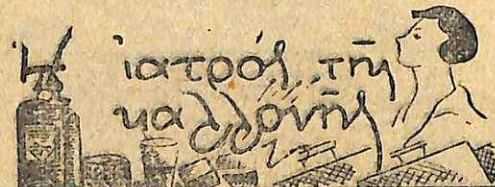
Ἡ προσπάθεια τῆς Κας Ρενιέρη χρονολογούμενη ἀπὸ ὀλίγου καιροῦ ὑπόκειται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ πραγματικὰς ἐκπληξεις κατὰ τὴν προεχθὴ ἐτήσιον ἐπίδειξιν, ὅτε θὰ μᾶς δώσῃ ὀρισμένα δείγματα τῆς ἀνωτερότητος τῆς τέχνης τῆς.

Κατὰ τῆς ὑπερτριχώσεως

Τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲν ἧτο μέρους τοῦ σώματος χρησιμοποίησατε τὸ παγκοσμίου φήμης ἀποτριχωτικὸν RAPIDENT, τὴν ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντός μετὰ τὴν ρίζαν τὸν περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ λόγῳ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δερμὰ τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα
ERMAN MARX
Στοὰ Φέξη (Πρώτος ὁροφος) Ἀθῆναι

ΜΑΙΡΗ: Βόλος. — Κάνετε ὑπομονὴν γιὰ τὴς ἀπαντήσεις, λαμβάνοντες ἑκατοντάδες γράμματα ἀλλὰ δὲν μᾶς πέρνει ὁ χρόνος ἀφ' οὗ ἀναγκάζομαστέ ν' ἀπαντᾶμε ἀπ' εὐθείας σὲ μερικὰς πού στέλιον γραμματόσημα.

Ἀγοράσατε τὰς τῆς Κίνας, βράζετε καὶ ρίχνετε μέσα κ' ἓνα πατηράκι ροῦμι μ' αὐτὸ πλένετε τὰ μαλλιά.

Καθαρίζετε τὸ πρόσωπο μὲ γλυκερίνη καὶ λεμόνι.

Καὶ τέλος νὰ μὴν ἐκτίθεστέ στὸν ἥλιο γιὰ νὰ μὴ κοκκινίσετε φορέτε καπέλλο ἢ βελλάκι.

ΜΠΕΜΠΕΛΙΝ: Θεσσαλονίκη. — Κάθε βράδυ ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μελὶ κυρτῆρας, τ' ἀφήνετε ἓνα τέταρτο ξαπλωμένη κ' ἔπειτα ξεπλένετε μὲ βρεγμένα παντὶ σὲ ζεστὸ χαμηλό νερό.

Μοὺ ἐξαγράφετε σὲ 20 ἡμέρες. Μὴ μεταχειρίζεσθε καμμίαν κρέμα.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΣΜΥΡΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑ: Θεσσαλονίκη. — Ἡ γλυκερίνη μὲ τὸ λεμόνι εἶνε πολὺ καλὴ καὶ νὰ τὴν συνεχίζετε. Ἐπίσης τὸ γινώσκω, καθοσιεῖ. Μὴ βάζετε καμμίαν κρέμα.

ΜΙΚΡΗ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ: Γιά τοὺς λεκέδες μὴ προσπαθεῖτε νὰ κάνετε τίποτα. Δὲν θὰ δέσουν.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ. Δοῦμα. — Τὸ πρῶτο ζήτημα νὰ μὴ τὸ θέξετε καθόλου, διότι προσωρινῶς θὰ ἴδῃτε μὴ ἀντάξει καὶ θὰ χαρίτε, ἀργότερα ὅμως θὰ πάθῃ χαλάρωσι, τότε..

Μονάχα κάθε πρῶτὸ μεταχειριθῆτε τὴν συνταγὴν πού δίνω στὴν Πρώτην Ἡρακλεῖα τ' ἑσ' α. — Ὅσο γιὰ τὸ στήθος, ἀφήστε τὸ ἐκεῖ πού εἶνε, ἐὰ μετανοήσετε ἀργότερα. Μόνο του νὰ ἀναπνεύσῃ.

ΚΑΡΟΛ ΡΟΘ: Χανιά. — Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σὰς βοηθῶ γι' αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶτε δυστυχῶς ὀρισμένα σπασιαλτέ τὰ ὁποῖα ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἔχει ἀπαγορευθῇ ἡ εἰσαγωγὴ τους. Ἄν ἔχετε κανένα γνωστὸ πού τοξεύει ἡ βρῆσκειται στὴν Γαλλία, γράψτε μου νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσιν ταχυδρομικῶς, πού νὰ τὰ βρῇ καὶ νὰ σὰς τὰ φέρῃ ἡ στέλῃ.

Ε. Ε. Κ. Α. Λ. Α. Μ. Α. — Στις 3/7 Τετάρτη θὰ βρίσκετε στὴν πόλιν σας ὁ ἀπεσταλμένος μας στὸν ὁποῖο ἔχω ἀναθέσει νὰ σὰς δώσῃ ὀρισμένα πράγματα. Ζητεῖστε τὸν κ. Μ. Πριονιστὴν ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο. Βοηθήστε τὸν στὸ ἔργο του.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΑΜΕΛΕΙΑ. — Δυστυχῶς εἶνε ζήτημα ὁργανισμοῦ. Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὴν βγάλετε. Συμβουλευθεῖτε παθολόγον.

ΠΕΤΕΡ ΠΥΡΡΟΣ. — Στις 1/7 Δευτέρα θὰ βρίσκεται στὴν πόλιν σας ὁ ἀπεσταλμένος μας κ. Μ. Πριονιστὴς, πού ἔχω δώσει τὴς συνταγὰς πού σὰς χρειάζονται. Ζητεῖστε τὸν ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο καὶ βοηθήστε τὸν στὸ ἔργο του.

ΧΑΡΙΤΑΤΟΠΟΥΛΑ. — Διαβάστε τὴν γράφω πάρα πάνω στὴν Κόκκινη Καμέλεια. Ὅτι καὶ νὰ σὰς πῶ εἶνε τσαρλατανίς.

ΞΑΝΘΗ ΟΥΓΓΑΡΕΖΑ. — Στείλτε μου τὴ διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω ἰδιαίτερος κατὰ συνταγὰς.

ΑΤΥΧΗ ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΗ. — Στις 3/7 Τετάρτη θὰ βρίσκεται στὴν πόλιν σας ὁ ἀπεσταλμένος μας συντάκτης, στὸν ὁποῖο ἔχω ἀναθέσει τὴς ὁδηγίες. Ζητεῖτε τὸν ἀπὸ Πρακτορεῖο καὶ βοηθήστε τὸν ὅσο μπορεῖτε εἰς τὸ ἔργο του.

ΝΕΑΡΑ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ. — Γιατὶ μοῦ γράφετε τόσες πολλὰς ἐρωτήσεις μαζί; Δὲν ξέρετε ὅτι κάνετε κακὸ σὲ τόσες ἄλλες πού περιμένουν σὲν ῥά. Σὰς γράφω γιὰ τὰ μημικία μόνο: Νὰ διαβάσετε στὸ 12ον τεῦχος τὴν γράφω στὴν Μικροῦλα. Γιά τὰ κοκκινίσματα λυγὰ καὶ τὰ καλλίτερο εἶνε νὰ ρίχνετε μὴ κουτάλια χονδρὰ ἀλάτι σὲ νερό. Ἀφ' οὗ λυώσι τριβέτε τὰ μαγουλά καὶ πρῶτ, ἔξαργάρετε μου. Δότε μοὶ τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω ἓνα βιβλιαράκι.

ΑΙΓΥΠΤΙΑ, Κηφισιά. — Στείλτε μου τὴ διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία καλλωνῆς ἀφελιμωτάτη.

ΓΚΛΟΡΙΑ. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω ὀρισμένα σπασιαλτέ.

ΒΑΣ. ΠΗΛΑΡ, Γόθειον. — Στις 6/7 Σάββατο θὰ ἔρθῃ στὴ Σπάρτη ὁ ἀπεσταλμένος μας Πηλῶν νὰ ἔρθῃ μέχρι τὸ Γόθειον, ἀν' ὅχι, θὰ μποροῦσατε νὰ τὸν θέξετε στὸ Πρακτορεῖο πού δέχεται τοὺς ἀναγνωστάς μας. Τὸν ἔχω ἐπιφορτίσει καὶ μετὰ τὴς δικῆς μου συμβουλῆς.

ΑΣΤΡΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, Κάστρον. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς γράφω ἰδιαίτερος ἐπαναλαμβάνοντας διὰ τὰ ἐρωτήματα πού ἔχετε καὶ στὸ πρῶτο γράμμα σας.

ΩΡΑΙΟΝ ΝΕΟΝ. — Ἐὰν περάσουν μετὰ τὸν καιρὸ. Μὴ βάνετε τίποτα ἀπάνω ἐντελῶς.

ΦΛΕΡ ΝΤ' ΑΜΟΥΡ, ἑνταῦθα. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία καλλωνῆς.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ κοπέλλα. Σὰς γράφω ἰδιαίτερος.

ΜΑΓΔΑ Κ. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία.

ΕΝΑ ΨΕΥΤΙΚΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ. — Κάνετε μὴ διώλναι βόρακα καὶ νερό καὶ ξεπλύνετε τὰ χέρια. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα ζητήματα στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία.

ΒΙΛΙΑ, Θεσσαλονίκη. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία καλλωνῆς.

ΣΙΛΙΑ. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς γράφω ἰδιαίτερος γιὰ τὰ ἐρωτήματα σας εἶνε πάρα πολλά. Ἐπαναλαμβάνετε τὰ ἐρωτήματα ὅλα.

ΡΩΜΑΙΟΝ Κύπρον. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω ὀρισμένα πράγματα.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΤΡΙΑΝΘΥΛΛΑΚΙ, Πειραιᾶ. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς γράφω ἰδιαίτερος. Ἐπαναλάβετε τὰ ἐρωτήματα σας.

ΜΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ, Χαλκίδα. Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς ἀπαντήσω ἰδιαίτερος.

ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΟΥΣΑ. — Δυστυχῶς δὲν ἔχει ἀπὸ μα ἀρθρὴ ἡ ἀπαγόρευσις. Ἄν ὅμως ἔχετε κανένα γνωστὸν στὸ Παρίσι ἢ Ἱταλία γράψτε μου νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσιν νὰ σὰς στείλῃ μετὰ ἄνθρωπο.

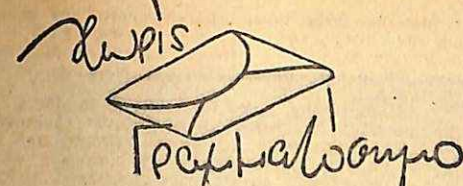
ΑΝΘΩΣ ΜΑΙΟΥ, Κέρκυρα. — Διαβάστε τὴν συμβουλὴν πού δίνω στὸ 12ον τεῦχος στὴν Ἀπειρὴ Μικροῦλα. Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία.

ΜΙΚΡΗ ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑ. — Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία.

ΚΙΚΗ Π. — Ἀκολουθεῖτε τὴν συμβουλὴν πού δίνω στὸ 12ον τεῦχος στὴν Ἀπειρὴ Μικροῦλα. Καὶ στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς στείλω μὴ βιβλιογραφία.

ΑΠΟΓΟΝΤΕΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΙΣ, Σειρήνες. — Μὴν ἀπογοητεύεσθε καθόλου. Στείλτε μου τὴν διεύθυνσιν σας νὰ σὰς γράφω ἰδιαίτερος. Ἐπαναλαμβάνετε τὰ ἐρωτήματα.

ΜΑΛΒΑ

Χωρίς
Γρημμάτισμο

Ἀντιγόνη Βρουῶνη, Πειραιᾶ. Πολὺ καλὸ καὶ ἐγκρίνεται. Μπράβο σας. Θὰ δημοσιεύθῃ ἔξω ἀπὸ τὴν σελίδα Ν. Λογοτεχνῶν.

Στείλτε μου κ' ἄλλα ἂν ἔχετε. Ἄν τ. Π. ἔν. ν. α. ν. Νέον Φάλλον. — Εὐχαριστοῦμαι γιὰ τὴν ἀνταπόκρισιν. Δὲν τὴν κρίνω, ὅμως, τόσο κατὰλληλὴ γιὰ τὴν στήλιν μας. Εἶνε στεγνὰ πληροφοριακὴ. Σ. μ. ἔ. ἑνταῦθα. — Ἰσως νὰ ὑπάρχῃ σχετικὴ πρόβλεψις, ἀλλὰ ἀκόμη δὲν ἀποκρίσατε τὴν τεχνικὴν πείρα πού ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ εἶνε ἓνα στιχοῦρημα σωστὸ. Κ. Χ. λ. ω. ρ. δ. ν.

Ἐγκρίνεται τὸ «Φανέρ». Β. α. σ. Χ. Α. ἰ. δ. γ. κ. ο. ν. — Τὸ διαβάσαμε ὁλόκληρο. Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι ἔχετε λογοτεχνικὴν φλέβα. Τὸ ταλέντο σας, ὅμως, εἶνε ἐκαλλιέργητο. Χρειάζεσθε πείρα τὴν ὁποῖαν θ' ἀποκτήσετε μετὰ τὴν ἐξάσκησιν. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ σας ὡς ἀνταποκριτοῦ τῆς «Ἀτλαντίδος», ἀποστελεῖτε μου τὰ σχετικὰ. Γ. κ. λ. ο. ρ. ἰ. α. ν. Καλάμας. — Ἀπὸ τὸ διάβασμα τοῦ πεζοῦ σας καταλάβαμε ὅτι βρίσκομαστέ ἀπέναντι σὲ πραγματικὴν λογοτεχνίαν. Ὅτι τὸ ἀδικεῖ εἶνε ἡ ὑπόθεσις πού δὲν τὴν βρίσκοναι πρωτότυπη. Ἀπειριστασία, μάλιστα. Μπορεῖτε εἰς μὴς στείλετε κατὰ πῶ ῥέσσο. Στὸν κ. Λ. τοὺς χαιρετισμούς μας καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τὸν πάντα φιλικῶν μας αἰσθημάτων. Χ. α. μ. ο. λ. ο. λ. ο. ο. δ. ν. ἑνταῦθα. — Τόσο τὸ πεζὸ ὅσο καὶ οἱ στίχοι σας δὲν μᾶς ικανοποιήσαν ἀπολύτως. Στὸ μὲν πρῶτο τὸ λεκτικὸ ἀκατάστατο καὶ στοὺς ἄλλους πολλὰ τεχνικὰ σφάλματα. Ἀκολουθεῖτε ἓνα ὁρμόν δὲ θέλετε κατὰ νὰ καταγράψετε. Ν. τ. ἰ. ν. ο. ν. Χ. ρ. ἰ. σ. τ. ο. δ. ο. λ. α. κ. η. ν. — Καὶ τὰ δύο ἀκατάλληλα, λόγῳ τῶν θέματός των. Ὅπως δηπότε ἡ «νεαρά» «Ἀτλαντίς» σὰς εὐχαρίστη γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού δείχνετε. Τὰ τεύχη μπορεῖτε νὰ τὰ προμηθευθεῖτε ἀπευθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Ἐσώκλειοντες σὲ συστημένη ἐπιστολὴ 30 δραχμῆς εἶνε γραμματόσημα. Ὁ κ. Π. δὲν σὰς θυμᾶται ἂν καὶ ἔκαμε ἐκεῖ πού ἀναφέρετε. Π. Γ. Π. ἑνταῦθα. — Κυττάζετε καλλίτερα τὸ «Ἀννοῦλα» καὶ ἔξαναστεῖτε το. Κάποιες ἀστοχίες πού καὶ πού, καταστρέφουν τὸ συμπαιδωμένο σὺνολο. Μ. α. ρ. ἰ. α. ν. Κ. Ἀγρίνιον. — Γιά τὸ ζήτημα ἐνδιαφέρον σας ἡ «Ἀτλαντίς» σὰς εἶνε ὑποχρεωσ. Δυστυχῶς κ' αὐτὸ τὸ πεζὸ ἔχει ἀρκετὰ σοβαρὰς ἀστοχίας. Ὅπως π.χ. «ἐργήκε» νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ ζ. ω. ν. τ. α. ν. δ. ἀεράκι». Γράφετε μετὰ πρῶτο. Κ. α. ἰ. τ. η. ν. Γ. κ. ο. ο. μ. α. — Καλὸ σὺ σ' ἀγαπᾷς καὶ ἴδιως γιὰ τὴν ἀφελεία σου. Θὰ δημοσιεύθῃ μετὰ τὴν σειρά σου.

Ν. ἰ. κ. ο. ν. Σ. ο. λ. β. ἰ. ο. ν. ἑνταῦθα. — Ἀπὸ τὰ τρία τραγούδια πού μᾶς στέλνετε, ἐχρηρίσαμε τὸ «Ἀνδριόμαχος». Εἶνε τὸ ἀρτιώτερο. Θὰ δημοσιεύθῃ μετὰ τὴν σειρά σου. Ἀ. δ. ε. ο. ν. ο. γ. α. λ. β. ν. — Δὲν βρίσκετε ὅτι τὸ θέμα του εἶνε πολὺ μακάβριο; Κατὰ τὰ ἄλλα σχετικὰ καλὸ. Ἀ. ν. α. σ. τ. Κ. α. ρ. α. χ. α. ἰ. ο. ν. — Δὲν ἔχετε δικήν. Κονένα δὲν ἀποκλείω ἀπὸ τὴς σελίδας μας. Ἄν καὶ τὰ προηγούμενα σας ἦσαν ὅπως τὸ σημερινόν, θὰ εἶχαν ἐννοεῖται. Τὸ «ὅταν μιλᾷς» θὰ δημοσιεύθῃ σὲ ἐρχομῇ. Τὸ «Ἀτλαντίς» καὶ ἴδιως. Κ. ω. ν. Π. ε. τ. α. μ. ε. ν. ο. — Ἡ ἀνταπόκρισιν σας δὲν ἐπιτρέπει νὰ σὰς δώσωμε ἀπάντησιν γιὰ τὸ «Δ. ἰ. κ. ὡς σὰς τραγούδι μετὰ τὸν τίτλο «Ἀθήνα». Ἐννοοῦμεθα βέβαια, εἰ μὴ τὸν τίτλο «Ἀθήνα». Ἐγκρίνεται τὸ «Κάτι μοῦ λένε». Γ. ἰ. δ. α. ν. ν. ἰ. δ. η. ν. — Ἐγκρίνεται τὰ «Καλοκαίριτικὴ βροχὴ» καὶ «Χέρσι». Ἀ. ν. τ. Π. ο. ὅ. λ. καὶ Γ. ἰ. α. ν. Κ. α. λ. — Δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ δὲν τηροῦν τοὺς ὅρους συνεργασίας. Γράφετε καθαρά καὶ ἀπὸ τὴν μὴ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Π. Κ. Ο. — Πολὺ κοινὸ ὡς θέμα, ἀλλὰ καὶ πρόχειρο στὴν ἐκτέλεσιν του. Καταπισθεῖτε μετὰ κανένα πῶ πρωτότυπο θέμα. Μ. Κ. α. β. ε. λ. α. ρ. η. ν. — ἔχετε λεπτεῖς ἐμπνεύσεις, ὁστεροῦν ὅμως οἱ στίχοι σας τεχνικῶς. Ἐξασκηθεῖτε ἔως δέου ἀποκρίσατε τὴν τεχνικὴν πείρα. Β. α. σ. Ρ. ο. κ. ο. ν. Κουκούλιον Πρεβέσης. — Ἐγκρίνεται τὸ «Ἐνα ἀπομεινῶν», Σ. τ. ε. λ. λ. α. ν. Β. ἰ. ο. λ. α. ν. η. — Κλείνουν ὁμολογούμενος πολὺ ἀσθεῖμα, δὲν ἔχουν ὅμως τὴν τεχνικὴν ἀριότητα. Στείλτε μας κατὰ ἄλλο προσεκτικώτερον γραμμένο. Γ. ἰ. δ. ρ. γ. ο. ν. Θ. Θ. ε. ο. δ. ω. ρ. ἰ. δ. η. ν. Κων/πολιν. — Ἐλάφισα τὸ γράμμα σας. Ὁ φίλος σας ἀκόμη δὲν φέσκει. Θ. α. ν. ο. ν. Δ. α. λ. α. κ. α. κ. η. ν. — Τὸ «Κόκκινον τριαντάφυλλο» καλὸ. Θὰ δημοσιεύθῃ μετὰ τὴν σειρά σου. Α. Δ. η. μ. ο. ὅ. λ. η. ν. — Δυστυχῶς ἀκατάλληλο τὸ εἶδος γιὰ τὴν «Ἀτλαντίδα». Γ. Ἀ. η. δ. ο. ν. ο. π. ο. ὅ. λ. ο. ν. — Κρατοῦμε τὸ «Χίτες». ΜΙΚ—ΑΝ.

Ἐγκρίνεται τὸ «Κάτι ματάκια». Μὴ διαμαρτυρηθεῖτε ὅμως γιὰ τὴν τυχόν καθυστέρησιν τῆς δημοσίευσος, γιὰτὶ περιμένουν σειρά ἀναρίθμητα ἄλλα ἐγκεκριμένα. Σ. ὅ. ζ. η. ν. Μ. Χ. α. τ. ζ. δ. γ. λ. ο. ο. — Ὑστερον τεχνικῶς. Παραβλέπετε τελείως τὴς ἀπαιτήσεις τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ρυθμοῦ. Β. α. σ. Κ. α. ὅ. ὅ. β. α. ν. — Ὡς δημοσιεύθῃ μετὰ τὴν σειρά σου τὸ «Μίαν χρυσαυγὴν τὸ χάραμα». Κ. α. ἰ. τ. η. ν. Μ. α. ρ. α. θ. α. κ. η. — Ἐγκρίνεται τὸ

«Ἐκδίδω». Μ. ἰ. Μ. π. — Ἄν καὶ ἔχουν δημιουργικὴ πνὴξ μέσα τους, στὴν ἐκτέλεσιν εἶνε ἀνεπιτυχῇ. Προσέχετε τὴς ἀπαιτήσεις τοῦ στίχου. Χ. Ὁ λ. ὅ. μ. π. η. ν. — Ἐχρηρίσαμε ἀρκετοὺς στίχους σας καλῶς ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς ἐλαττωματικούς. Μὲ περισσότερη προσοχὴ θὰ μπορούσατε νὰ παρουσιάσετε ἓνα ἀρτίον σὺνολο. Μ. α. ρ. ἰ. ο. ν. Λ. ε. ο. ν. ἰ. ο. ο. — Γιά τὴν ηλικία σας, δίνει πολὺς ἐλπίδες. Μὴν ἀπογοηθεῖτε μόνο καὶ ἀφήστε ἀκαλλιέργητο τὸ ταλέντο σας. Τ. Α. ε. ἰ. β. σ. δ. ἰ. τ. η. ν. — Τὸ λεπτικόν σας θέλει ξεκαθάρισμα ἀπὸ ὀρισμένες ἀναισθητικὰς ἐκφράσεις πού μεταχειρίζεσθε. Δ. η. μ. Π. Π. α. π. α. δ. ο. ο. λ. ο. ν. — Στὴς γενικὰς γραμμὰς τοὺς διγ. ἀντιστοιχοῦνται. Δυστυχῶς τὰ καταστρέφουν μερικὰς λεπτομέρειες, μερικὰς ἐκφραστικὰς ἀστοχίες, ὅπως γιὰ μᾶς ἀ. ν. α. σ. α. ν. π. ρ. ε. ὅ. ὅ. δ. ἰ. δ. ε. δ. α. κ. ρ. ὁ. ρ. ὁ. ν. — Τὸ «Ἰουχία νυχτιά» πολὺ τομήρῳ ὡς ἐμπνεύσις, ἀλλὰ καὶ ἀνεπιτυχὴς ὡς ἐκτέλεσις. Τ. α. κ. η. ν. Ν. ἰ. κ. α. τ. ε. — Ὑστερον ἀπὸ προηγούμενα σας καὶ τὸ «Χρόνια πού μ' ἀφήσαν» καὶ τὸ «Πληγὴ μὲν καρδιά». Σ. π. ρ. ἰ. α. ν. — Δὲν κρίνουμε τόσο ἀπαραίτητη τὴν στήλιν πού μᾶς ὑποδεικνύετε. Εἶνε γιὰ καθαρὰς λογοτεχνικὰς περιοδικὰς κ' ὄχι φιλολογικῶς—ἐγκυκλοπαιδικὰς, σὰν ἐμὰς. Γιά τὸ «Προσφυγούλου» ἔχομε ἐπίσης βασικὰς ἀντιρρήσεις, τίς ὁποῖες μόνο προφορικὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ἐκθέσωμε. Γ. ε. ω. ρ. γ. ἰ. ο. ο. Πάτρας. — Δυστυχῶς εἶνε κατωτέρω ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ δὲν θάταν δυνατό νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ. Μ. π. α. μ. ἰ. σ. κ. αν. — Ἄν ἀκολουθεῖσθε τὴν συμβουλὴν σας, πιστεύω μᾶς ὅτι ἡ κυκλοφορία μας θὰ ἐφθάσῃ ἀπὸ τίς 3 δεκάδας χιλιάδας ἀντίτυπα, πού εἶνε, στὰ 500 σκέτα, δὴ τῶν ἄλλων λογοτεχνικῶν περιοδικῶν πού ἐνδιαφέρουν ἀποκλειστικὰ ἱσχυροὺς νεαροὺς λογίους. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ παρᾶπανα πού διωπώνετε, λυπούμαστε ἐλκρινὰ γιὰτὶ δὲν θάπρεπε νὰ τὰ κάνατε ἐ. σ. εἰ. ρ. ἑ. Συναγεσθῆκαμε. Τὸ πεζὸ σας ὅποτε ἀπὸ προηγούμενα.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΚΟΜΜΩΣΙΣ, ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΙΧΩΝ

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιτυγχάνεται κατόπιν τῆς ἀπομασῆς ἐφευρέσεως τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11)

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιτυγχάνεται κατόπιν τῆς ἀπομασῆς ἐφευρέσεως τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11)

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιτυγχάνεται κατόπιν τῆς ἀπομασῆς ἐφευρέσεως τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11)

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιτυγχάνεται κατόπιν τῆς ἀπομασῆς ἐφευρέσεως τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11)

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιτυγχάνεται κατόπιν τῆς ἀπομασῆς ἐφευρέσεως τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11)

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιτυγχάνεται κατόπιν τῆς ἀπομασῆς ἐφευρέσεως τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11)

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιτυγχάνεται κατόπιν τῆς ἀπομασῆς ἐφευρέσεως τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11)

μετὰ τὴν ὀνυμνὴν

Ένα ωραίο πόδι χα-
 ρίζει κάλους και με-
 λη λεπτότερη επιδερ-
 μίδα αποκτάτε
 ΜΟΝΟΝ
 όταν κάμετε ένα
 ποδόλουτρο
ΡΟΥΛΣ
 'ΦΟΙΝΙΞ,

Roul's
Foot Salts

Crescent

IOANNIS A. TZOFIAN

ΙΑΤΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΑΝΔΡΑΣ

